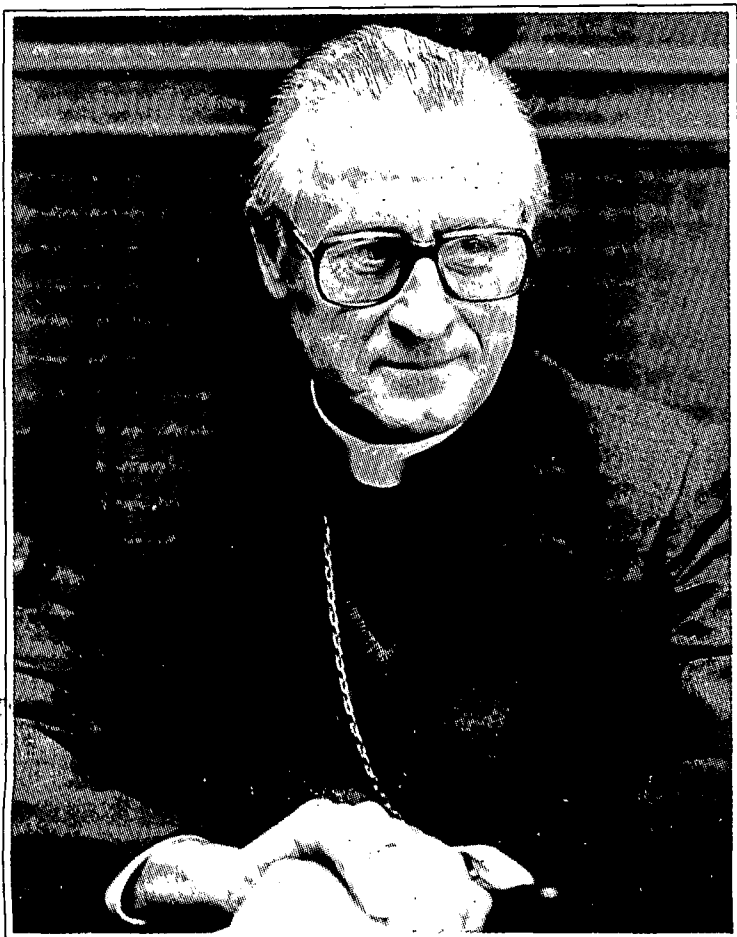

El cardenal Carles respon a unes ignominioses imputacions que li ha fet el diari «El Mundo de Catalunya»

«Aquesta creu amb la qual han pretès carregar-me no és temps perdut»

L'arquebisbe de Barcelona, cardenal Carles, respon, en una entrevista concedida a C.C., a les falses acusacions que fa uns dies li van ser fetes per alguns mitjans de comunicació, sobretot el diari *El Mundo de Catalunya*.

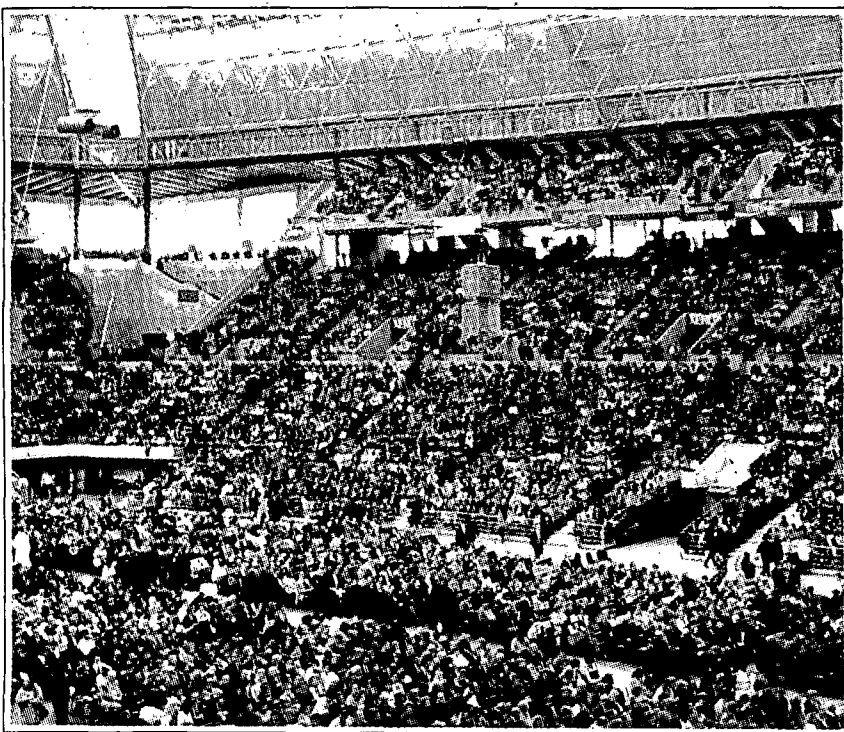
«Encara que estigui molt lluny de les intencions dels autors d'aquesta campanya difamatòria, estic convençut que aquesta creu amb la qual alguns han pretès carregar-me no és temps perdut, sinó que redundarà en la meua santificació i la dels fills de Déu de la nostra diòcesi», ha declarat al nostre director en aquesta entrevista.

(Text íntegre a pàgs. 6 i 7)

Barcelona celebrarà la II Jornada Diocesana

«Vers el Tercer Mil·lenni»

El 12 de novembre és una data important per a la diòcesi de Barcelona. El cardenal Ricard Maria Carles ha llançat la convocatòria de la II Jornada Diocesana, que se celebrarà al Palau Sant Jordi de Barcelona, sota el lema: *Vers el Tercer Mil·lenni*. La primera trobada d'aquestes característiques, amb una assistència superior a les 21.000 persones, va tenir lloc l'any passat i el tema escollit va ser el de la família amb motiu de l'Any Internacional de la Família. Enguany, s'espera repetir l'èxit de participació. La soprano Montserrat Caballé assistirà a la jornada i ha acceptat de cantar durant la missa.

12 de novembre

Tots a Montjuïc, al Palau Sant Jordi!

Sant Narcís

Avui: Especial Girona

**El discurs del Papa a l'ONU:
Text íntegre en el nostre
proper número**

Editorial

Una insídia

És bo o és dolent que tants escàndols aflorin en la premsa? L'especialització d'alguns rotatius en aquest tipus d'informació, ¿és profitosa o és nociva per a la societat? Podríem discutir-ho llargament... Ara bé, una cosa és clara: no es pot mentir, i menys, encara, calumniar. No es pot donar com a certa —ni que només sigui en els titulars— una dada ambigua i clarament infundada que desqualifiqui una persona. Aquesta lamentable pràctica, prou coneguda, ha pres recentment com a objectiu la figura del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona. Sobre la sola base d'una escolta telefònica a persones sospitoses, susceptible de diverses interpretacions, ha estat teixida una xarxa d'hipòtesis que relacionarien el cardenal amb assumptes mafiosos. L'arquebisbat de Barcelona expressà, des del primer moment, la seva enèrgica protesta davant aquesta informació que qualificà rotundament de falsa.

És difícil de discernir fins a quin punt una notícia com

aquesta és fruit només del sensacionalisme que cerca la notorietat i el guany, i fins a quin punt amaga una intencionalitat específica. El seu estil respon, certament, al tarannà habitual d'alguns mitjans de comunicació, sobretot en els últims anys, que afecta personalitats i institucions sense distinció. Però no podem deixar d'observar, amb una certa perplexitat, el goteig periòdic d'informacions negatives sobre temes eclesials que s'està produint, sovint amb profusió de recursos gràfics, aquí i a escala internacional. Gairebé mai, a més, el seu desmentiment obté el mateix relleu atorgat a la notícia. ¿Seria exagerat parlar de campanya sistemàtica de descrèdit de l'Església? ¿Existeix, tal vegada, el desig, més o menys confessat, d'evitar que pugui restar al marge de la marea de descrèdit moral que tot ho enaigua?

No podem copsar, a hores d'ara, les raons que hagin pogut determinar l'aparició d'aquest infundit sobre el

cardenal Carles. ¿Es tracta, simplement, d'un intent destructiu adreçat a la seva persona? O algú ha volgut utilitzar el seu nom com a pretext diversiu? Sigui com sigui, ens dol profundament que s'hagi generat i s'hagi difós una notícia que, durant uns dies, ha pogut enterbolir als ulls d'alguns la imatge del Cardenal i, amb ella, la imatge de l'Església. A ningú dels qui coneixen de prop la persona i la trajectòria de Mons. Ricard M. Carles, aquesta informació tan inversemblant no els ha merescut cap crèdit, naturalment. Però, en el nostre món mediàtic, són molts els qui, a distància, en reben un impacte que no sempre, després, la restitució de la veritat elimina del tot. Diguem també que resulta especialment lamentable el tractament que algun mitjà ha fet de la notícia. Altres, en canvi, han actuat amb una exquisida correcció. Però la confusió passarà ben aviat, n'estem segurs, i en restarà només l'exemple d'enteresa en l'adversitat que ens ha donat el Cardenal.

Tribuna

Amor i consum

Antonieta Mateu i Gorgues

Directora de l'Escola de l'Esplai de la diòcesi de Lleida

El nostre entorn ens ofereix sense parar productes que ens vol fer creure que són imprescindibles per tal de viure bé. És indubtable que la millora en la qualitat de vida de la majoria de les nostres llars és un fet positiu. No obstant això, ens adonem, alhora, de la necessitat d'estar vigilants per tal de no entrar en la roda del consum: de «sentir la necessitat» del que «per a mi no és necessari».

Aquest fet es presenta amb més intensitat en aquell moment de la vida en que hom constitueix la pròpia família. Com ha de ser la pròpia llar? Què ha de tenir? És pot tenir?...

El llistó que entre tots hem posat és molt elevat. Per a una gran majoria de joves el matrimoni només arriba quan es té la possibilitat d'accedir a un habitatge propi (per

compra o per lloguer), quan hi ha una autonomia econòmica pel treball de la parella... i el cotxe... i... Mentrestant, per alguns, cal esperar anys i anys. No és rar arribar o passar de la trentena fins que es donen aquestes condicions.

Per una banda s'experimenta aquesta pressió social, però per una altra pot fer anys i anys que es festeja amb la persona estimada. I l'amor porta a la unió. Vol expressar-se a través de totes les possibilitats que té l'home i la dona.

Tots els que estem amb grups de joves estem constatant que els encontres conjun-

gals ocasionals, o de cap de setmana... o la convivència... per part d'algunes parelles és un fet.

Cal esperar a celebrar el sagrament del matrimoni quan es tingui tot resolt? Els cristians, hem de qüestionar-nos quin valor real donem a aquest sagrament? I en els diferents grups de revisió de vida de joves, se'n parla del do i de les característiques específiques que aporta?

Em plantejo si tot plegat no hem secularitzat també aquest moment clau de la vida, minimitzant l'aportació pròpia cristiana a la vida de la parella, a l'inici de la

vida de família. Em demano si no cal fer un esforç d'anar a l'essencial i per tant, situar en el seu lloc tot l'accessori.

Caldrà veure per a la nostra època què suposarà això, en el concret. No obstant, en altres llocs del món o en altres moments històrics, dins una austeritat ambiental considerable s'emprén o s'emprenia aquesta etapa nova, sense massa recursos, ni seguretats. Ens fan redescobrir que l'únic que importa és *estimar-se*, des d'una certa maduresa personal.

És això el que ajudem a viure els pares, avis... els familiars dels joves? És això el que es promou des de les comunitats cristianes? A què donem importància: al banquet, als regals, al pis,....?

Sense ser superficials, però amb una fe constant en la Providència, crec que cal aportar a la nostra societat el paper primordial que per a nosaltres té l'amor («com a signe del que té Crist per l'Església») i... el lloc secundari a la resta.

l'amor porta a la unió. Vol expressar-se a través de totes les possibilitats que té l'home i la dona

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:
C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88,
Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30,
08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·li Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

En una carta, denuncia la campanya contra l'Església

Vaticà

El Papa defensa els bisbes austríacs

Joan Pau II va manifestar públicament la seva proximitat i la seva solidaritat envers l'episcopat austríac davant les acusacions infamants de que està sent objecte en els últims mesos.

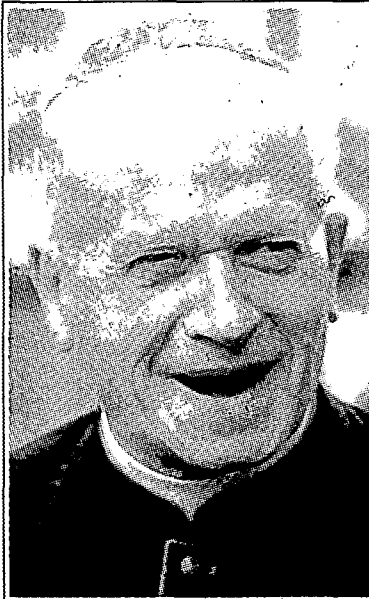
El Papa es va referir a aquesta i a altres «dures proves» en una carta personal dirigida als 16 bisbes del país. En aquest missatge divulgat a finals de setembre, el Papa expressa la seva convicció que aquests atacs contra l'Església responen a la mateixa estratègia de la qual Jesús ja havia alertat els seus deixebles: «Copejaré els pastors per dispersar el ramat».

La carta va ser difosa el mateix dia en què es va anunciar el nomenament de monsenyor Christoph Schönborn, dominic de 50 anys, com a nou arquebisbe de Viena. Substitueix en el càrrec el cardinal Hans Hermann Groër, qui havia presentat la seva dimissió el 13 d'octubre de 1994, quan va complir 75 anys. Monsenyor Schönborn era bisbe auxiliar des de 1991 i arquebisbe coadjutor (amb dret a successió). En l'àmbit internacional és conegut, perquè va ser secretari de la comissió que va pre-

parar el *Catecisme de l'Església catòlica*.

Aquest canvi en la guia de la diòcesi més important del país es produeix en un moment delicat per a l'Església a Àustria. El 26 de març, es va acusar el cardinal Groër pel fet que fa vint anys va cometre abusos sexuals amb alumnes del seminari. L'1 d'agost, un grup de gays i lesbianes van acusar a altres quatre bisbes de tenir «inclinacions homosexuals». Les acusacions van tenir un gran ressò en la premsa internacional, tot i que no es van presentar proves ni testimonis, i que era notori que tot formava part d'una campanya de pressió per canviar la legislació austríaca en la matèria.

El Papa afirma en la seva carta que aquestes notícies li provocaven «molt dolor», especialment «els violents atacs a la dignitat d'alguns de vosaltres. Primer el venerat arquebisbe de Viena i després altres bisbes, han estat acu-

El cardinal Groër, arquebisbe emèrit de Viena

sats públicament, sense tenir en compte ni tan sols la seva dignitat humana». El Papa recorda que davant aquests sofriments molts fidels han fet costat els bisbes. També el successor de Pere, atent al bé de totes les Esglésies particulars, «sent el deure d'estar prop de vosaltres per expressar-vos els seus sentiments de solidaritat i assegurar-vos la seva constant pregària».

Mons. C. Schönborn, 51 anys i dominic, successor de Groër

Davant aquest panorama d'hostilitat, ampliat per bastants mitjans informatius, el Papa comenta que el propi Crist havia predit els cops que l'Església hauria de pa-

tir. «És difícil jutjar l'èxit de l'estratègia de colpejar els pastors. Si Crist ha pronunciat aquestes paraules davant la prova definitiva que l'esperaven a Jerusalem, ha volgut d'aquesta manera ajudar-nos en previsió de situacions actuals i anàlogues».

«En el cas de l'Església a Àustria espero que l'intent de destrucció no tingui èxit, ja que la major part dels fidels austríacs saben valorar el treball generós desenvolupat pels seus propis pastors i no permetrà, per tant, que prevalgui la zitzània de la sospita, de la crítica i de la discòrdia».

En tot cas, conclou, «sabeu bé que als successors dels Apòstols mai no els han estat estalviades les proves. Crist va dir als Apòstols en el Sant Sopar: "El criat no és més important que el seu amo. Si m'han perseguit a mi també us perseguiran a vosaltres"». (Acepremsa)

Joan Pau II s'adreça als teòlegs

«Tota teologia, per donar fruit, ha d'estar al servei de l'Església»

ROMA.— Això ha estat recordat per Joan Pau II en una carta adreçada als participants del Congrés internacional de teologia fonamental, reunits del 25 al 30 de setembre a la Universitat pontifícia Gregoriana pel 125è aniversari de la promulgació de la constitució dogmàtica «Dei Filius» del Concili Vaticà I.

«Quan vosaltres intenteu aïllar les condicions que permeten a la teologia de ser una ciència totalment a part, particularment enfront de les altres ciències, escriu el Papa, la vostra recerca ha de mantenir sòlidament la primacia de la Revelació i l'horitzó de l'eclesialitat. Tota teologia, per donar fruit, ha de ser cultivada en l'Església, en sintonia amb ella i al seu servei.»

La constitució *Dei Filius*, afegeix Joan Pau II, ha reconegut «la possibilitat, per la raó humana, d'arribar de manera autònoma a la veritat i al coneixement del Déu creador a partir d'allò creat». Això ha obert als teòlegs un nou camp d'investigació, fent-los, «en la mesura que són fidels a la Revelació, experts de l'home i del seu destí». Així, afegeix el

Papa, «la teologia s'ha posicionat en relació a les altres ciències, amb la seva especificitat i la seva competència pròpies». La teologia ha iniciat amb les altres ciències un diàleg útil, amb el qual ha transmès un missatge, per tal de «defensar l'ensenyament de l'Església cara a cara amb formes de pensar que volen negar a l'home tota obertura a la transcendència».

La teologia també ha de complir, en l'Església, un paper que, segons Joan Pau II, pot estar amenaçat: «L'equilibri entre la fe i la raó, que va ser difícil de trobar pels Pares de l'Església, no ha d'oscil·lar de manera irreversible vers formes extremes que humilien la fe o la raó. Això és el que ha passat en la història de la teologia, digué. És urgent, per tant, trobar les formes d'expressió adequades, en un llenguatge actual, que no traeixin la veritat de la Tradició i del Magisteri de l'Església». Es tracta, conclou el Papa, de la presentació als homes del nostre temps del «gran tresor de la Revelació cristiana». (APIC)

CURSET INTRODUCTORI AL CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

TEMES

Primer dia : La professió de fe.

Segon dia : La celebració del misteri cristià.

Professor : Dr. Joan Guiteras i Vilanova
Delegat de Catequesi de l'Arquebisbat

Lloc : Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació, 231 - Barcelona

Horari : dia 3 de novembre, divendres
tarda, de 19 a 21 hores

dia 4 de novembre, dissabte
matí de 10 a 13 hores

amb la celebració de l'Eucaristia en concloure

Informació i inscripció

Delegació diocesana de Catequesi de Barcelona
Diputació, 231 - 08007 Barcelona
Telèfon 454 18 98 - Fax 323 73 73

Preu de la inscripció 1.500 pessetes

Formalitzeu la vostra inscripció el més aviat possible

El curs complet està dissenyat seguint la distribució quadripartita del Catecisme

Desenvolupades ara la primera i segona part, el proper curs tindrà lloc el 26 i 27 de gener de 1996 i en ell seran impartides la tercera i quarta part:

La vida en el Crist i La pregària cristiana

VIATGES I PELEGRINATGES DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE **CATALUNYA CRISTIANA**

Una manera, la més excel·lent, de preparar el nadal: anar a conèixer el país de Jesús

Pelegrinatges a TERRA SANTA

**PLACES
LIMITADES**

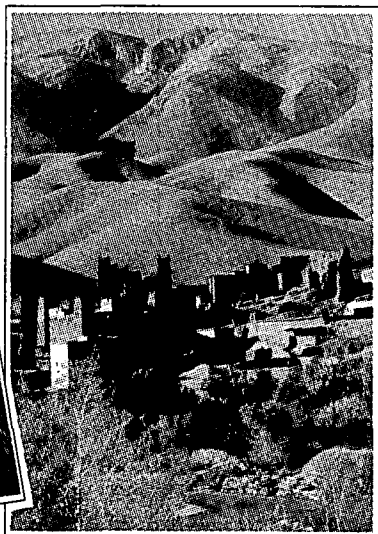
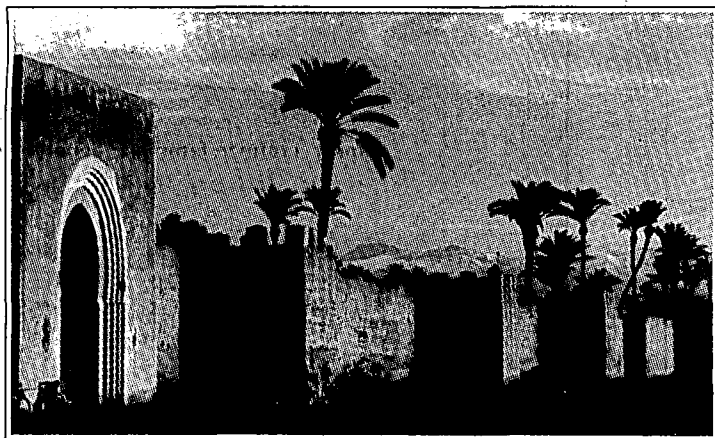
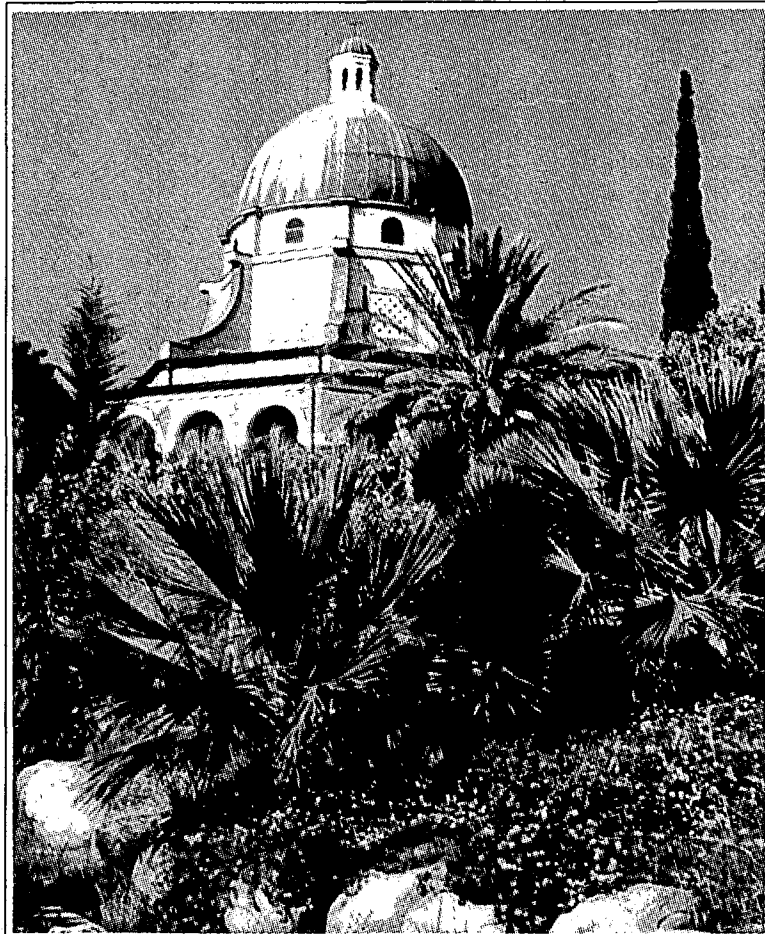
**Del 3 al 10 de desembre i del
27 de desembre al 5 de gener**

FEU-VOS «PELEGRINS DE
LA PARAULA» VISITANT LA JUDEA I LA GALILEA:

• JERUSALEM (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.) • BETLEM: camp dels pastors i basíliques • JERICÓ i la mar Morta • NATZARET i CAFARNAÛM, amb el llac de Tiberíades • CANÀ, el riu Jordà i el Mont Tabor • AKKO i • CESARÉA MARÍTIMA, Mont Carmel, etc.

Feu del vostre viatge a Terra Santa una vivència inoblidable PAS A PAS AMB EL NOU TESTAMENT, seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

OBERTA LA INSCRIPCIÓ

MARROC

Les viles imperials i l'Atles

Del 7 al 18 de novembre

VISITANT:

- Tànger • Menkes • Fez
- Midelt • Erfoud • Rissani
- Tinerhir • Ouarzazate
- Zagora • Vall de l'Ourika
- Marrakeix • Casablanca
- Rabat • Larache

Oberta la inscripció - Places limitades

Assistència tècnica ULTRAMAR EXPRESS

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon:

301 37 18

FRANÇA

La primera visita a París d'un Patriarca ecumènic

Visita del patriarca ecumènic Bartolomeos I a França, el 5 de novembre

PARÍS.— El patriarca ecumènic Bartolomeos I farà un viatge oficial a França del 2 al 10 de novembre vinent, invitat pel Consell de les Esglésies cristianes del país, per celebrar el centenari de la catedral grega de Saint-Etienne, de París.

El Patriarca es reunirà amb els membres de les comunitats ortodoxes de París, i també de Marsella, Niça i Mònaco on romandrà durant una setmana. També s'entrevistarà amb les més altes autoritats civils i religioses.

Es tracta de la primera visita a París de Bartolomeos I. També és la primera vegada en la història que un patriarca ve en visita oficial a París. L'any 1948, el patriarca Atenàgoras hi havia fet una curta estada de 48 hores, quan es traslladava de Nova York a Istanbul per ser entronitzat patriarca.

Bartolomeos I ja va estar a Estrasburg pel maig del 1994, per parlar davant dels diputats del Parlament europeu. Aquesta nova visita té una importància ecumènica i política, però també pastoral en la mesura que París i el Migdia constitueixen històricament i sociològicament les dues principals regions d'implantació ortodoxa a França, on actualment viuen entre 150.000 i 200.000 ortodoxos batejats.

Entre les visites protocolàries, el Patriarca serà rebut pel president Chirac al Palau de l'Elisi, per l'alcal-

de de París, Jean Tibéri, pel president del Senat (René Monory) i el de l'Assemblea Nacional (Philippe Seguin). Farà ús de la paraula davant l'Assemblea general de la UNESCO, i anirà a la seu de la Federació protestant, on serà rebut pel pastor Jacques Stewart, president en exercici del Consell de les Esglésies cristianes de França.

El diumenge 5 de novembre, el patriarca ecumènic serà rebut pel cardenal Lustiger, en companyia del qual anirà a Notre-Dame, on seran cantades les vespres. El 6 de novembre, serà l'hoste dels bisbes catòlics, reunits en assemblea plenària a Lourdes.

Bartolomeos I, de 58 anys, s'esforça des de la seva elecció l'any 1991 en donar més ampla envergadura a l'acció i el

testimoniatge del Patriarcat ecumènic, no sols al si de l'Església ortodoxa, sinó també en el diàleg ecumènic i obrint l'ortodòxia al món exterior. Diplomata per l'Institut de teologia ortodoxa de Halki (Turquia) i per la Universitat pontifícia Gregoriana de Roma, on obtingué el doctorat en dret canònic, també ha estudiat a l'Institut ecumènic de Bossey (Suïssa) i a la Universitat de Munic (Alemanya). Parla correntment grec, turc, francès, anglès, alemany i italià. (APIC)

BRASIL

Lema del V Congrés Missioner Llatinoamericà

«Veniu, veieu i anuncieu»

BELLO HORIZONTE.— Es va celebrar fa poques setmanes el V Congrés Missioner Llatinoamericà COMLA-5, amb el lema «Veniu, veieu i anuncieu». Hi van participar 2.746 persones de 47 països d'arreu del món. El cardenal Josef Tomko, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, va presidir el Congrés com a enviat especial del Sant Pare.

J.J.

El dia de la clausura, els membres del Congrés Missioner van enviar a tot el Poble de Déu un llarg missatge del qual destaquem tres paràgrafs:

«Ens trobem en continuïtat amb els Congressos Missioners anteriors realitzats a Mèxic, Colòmbia i Perú. Amb aquest Congrés esperem despertar noves vocacions missioneres. Celebrant el camí de l'Església, vivim una veri-

table Pentecosta per la presència de l'Esperit Sant. Ens afegim a la crida per la justícia i la fraternitat, solidaris especialment amb els germans i germanes més pobres, amb els negres i els pobles indígenes».

«Durant aquests dies hem comprès millor la força del lema. Aquella invitació que ens va portar aquí amb el seu *Veniu!* va tenir ressò dins nostre. Era la crida del Senyor (Jn. 1,38) per anar al seu encontre, amb la nostra vocació baptis-

mal missionera. Tot el que ens va envoltar va ser un clam: *Veieu!* Vam veure alegries i tristeses, inseguretats i resolucions, pobresa i intents de superar-la, exclusió i solidaritat, i molta esperança en la força actuant de l'Evangelí. Per això, es va fer molt més forta la crida de Jesús i de l'Església: *Anuncieu!*».

«A mesura que les nostres Esglésies siguin missioneres en les seves pròpies regions, enriqueiran la dimensió missionera de tota l'Església, i a mesura que es llencin més enllà de les seves fronteres geogràfiques, portaran vitalitat i dinamisme cap al seu propi interior».

Per realitzar aquesta vocació missionera, és indispensable que les Esglésies particulars incloguin «l'animació missionera com a element primordial de la seva pastoral ordinària» (RMI.83).

Internacional

BANGKOK

El primer hospital catòlic de Tailàndia amplia el seus serveis

L'Hospital de Santa Maria, creat i dirigit per les Missioneres Hospitalàries de Charters, ha ampliat els seus serveis fins un total de 250 nous llits. L'Hospital, el primer creat per l'Església catòlica al país, atén actualment uns 200.000 malalts cada any. Tots els seus serveis són gratuïts. Dóna preferència als més pobres, però no discrimina els pacients ni per raó de confessió religiosa ni de classe social. (OFIM)

BURUNDI

Temença d'un increment de violència contra l'Església

Des del 1993 han estat assassinats a Burundi 12 sacerdots nadius, deu hutus i dos tutsis. S'han produït també sis atemptats contra els bisbes del país, dos sacerdots locals han estat ferits, tres religioses han mort, i quinze temples i capelles, catòliques i protestants, han estat atacades durant les celebracions litúrgiques. Nou sacerdots, entre els quals es troba el pare Josep Masana un franciscà català, amenaçats de mort, han hagut de fugir del país. Els observadors creuen que la persecució contra l'Església es podria incrementar en les properes setmanes. (OFIM)

ISLAMABAD

Nou triomf de les minories religioses a Pakistan

Detingut per la policia, amb altres 17 cristians, i portat davant els tribunals sota l'acusació de desacatament a l'Estat, el bisbe de Faisalabad, monsenyor John Joseph, ha estat posat en llibertat i exculpat dels càrrecs que se li imputaven. El prelat, en les seves primeres declaracions, ha interpretat la sentència del tribunal com una nova victòria en la lluita dels cristians pakistanesos contra la discriminació de les minories religioses al seu país. Ja el 1992 el bisbe John Joseph havia aconseguit que les autoritats retirassin el decret pel qual s'obligava les minories religioses, particularment els cristians, a inscriure la seva confessió en el Document Nacional d'Identitat.

«C.C.» entrevista el cardenal Ricard M. Carles en relació a unes informacions aparegudes a «El Mundo de Catalunya»

«No tinc ni la més mínima vinculació amb la trama en què se m'implica»

He concertat per telèfon l'entrevista. A les cinc de la tarda al seu despatx. Quan entro el trobo treballant davant el seu ordinador personal. Està distès. Mentre escriu balbujeja el xiulet d'alguna cançó. Estic admirat i sorprès; sent com és sensible i patidor. Poc després comencem la conversa, interrompuda per nombroses trucades de telèfon. Finalment ens deixen tranquils.

Manuel Valls i Serra
director

—Sr. Cardenal, en una conversa entre mafiosos s'utilitza la figura de l'arquebisbe de Barcelona i un diari que acaba de desembarcar a Catalunya explota ignominiosament el tema. Quina ha estat la seva reacció?

—No s'utilitza la figura, sinó el nom de l'arquebisbe de Barcelona, cosa que pot fer qualsevol en una conversa telefònica. La meua reacció va ser més d'incrèdilitat que d'estupor. Sembla impossible que algú pugui fer cas d'aquesta afirmació.

—Quines intencions concretes creu vostè que poden haver induït a danyar tan greument la seva imatge personal?

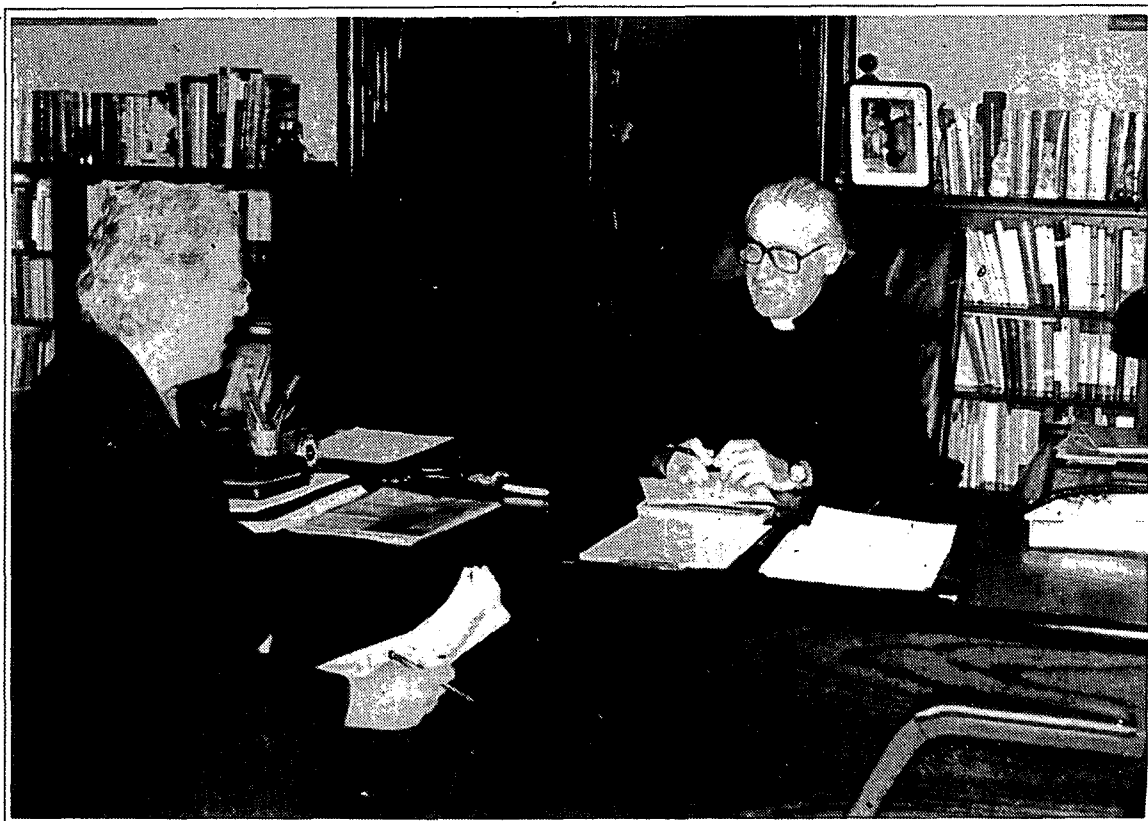
—És temerari sempre intentar adivinar les intencions de les accions alienes, perquè és quelcom que concerneix molt directament la consciència de cada persona. Però certament intenten danyar molt greument la meua imatge. No sóc insensible i em sap greu que hagin intentat tirar-me al fang,

però sóc pastor d'una diòcesi i em fa patir molt que alguns fidels arribessin a pensar que tenen un bisbe que no és digne de ser seguit en els seus ensenyaments o en el seu exemple. No sé si aquesta és la intenció dels autors, però danyar la imatge d'un pastor diocesà és la manera potser més innoble de fer mal a la comunitat catòlica.

—És increïble que algú pugui induir a creure que la seva preocupació és el diner i el pretengui involucrar en quelcom tan aliè al seu ministeri i al seu caràcter personal com el blanqueig de diner mafiosos...

—Els qui em coneixen saben que les meves principals preocupacions són l'evangelització i la santificació del nostre poble. I, per això, em fa patir especialment que aquesta situació hagués pogut dificultar la credibilitat de l'Església i la seva capacitat d'evangelització. Puc afirmar, amb tota veritat, que això és l'únic que em preocupa en la meua vida sacerdotal, fa 44 anys.

—Els qui el tractem i col·laborem estretament amb vostè només podem corroborar aques-

«Es dona una imatge de la societat i de l'Església negativa i desmoralitzadora»
(Ricard M. Carles)

ta última afirmació. Els autors d'aquesta difamació deuen haver vist, sens dubte, moltes pel·lícules de l'estil de la tercera part de *El Padrino* i, pel que sembla, inspiren en elles el seu estil de fer periodisme. Què opina vostè d'aquesta classe de periodisme?

—El mateix que opina molta gent: que donen una imatge de la societat i de l'Església negativa i desmoralitzadora. Cedeixen a un sensacionalisme fàcil.

—Tenia vostè alguna informació del tema, anterior a la que va publicar *El Mundo de Catalunya*? Sabia que existia

aquest enregistrament i que s'hi parlava de l'«arquebisbe de Barcelona»?

—Dos dies abans, la Delegació de Mitjans de l'Arquebisbat va saber que hi havia una nota d'agència que parlava d'aquest

Des del principi l'Arquebisbat ha desmentit l'acusació

BARCELONA.—Pel que fa a les informacions que involucraven el cardenal-arquebisbe de Barcelona amb una organització italiana dedicada al blanqueig de diners i al tràfic d'or, pedres precioses i armament, l'Arquebisbat de Barcelona va emetre un comunicat de premsa els dies 14 i 16 d'octubre en què manifestava «la més absoluta sorpresa davant la notícia relativa a la presumpta implicació d'"ambients" de la Cúria diocesana. Aquest Arquebisbat protesta enèrgicament davant d'aquesta falsa acusació, feta de forma ambigua i sense cap dada concreta. Segons ha pogut saber aquest Arquebisbat, l'única dada existent en la investigació relativa a l'Arquebisbat de Barcelona és una conversa telefònica interceptada entre dues persones encausades, alienes a aquesta diòcesi, en la qual una deia que volia posar-se en contacte amb algú de la Cúria de Barcelona. L'Arquebisbat manifesta el seu convenciment que, un cop aclarits els fets, es

rectificarà la informació».

El 18 d'octubre, atès que persistien les informacions que l'involucraven en una xarxa mafiosa, l'Arquebisbat va facilitar de nou una nota informativa en què afirmava: «Davant la insistència de certes notícies falses, es reitera taxativament en l'afirmació feta pel cardenal Carles i la cúria diocesana de Barcelona són del tot alienes a allò que se'ls imputa.

Si en alguna gravació telefònica s'al·ludeix a l'Arquebisbat de Barcelona, de la mateixa conversa enregistrada es dedueix que es tracta sens dubte d'una clau per a referir-se a unes altres persones i no al cardenal Carles.

Lamenta profundament i es queixa amb tota contundència que la difusió de notícies falses porti moltes persones a la confusió i a l'error i que es perjudiqui la imatge de l'Església i del cardenal Carles».

(C.C.)

EXERCICIS ESPIRITUALS IGNACIANS

Homes des dels 17 anys. Laics i clergues

Novembre: Del dilluns 6 (20 h.) al dissabte 11 (18 h.)

Director: P. Antoni Sospedra, CP.CR.

Desembre: Del dimarts 26 (20 h.) al diumenge 31 (18 h.)

Director: P. Hernán Pereda, CP.CR.

Casa de Nostra Senyora de Montserrat
Plaça de la Font del Lleó, 21
08140 Caldes de Montbui
Tel.: (93) 865 44 96

tema. Per a tots va ser la primera notícia.

—L'anomenat diari arribava a dir, fins i tot, que el Tribunal de Nàpols podria demanar una rogatòria perquè vostè declarés davant del jutge. Què hi ha de cert? N'ha rebut alguna informació oficial?

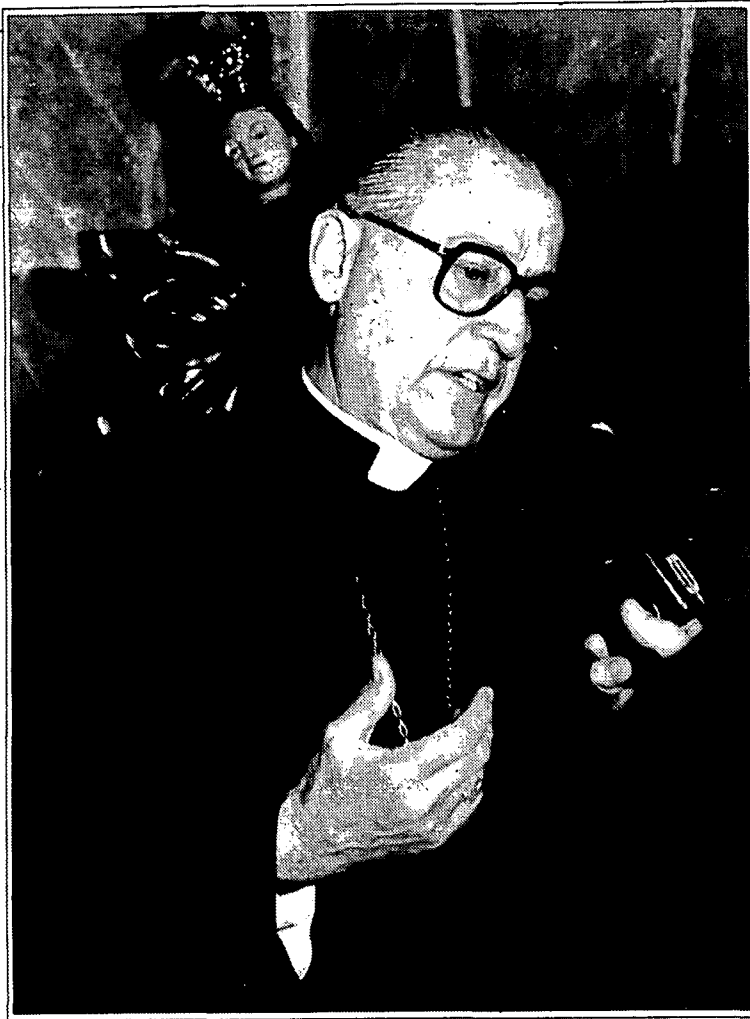
—No hi ha hagut cap comissió rogatòria. Aquesta és la veritat i després de les últimes notícies que arriben de Nàpols no crec que n'hi hagi cap.

—Creu vostè, que es pot utilitzar com a indicatiu de proves una conversa com la que va transcriure aquest diari sensacionalista?

—Que jutgin els qui han llegit l'esmentada conversa jocosa.

—Aquests moments, dolorosos per a tots, però sobretot per vostè —i que es van aclarint ja totalment— constitueixen sens dubte una pesada creu. Quin és el seu ànim?

—Tot i que no siguin aquestes les intencions dels autors d'aquesta

«No s'ha de cedir a un fals sensacionalisme»
(Ricard M. Carles)

campanya difamatòria, una conseqüència certa és que, com succeeix en la vida de tot cristià, el sofriment santifica. Estic convençut que aquesta creu amb què alguns han pretès carregar-me no és temps perdut, sinó que redundarà en la meua santificació i la dels fills de Déu de la nostra diòcesi.

—Què voldria dir des d'aquí als fidels i als ciutadans en general?

—Que comprenc que aquest tipus d'informacions sensacionalistes puguin fer sorgir en l'ànim de molts ciutadans i creients dubtes i sospites sobre les persones i l'actitud de l'Església pel que fa a determinades actuacions. Però em ratifico, amb veritat, i espero que se'm creurà, quan repeteixo que no tinc la més mínima vinculació amb la trama en la qual se m'ha intentat implicar.

—Estic segur que aquests dies haurà rebut moltes adhesions i paraules d'ànim...

—Sí que les he rebut, d'amics, parents i feligresos de les parròquies en les quals vaig estar com a sacerdot. I de fidels diocesans de

Barcelona i de ciutadans de molts diversos àmbits, així com de molts bisbes. Tot això em reconforta. Però molt més el que em va succeir un matí, en què en obrir a l'atzar el llibre del Kempis, d'entre les seves 750 pàgines, les de l'edició de butxaca que tenia en les meves mans, em vaig trobar amb aquest missatge: «Cal, doncs, que recordis els greus sofriments dels altres perquè suportis més fàcilment els teus, que són tan insignificants. I, si a tu no t'ho sembla, mira que això no obeeixi a la teua manca de conformitat i paciència. Però siguin grans o petites les teves desgràcies, intenta suportar-les totes amb paciència». No crec en la casualitat. Sí crec en la Providència.

Senyor Cardenal, em comou aquesta última reflexió en veu alta. És estimulante. Li dono sincerament les gràcies en nom de tots els subscriptors i lectors del nostre setmanari. I permeti'm, una vegada més, expressar-li el nostre suport i la nostra estima en aquests moments de dificultat. Moltes gràcies!

Informació malintencionada

El dimecres 18 d'octubre *El Mundo de Catalunya* publicava en portada aquest titular: «Un jutge italià estudia cridar a declarar l'arquebisbe de Barcelona per un cas de mafia», al qual acompanyaven aquests altres subtítols: «La fiscalia napolitana fa pública la conversa en la qual s'implica el prelat», «la seva condició de cardenal podria evitar que prosperés la rogatòria de la Magistratura de Nàpols», «la investigació descobreix les connexions espanyoles d'una banda dedicada al blanqueig de diner».

Algunes emissores van repetir amb insistència la notícia durant tot el dia. En algunes cadenes de televisió privades va ser notícia en el seu informatiu. Qui podria creure, però, aquesta falòrnia? Quins interessos s'hi amaguen rera una difamació i una calúmia d'aquesta mena? Quin jutge o fiscal mínimament seriosos accedirien a fer circular una notícia així trencant el secret del sumari? Però a Itàlia, ara, tot és possible.

El Mundo de Catalunya implica l'arquebisbe en una conversa telefònica —que reproduceix l'esmentat diari— entre dos delinqüents d'una banda mafiosa, conversa punxada per ordre judicial.

El fiscal en cap de Torre Annunziata (Nàpols), A. Omanni, que instrueix el cas, va confirmar —segons *El Mundo de Catalunya*— que «es pretén prendre declaració a Mons. Carles sobre la banda mafiosa». El fiscal va assegurar a RNE: «Esperem que es pugui demostrar la implicació de l'arquebisbe».

Els dies següents, *El Mundo de Catalunya* començava a desmarcar-se una mica de la persona del cardenal per implicar a l'arquebisbat d'indisidències d'irregularitats i de culpabilitat.

Quan tanquem la nostra edició, divendres, dia 20, *El Mundo de Catalunya* torna a embestir amb la informació d'una fiscalia de Nàpols implicant a l'«entorn de l'arquebisbat de Barcelona amb el blanqueig de diner», i assenyala en un requadre gràfic, amb el títol «Una xarxa internacional de tràfic il·legal» als implicats, entre ells l'arquebisbe de Barcelona.

Els periòdics més prestigiosos de Catalunya no s'han fet ressò d'una informació burda, plena d'ambigüitats i intencions tendencioses. Només alguns l'han reduït a una nota

informativa, respectant sempre la persona del cardenal. Fins i tot, alguns ho han desmentit. *La Vanguardia* (20-X-95) resumia una informació d'EFE en la qual es manifesta que «els investigadors d'una xarxa de blanqueig de diner, i descoberta a Nàpols, es distancien de les notícies propagades el dissabte passat, que establien una estranya vinculació entre aquest grup de delinqüents i l'arquebisbat de Barcelona». I afegeix: «En conseqüència, els carabiners no han pres cap decisió encaminada a obtenir, per la via de la comissió rogatòria, una declaració del l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles».

La reacció del cardenal ha estat d'incredulitat i d'estupor davant les informacions d'*El Mundo de Catalunya*. Per la seva banda, l'Arquebisbat ha facilitat dues notes concises, que reproduïm, a la pàgina anterior, en les quals «lamenten profundament de la divulgació de notícies falses que porten a la confusió i a l'error». I considerem que el fiscal Omanni en les seves declaracions ha actuat amb «lleugeresa i manca de rigor».

Amb *El Mundo* tot és possible, com si es proposés dur a terme entre nosaltres una mena d'italianització de la justícia i de la informació. Una mala entrada a Catalunya la d'aquest periòdic en escollir la persona

del cardenal Carles per enrarir la nostra convivència i pertorbar el clima de confiança que necessitem.

C.C. també lamenta aquest procedir informatiu que desprestigia la noble tasca dels periodistes: informar en la veritat. (C.C.)

EL MUNDO CATALUNYA

La Policía grabó una charla telefónica entre dos miembros de la organización —En la cinta se asegura que el contacto en España es el cardenal de Barcelona— En la trama aparecen diplomáticos kuwaitíes y dirigentes políticos de países africanos

Un juez de Nápoles podría citar al arzobispo de BCN por un sumario sobre blanqueo de dinero

Los fiscales detallan las identidades de los contactos españoles de la banda

(Véase de primera página)

El pasado sábado el juez instructor, Tommaso Miranda, firmó 18 órdenes de custodia cautelar por petición de los magistrados Novelli y Fortuna tras la investigación que está llevando personalmente el fiscal jefe de dicha localidad, Alfredo Omanni. A través de horas y horas de intervenciones telefónicas se ha descubierto un volumen de negocios de la banda de unos 2.500 millones de dólares. Entre los arrestados se encuentra el ex vicepresidente del equipo de fútbol de Nápoles, Antonio Tagliamonte, el hombre que fichó a Diego Armando Maradona, cuando el astro argentino era jugador del Barcelona.

El gran jefe de la investigación, el dinero habría sido lavado en diversos bancos como el banco del Vaticano —Instituto para las Obras de Religión (IOR)—, la Unión de Bancos Suizos (UBS) y el Lloyd Bank de Gran Bretaña, entre otros.

La conversación, grabada legalmente, y que los fiscales quieren contrastar con la declaración del propio Carles, es la siguiente:

Marcello. ¿Sabes quién ha pasado la operación? ¿España?

Solange. No. De igual si te lo digo por teléfono.

Solange. Si puedes, no hay problema.

Marcello. El arzobispo de Barcelona (ríen ambos).

Solange. ¿De verdad?

Marcello. Sí.

Solange. ¿Pero dónde has pasado a eso? (y ríe).

Marcello. Me han dicho que si las cosas siguen así, a finales de año será.

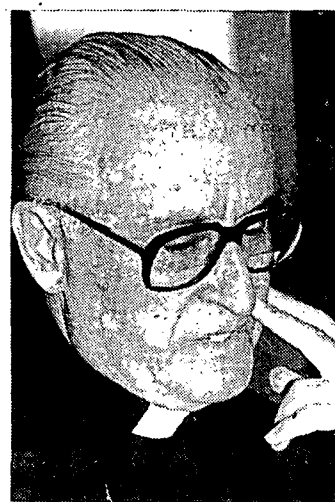
Solange. ¿Bendito?

Marcello. No, obispo.

Solange. ¿Infernal? (y ríe).

Marcello. Me tendrás que besar la mano.

Solange. Ya te la he besado, no

El cardenal arzobispo de Barcelona, Ricard Maria Carles.

El silencio del arzobispado

El arzobispado de Barcelona decidió ayer comentar la posibilidad de que el magistrado de Nápoles, solicite la comparecencia de Ricard Maria Carles ante los tribunales italianos mediante una comisión rogatoria. Según pudo saber este diario, el arzobispado se cree «sorprendido» por la noticia de la presunta implicación del cardenal arzobispo con una versión oficial sobre las sospechas que las grabaciones telefónicas han des-

es difícil. Marcello. Te quiero. Solange. Si, menos mal que juntos conseguimos reinos.

Según fuentes de la investigación en la banda existen varios grupos, entre ellos uno de Barcelona, siendo un hombre llamado Cofinas el presunto intermediario del «arrestado» con el grupo de Milán, de quien existen conversaciones grabadas con Marcello.

CONTO EN BONA.—En la investigación de los fiscales de Torre Annunziata, los contactos españoles de la banda mafiosa eran el español Ignacio Sala, agente de Cambio y Bolsa, domiciliado en Barcelona que había siempre con Montse Romero, intermediaria y socia de Proymem con sede en Milán; el financiero norteamericano Carol Farrington, que desde Marrocos había a Vincente la sociedad de Banca Roccia, agente inmobiliario, situada en Marbella desde donde procuraba clientes a Montse Romero, y Michael Burt, agente intermediario, que facilitaba clientes a Marrocos.

Montse Romero se ponía en contacto telefónico desde Milán con Julio Vicente, alojado en el hotel Baileya CH (Suiza). Ambos formaban, junto a Marrocos, uno de los grupos de la organización.

En una de las muchas conversaciones de junio de 1994 entre Montse Romero y Vicente, ésta le dice: «Vete allí para hablar del tema de las comisiones (5-10, 15-12,8 y de la cantidad, 500 por la mañana y otros 500 por la tarde). Vicente contesta que «por 30 millones cualquier banco los compra por el 12 por ciento».

En otra conversación Montse Romero habla a Vincente la sociedad FICECA y de María Moser, que reside en Zurich.

Montse también recibió numerosas llamadas de Luis Negreira en julio del año pasado, su compañero sentimental. La organización contaba con una red de «afiliados» que se encontraban en puntos claves del tráfico internacional. Compraban y vendían a cuenta de clientes importantes con el visto bueno de diplomáticos y funcionarios de alto nivel de países africanos, como el ministro de Justicia de Eritrea.

En las intervenciones telefónicas se hace también referencia al hijo del dictador de Zaire, Mobutu Sese Seko K Ngbendu Ngbendu de Ghana, el ministro de Interior de Nigeria y el secretario del embajador de Kuwait.

Licio Gelli, jefe de la P-2, aparece en la investigación

La investigación abierta por los magistrados italianos sobre el blanqueo de dinero y tráfico de oro y piedras preciosas ha implicado al que fuera gran maestro de la logia masónica italiana Propaganda Due (P-2), Licio Gelli.

Gelli fue el cerebro gris de la política italiana durante los últimos 25 años y está acusado de estar detrás de todas las conspiraciones contra la democracia. Este «overtable maestro» no ha ocultado nunca sus preferencias golpistas, tanto en Italia como en España.

Personajes vinculados a él y a la P-2, como el arquero Roberto Calvi, aparecieron muertos en extrañas circunstancias. Gelli, que declaró por la muerte de Calvi y, aunque muchos apostaron porque Gelli estaba detrás del fallecimiento, todavía no ha sido demostrado.

Uno de los principales socios del gran maestro de la P-2 en el escándalo de Banca Ambrosiana que acabó costando la vida a Roberto Calvi, el banquero italiano-americano Michelle Sindona aún cumple condena en un penitenciar de Nueva York en relación a la crisis del que fuera considerado «Banco de la Iglesia».

Gelli escribió un libro: «Cómo avanzar el río». Al estilo de los manuales prácticos, aunque con un contenido más conservador, Gelli explicaba cómo alcanzar los cielos, cómo alcanzar la gloria, cómo alcanzar la riqueza de su biografía: «sólo me arrepiento de lo que no hice volver a repetir, todo, incluso los errores, manifestaba en una entrevista de la Iglesia».

En otro momento, este en el tiempo de marzo de 1994, Licio Gelli afirmaba que «en Italia nos faltan militares con ejércitos, como Tejero, para hacer una acción como Dios manda».

El gran maestro se declaraba un ferviente seguidor de Francisco Franco: «Estoy convencido de que hay en día muchos españoles, aunque no lo reconocen públicamente, que tienen la nostalgia del general Franco, cuando el gobierno no actuaba en función de los intereses de las instituciones internacionales sino teniendo presente todos los intereses de España».

Barcelona

Més de 1.500 neocatecumenals es troben amb el cardenal Carles

Ubaldo Agüero

BARCELONA.—El passat 14 d'octubre al Poliesportiu de l'Estació del Nord de la ciutat es van trobar en un ambient de litúrgia i d'oració més de 1.500 membres de les 53 comunitats neocatecumenals que hi ha a la diòcesi barcelonina, convocats pel cardenal-arquebisbe Ricard Maria Carles.

El cardenal es va adreçar als presents dient: «Jesús va dir no tinguis por, perquè jo estic amb tu, ningú et farà mal, perquè tinc un gran poble en aquesta ciutat... Jo volia fer-vos notar que en aquesta ciutat de Barcelona o en les vostres ciutats i pobles, Jesús us diu el mateix: No tinguis por». I va afegir el Dr. Carles: «Insisteixo, parla i no callis, el vostre bisbe us demana el mateix en nom del Senyor. Ell és en cada un de vosaltres i això, a més de fe, és experiència. Jo us dic també com Jesús: Parla i no callis, perquè tinc un gran poble en aquesta ciutat».

El cardenal va fer una catequesi sobre la pregunta que es deuria fer Sant Pau en sentir aquestes paraules que li deia el Senyor: «I on està aquest gran poble?, perquè jo només tinc un petit grup». El Dr. Carles va explicar: «Veient-vos avui que supereu el miler de persones, sé que, Déu té un gran poble en aquesta diòcesi. I us demano que no passeu

El cardenal en un moment de la seva intervenció

desapercebuts, que feu el que el Papa repeteix tantes vegades, que visquem els cristians la diferència de ser fills i filles de Déu i que se'ns noti la diferència de tenir fe en Déu».

En acomiadar-se, l'arquebisbe de Barcelona els va beneir i l'assemblea es va dissoldre amb un cant a la Mare de Déu.

El moviment neocatecumenal va néixer el 1964 i Joan Pau II va reconèixer de manera solemne el Camí Neocatecumenal com un itinerari de formació catòlica, adequat als temps presents, en una carta adreçada a monsenyor Paul Josef Cordes, vice-president del Pontifici Consell per als laics i encarregat en persona de l'apostolat de les comunitats neocatecumenals, el 30 d'agost de 1990: «Entre les realitats suscidades per l'Esperit en els nostres dies figuren les comunitats neocatecumenals».

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Valor i noblesa de la conversió cristiana

«La meitat de la vida és destinada a viure, l'altra meitat a deplorar; jo entro precipitadament a la segona.» Això ho va dir a Kierkegaard un conegut seu un dia de la primavera del 1836. I ell va escriure al seu diari íntim aquella nit —dirigint la seva reflexió a la necessitat de conversió en la vida de les persones— que, per això, és escrit que hem de treballar per la nostra salvació «amb respecte i temor» (Fl 2:12), «perquè no es tracta d'un assumpte acabat, sinó d'una cosa precària». Precària, però que és viscuda esperançadament, ja que poc després de la mort del seu pare escriurà: «Pare del cel! Cap a vós es gira el nostre pensament, i no amb el pas incert del pelegrí extraviat, sinó amb el vol segur de l'ocell que coneix el seu niu. Feu que en nosaltres "la nostàlgia del vostre regne" i les nostres esperances del vostre resplendor no siguin dolors infecunds ni semblants a núvols sense pluja... Feu que ens saciïn per sempre!»

Quatre mesos després, li torna la nostàlgia del que és diví, i el desig de conversió arriba en ell a unes exigències radicals: «¿M'has precedit, oh nostàlgia!, i m'assenyales, transfigurada, el sender cap a uns altres mons? Com voldria llençar-ho tot per tornar-me tan lleuger que et pogués seguir!»

Del valor i la noblesa de la conversió diu Péguy: «No és pas que un penitent valgui tant com un just, cosa que seria ja una mica indignant, sinó que val com noranta justos, com cent, tant com tot el ramat. L'ovella que s'havia perdut "ha fet tremolar el cor mateix de Déu amb el tremolor del temor i amb el tremolor de l'esperança. (...) Ja veus, fill meu, quin misteri, quina font d'increïble grandesa que hi ha en aquesta penitència. Potser la més gloriosa de totes —continua agosaradament—, perquè una penitència de l'home és el coronament d'una esperança de Déu. Perquè a tots els altres, Déu els estima amb amor. Però, a aquesta ovella, Déu l'ha estimada també en esperança. Perquè, a tots els altres, Déu els estima en caritat. Però, el pecador, hi ha un dia que Déu l'ha estimat en esperança. Aquesta ànima, que havia posat en joc l'esperança de Déu, ha coronat l'esperança de Déu.»

Certament, l'home, limitat en el seu origen creat, infinit per la seva vocació, és incapaç de donar el pas, ell mateix, des d'allò que és cap a allò que ha de ser. Com que l'home no es pot realitzar com a tal sinó en Déu, perquè el cim de la seva humanització no pot ser sinó la seva divinització, per això l'home no es pot salvar per ell mateix (Sesboué).

Aquesta és una dada fonamental que pot semblar alienant a l'home que s'ha tornat pecador. Però diu Pascal que «la grandesa de l'home és molta, perquè sap que és miserable; un arbre no ho sap pas». A més, com que Déu és misteri i l'home està vinculat ontològicament al misteri de Déu, també hi ha misteri en l'home. Un misteri que el porta a la finalitat de la seva existència, perquè la salvació de l'home és la plenitud de la vida participada amb Déu mateix. Això no és pas una hipòtesi possible, però mai realitzada, posat que el retorn a la vida de Jesús ressuscitat, tot accedint a la vida gloriosa, anuncia i realitza ja d'una manera exemplar el contingut de la nostra salvació.

Girona

Matinal de formació per a catequistes

Jaume Reixach

GIRONA.—Com a resposta a la consigna del Primer Congrés de Catequesis de Catalunya i Balears s'ha celebrat al Seminari de la ciutat una sessió matinal de formació, presidida pel bisbe Jaume, que ha tingut una entusiasta acollida. Uns 110 catequistes, d'arreu de la diòcesi, van omplir la sala de conferències del Seminari.

El Dr. Jaume Camprodon va iniciar en la necessitat d'acollir les propostes del Concili Català. El bisbe Jaume aprofita totes les avinenteses per tal que l'esperit i la doctrina del Concili es materialitzin en treball i en fruits. També va agrair la tasca que fan els catequistes a cada parròquia. «Són —va dir— col·laboradors meus,

col·laboradors del bisbe. La vostra missió —va insistir— és més que necessària. I avui per avui és urgent».

Després, es van presentar dos llibres de Mn. Joan Amich que van acaparar l'atenció dels presents. Un d'ells dedicat als joves *Quinze, setze i disset*. L'altre dedicat als adolescents *Tretze i catorze*. També es van presentar dues carpetes de treball: *Introducció a la litúrgia I i II* de Mn. Jordi Font, adreçat als infants de 9 i 10 anys. I la carpeta *Catequesi familiar* de l'equip de Catequesi Familiar de Barcelona, adreçat als pares. I encara dos quaderns de catequesi especial: *Nosaltres combreguem* i *Viure el perdó*, adaptats del francès per Mn. Josep Perich.

La delegació diocesana va insistir en què el curs estigui marcat per l'es-

perit i la doctrina del Concili i que s'ha de donar prioritat a les propostes que va fer el Congrés de Catequesi: Treball amb els pares i la família, i la celebració de la fe. També es va insistir en la catequesi vocacional: presentar la vida cristiana com a vocació i mostrar que dins l'Església hi ha diversos carismes i serveis.

Val la pena subratllar la presentació del material per a discapacitats, feta per Josep Lluís Sáiz i per Lluís Pérez. Ambdós van descriure el món peculiar dels discapacitats i van suggerir la manera de tractar-los.

La segona part, tal com se sol fer en aquest tipus de trobades, va ser destinada al treball de grup. Va ser un matí ple de vitalitat cristiana, que parla molt a favor tant de la delegació com dels catequistes gironins.

Breus:

El diumenge dia 8 el bisbe Jaume va ordenar capellà mossèn Rafel Felipe i Freije a l'església de Sant Esteve d'Olot. I el diumenge següent, Jordi Pascual i Bancells, va ser ordenat diaca a l'església de Sant Martí del Seminari.

El tema central de l'exposició al centre la Mercè, organitzada pel GES, és *J. Vallmajó, el missioner gironí assassinat a Rwanda*.

NOTA: En el núm. 838 del Setmanari, a la informació sobre el Dr. Pont i Gol, on diu que va néixer a Bellpuig de les Avellanès havia de posar Bellpuig d'Urgell.

Barcelona

Celebració de la Ultreia diocesana dels Cursets de Cristiandat

David Vidal i Castell

BARCELONA.— Uns 300 membres del Moviment de Cursets de Cristiandat (MCC) es van aplegar el diumenge 15 d'octubre per celebrar la Ultreia diocesana anual sota el lema *Renovem l'evangelització a la llum del Concili*. El bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, va recordar «la importància que tenen els sagraments i l'Església com a mediadors per fer arribar Déu als homes», en un temps en què estan desprestigiats socialment. Les instal·lacions de l'Escola Jesús, Josep i Maria dels pares de la Sagrada Família, de Sant Andreu, van acollir aquesta trobada anual dels cursetistes.

La ponència central va anar a càrrec del diaca permanent, Francisco Jiménez, que va desenvolupar, des d'una òptica testimonial, el tema de la crida a l'evangelització i el de la inserció dins la pastoral diocesana. Posteriorment, cinc testimonis van expressar la seva vivència de la crida a l'evangelització i el seu treball dins de la diòcesi

D'esquerra a dreta Mn. Josep Àngel Sáiz, Mn. Agustí Viñas i Eulàlia Nuet

barcelonina en àmbits diferents. Els va cloure Mn. Agustí Viñas, ex-consiliari del MCC, després de vint anys d'un entusiàstic servei i va encoratjar tot-hom a col·laborar d'identica manera amb el nou consiliari, Mn. Josep Àngel Sáiz. Aquest va recollir el testimoni del seu predecessor i va remarcar la voluntat de *continuitat* del seu treball.

Tot seguit va intervenir la nova presidenta del MCC, Eulàlia Nuet, que va

reflexionar sobre el lema proposat i va recordar els eixos de treball i reflexió per al curs tot just encetat.

Va cloure l'acte, l'eucaristia concelebrada i presidida pel bisbe Joan Carrera. A l'homilia va glossar el passatge evangèlic del guariment dels deu leprosos per extreure'n algunes ensenyances, entre elles la necessitat de saber demanar i de saber a qui hem de demanar les coses.

El cardenal Carles reprèn l'Escola de Pregària amb 450 joves

«Heu de transparentar que sou filles i fills de Déu»

D.V.

BARCELONA.— La represa de les Escoles de Pregària a la catedral de la ciutat comtal va tenir una gran assistència. Prop de mig miler de joves van escoltar la primera homilia d'aquest curs, adreçada al jovent diocesà, del cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles.

El prelat va reflexionar sobre la figura de Déu com a Pare i va demanar als assistents que actuessin de manera que «els altres ens puguin veure com a filles i fills de Déu, transparentant la seva imatge, llegibles». Monseñor Carles, que va iniciar el seguit de reflexions sobre el Credo que centraran tot el curs de l'Escola de Pregària, va insistir en el lloc central que ocupa el Déu-Pare en la nostra fe.

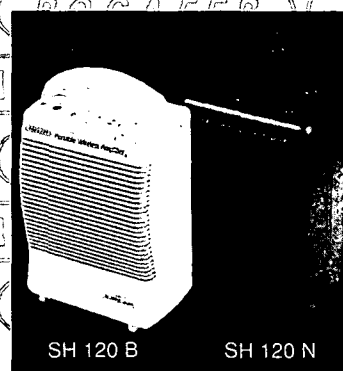
En aquest sentit, l'arquebisbe va parlar de la necessitat d'ajudar les persones dels nostres ambients a retrobar-se amb Déu, sobretot d'aquelles que el busquen. «El qui el busca és perquè ja duu al front un petó de pau. És net el cor que vol ser-ho», va dir.

La pròxima Escola de Pregària és el dijous 9 de novembre a les 20 hores al cor de la Catedral de Barcelona.

ROCAFER

MINI COMBO SENSE FILS

Equip portàtil compacte de so

CARACTERÍSTIQUES:

- Receptor sense fils incorporat
- Microfon de solapa unidireccional
- Entrada de microfon amb volum independent
- Habitacle acústic de gran robustesa i poc pes (ABS)
- Entrada/sortida auxiliar de gravació
- Funciona a piles o xarxa (115/230 V)

APLICACIONS:

- Conferències i reunions
- Visites culturals
- Classes (interior o exterior)
- Taulers gimnàstiques
- Sortides en grup
- Etc.

PREU ESTRELLA
70.166 Ptes.
Dte. Esp. 7.016 Ptes.
63.150 Ptes. + IVA

ROCAFER

NOVES TECNOLOGIES DEL SO

Pg. Fabra i Puig, 39, Àtic 2.ª • Tels.: 311 72 01 - 311 94 49 • Fax: 311 75 61 • 08030 Barcelona

30 ANYS
AL SEU SERVEI
DIA ADIA

Oferta vàlida fins al 31 d'Octubre de 1995

Barcelona

Inauguració del nou curs acadèmic del Centre d'Estudis Pastorals

S'aprofundirà en el Concili de la Tarraconense

BARCELONA.— Monseñor Carles Soler i Perdigó, secretari general del Concili Provincial Tarraconense i bisbe auxiliar de Barcelona, va pronunciar el passat 16 d'octubre la lliçó inaugural del nou curs acadèmic del Centre d'Estudis Pastorals (CEP) de les diòcesis catalanes que va versar sobre «El Concili Provincial: resolucions, recepció i aplicació».

Glòria Carrizosa

El Dr. Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona i president del consell de direcció del CEP, va presidir l'acte, que va tenir lloc a la seu del centre al carrer Riva-deneyra 6, de la ciutat comtal. També hi van participar Francesc Pardo i Manel Simó, director i secretari del CEP respectivament.

«Les nostres esglésies necessitaven una empena, una alenada de l'Esperit a les portes del nou mil·lenni», va dir el bisbe Soler qui va lloar l'enriquidor diàleg eclesial que ha provocat el Concili. «Molts l'han definit com una magnífica experiència d'església que ha agermanat bisbes, preveres, diaques, religiosos i laics».

El bisbe Soler va destacar tres punts dels debats que es van realitzar a l'aula conciliar: la fidelitat dels relators i ponents que van preparar els documents de treball, la responsabilitat de totes les persones que hi van participar i en especial dels bisbes per assumir i fer que es compleixin les resolucions acordades i la llibertat que es va respirar en tot moment. «Més d'un s'ha sorprès i fins i tot s'ha escandalitzat de la ca-

pacitat d'aguant dels bisbes», va afegir monsenyor Carles Soler.

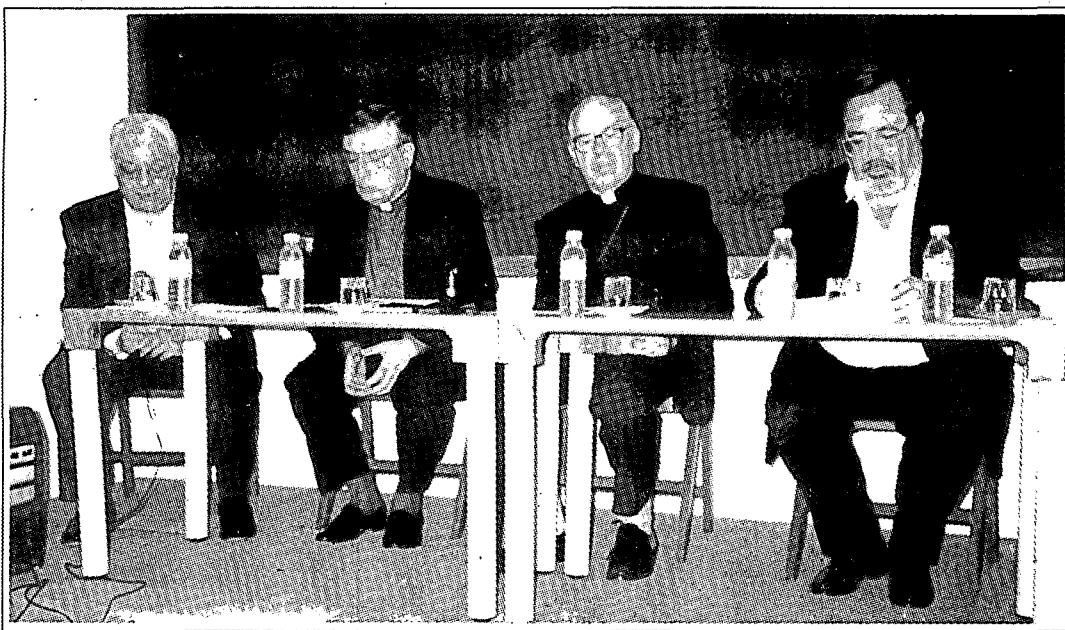
Cursos del CEP

Segons va dir el bisbe auxiliar de Barcelona, les 170 resolucions que es van aprovar en el Concili «són reals i en cap cas un rosari de bones intencions. S'ha donat el mandat explícit a diverses institucions i persones, perquè les comencin a posar a la pràctica».

En aquest sentit, el CEP ha organitzat dos nous cursos que volen respondre a les demandes del Concili de la Tarraconense:

Exigències pastorals del postconcili a Catalunya, del 9 d'octubre a l'11 de desembre de 1995 i *formació política i fe cristiana*, un curs adreçat no sols als professionals de la política o dels sindicats, sinó a tots aquells cristians que vulguin viure la seva fe amb maduresa en les realitats socials i polítiques actuals. El curs està estructurat en dues parts: *Problemes i reptes de la política contemporània* del 10 d'octubre de 1995 al 13 de febrer de 1996 i *Fe cristiana i acció política* del 20 de febrer a l'11 de juny de 1996.

El Dr. Soler va avançar que segurament abans de desembre, tan bon punt es rebi la *recognitio* del Vaticà, es publicarà el llibre oficial del Concili a la col·lecció *Documents del Magisteri* d'Editorial Claret. Tanmateix es vol publicar un llibre amb un disseny pedagògic que reflecteixi les principals resolucions aprovades.

D'esquerra a dreta: Mn. Pardo, el bisbe Soler, l'arquebisbe Torrella i Mn. Simó

S'ha inaugurat el curs a l'Institut de Teologia Espiritual

C.C.

BARCELONA.— L'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona va inaugurar el curs acadèmic 1995-1996 el passat 9 d'octubre al saló d'actes del Seminari de la ciutat. Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, va presidir l'acte en representació del cardenal-arquebisbe Ricard Maria Carles, president del centre. El Dr. José Román Flecha Andrés, catedràtic de Teologia Moral a la Universitat Pontifícia de Salamanca, va dictar la lliçó inaugural sobre el tema: *L'esperança cristiana a l'ocàs de les utopies*. La conferència del Dr. Flecha va descriure la cultura de la postmodernitat, va referir-se a la recerca del transcendent per part del poble d'Israel i va plantejar un triple moment de l'esperança cristiana (individual, col·lectiva i còsmica).

XX Assemblea de Catalunya de la Renovació Carismàtica Catòlica

C.C.

BARCELONA.— Convocats per la misericòrdia del Pare va ser el lema escollit per reunir-se en assemblea tots els grups de pregària de la Renovació Carismàtica Catòlica a la Salle Bonanova de la ciutat comtal. Els pares dominics Jesús Villarroel i Pedro Reyero van acompanyar als assistents.

La idea més destacada dels dos dies de l'encontre va ser que sols si els cristians s'agafen a la creu de Jesús, que representa tota aquella pobresa que tantes vegades no s'accepta a la vida, es pot accedir a la misericòrdia del Pare i descobrir que Déu és el qui salva.

El bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, va presidir l'Eucaristia del diumenge i va animar els presents a seguir pel camí de renovació cristiana.

Fets i criteris

RAMON
TORRELLA
CASCANTE

Arquebisbe de
Tarragona i
Primat

L'opinió pública en l'Església

L'any 1950 Pius XII va pronunciar un discurs molt important sobre la premsa i l'opinió pública. El Papa reconeixia en l'opinió pública un eco natural, una ressonància comuna —més o menys espontània— dels fets i de les circumstàncies en l'esperit i en els judicis de les persones que se senten responsables i estretament lligades a la sort de la comunitat.

Pius XII, cap al final del discurs, va sorprendre els periodistes amb aquesta afirmació: «Vull afegir encara una paraula referent a l'opinió pública en el si mateix de l'Església —naturalment en les matèries que són de lliure discussió. S'estranyaran només aquells que no coneixen l'Església o la coneixen malament. Perquè ella, després de tot, és un cos viu i li mancava quelcom a la seva vida si li faltés l'opinió pública» (al Congrés Internacional de Premsa Catòlica, 17 feb. 1950).

L'Església ha reconegut sempre la llibertat d'opinió en les matèries discutibles i el dret al lliure intercanvi de parers en les qüestions doctrinals. En la pràctica, però, existeix la impressió que s'han limitat molt les fronteres de la lliure discussió eixamplant desmesuradament l'àmbit del *in necessariis unitas* en perjudici del *in dubiis libertas*.

Són pocs els seglars que expressen la seva opinió públicament sobre els problemes nous que els preocupen o sobre allò que els ajuda o dificulta més en la pràctica de la seva vida cristiana.

La passivitat és la pitjor resistència a l'exercici de l'opinió pública en l'Església. La passivitat i la timidesa han de ser superades per l'estímul i la confiança que es concedeixi al laicat per expressar amb franquesa els problemes veritables que els preocupen i què és el que pensen sobre una situació determinada.

D'altra banda, en una societat no-creient, i al ritme accelerat dels esdeveniments de cada dia, és molt necessari que siguin els seglars els qui expressin públicament el seu pensament de creients, altrament ningú no manifestarà la posició cristiana.

En aquest tema, preveres i bisbes tenim una responsabilitat especial, en el sentit que hem de ser els primers a valorar la importància de conèixer la realitat dels fets i la mentalitat que es respira. No serem capaços de ser bons pastors si vivim desconnectats de la nostra societat i si no posem la sensibilitat adient per a sintonitzar amb el clima col·lectiu existent.

Urgell

Betània ofereix 35 habitatges socials als treballadors d'Andorra

ENCAMP.— La Fundació Betània, institució creada a Andorra pel bisbe Joan Martí i Alanís el 1990, ha obert les inscripcions per a la venda dels 35 primers habitatges socials construïts a Encamp.

Antoni Mirabet

Mitjançant quotes mensuals que oscil·len entre les 53.500 i les 100.845 pessetes les famílies podran accedir a la propietat d'un habitatge d'un preu oscil·lant entre els 8,3 i els 15,6 milions de pessetes respectivament, més l'aparcament, amb un interès bancari del 6%. Càritas Andorrana s'ha responsabilitzat de les inscripcions i de l'adjudicació. Fins al moment, 134 famílies han formalitzat la seva opció a compra dels 35 habitatges. La majoria opten per un dels 8 habitatges de dues habitacions, la resta en tenen una.

La Fundació ha fet públiques les condicions per als sol·licitants: edat de 18 a 45 anys, viure i treballar a Andorra durant un període mínim de 3 anys, ingressos que vagin dels 1,7 als 3 milions anuals i no tenir habitatge en propietat, entre d'altres. Consideraran també la

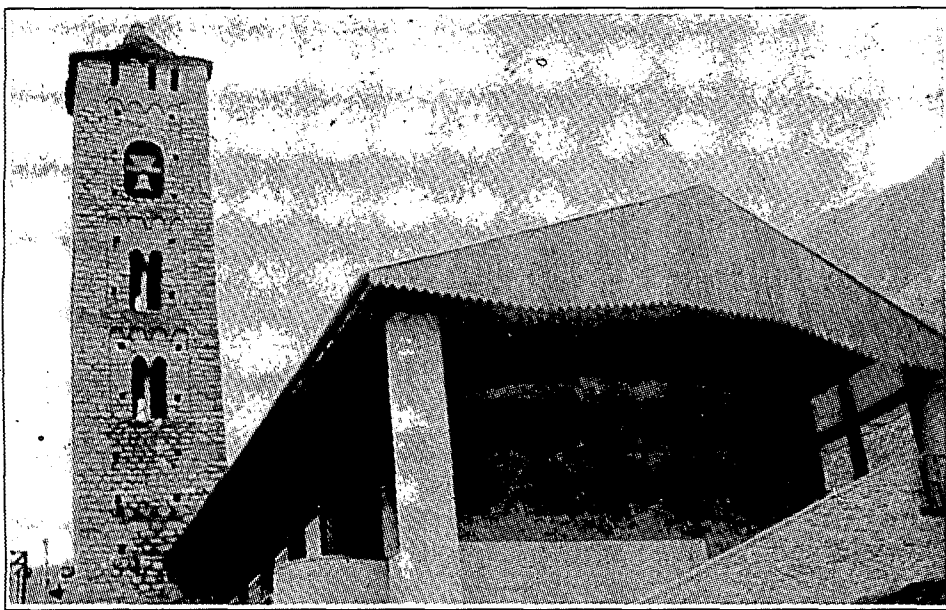
necessitat urgent d'un habitatge si hi ha una persona deficient a la unitat familiar o si es paga un arrendament d'habitatge superior al 30% dels ingressos familiars, per exemple. Aquestes són algunes de les condicions que donen caràcter social a la iniciativa de Betània. A Encamp, la parròquia va cedir la propietat dels terrenys i els bancs han finançat la construcció de tres blocs d'habitatges. Una operació semblant podria fer-se en altres parròquies andorranes.

L'objectiu de Betània és promoure i construir «residències i habitatges per atendre les necessitats dels grups de població econòmicament dèbils» d'Andorra, com va informar *Catalunya Cristiana* (9.XII.90). És una fundació eclesial per a la iniciativa i per a la gestió. L'Església d'Urgell ha ofert els terrenys que té a Andorra, els càrrecs de la Fundació són nomenats pel bisbe i formen part del

Patronat: el vicari general de la diòcesi, un prevere d'Andorra, els presidents de Càritas Andorrana i Diocesana, un advocat i dos representants de la banca andorrana. L'opinió pública ha elogiat la sensibilitat de l'Església en un camp que reclama solucions urgents i assequibles.

Parlant amb Josep Sanvicenç Ribot, director de Càritas d'Urgell va explicar que «en el fons aquesta obra social és la nostra feina, ajudar els més necessitats. L'Església ha de portar iniciatives d'aquest tipus endavant, perquè la fan més creïble. Amb tot, de moment no hem estudiat la possibilitat de construir més habitatges d'aquest estil».

A Betània Llätzer, Marta i Maria acollien Jesús. «Betània, ha escrit la premsa d'Andorra, és també a Andorra... Tant de bo que hi haguessin més Betànies al país i en cada país».

La parròquia d'Encamp va cedir la propietat dels terrenys

LLEIDA

Prop de 2.000 persones participen a la XVII Romeria comarcal del Ribagorça

Jaume Montaña

MONTAÑANA.— Puntualment, des de les parròquies d'origen (Castillonroy, Baldellou, Camporrells, Estopiñan, Purroy, Benabarre, Tolva, Pont de Suert, Montañana, Arén, Soperia, Santorens, Vilaller i també de Lleida i d'altres indrets van arribar els romeus per celebrar la XVII Romeria comarcal del Ribagorça. El seu lema era:

Maria, heus ací «la dona»!. Volia ser un homenatge a Maria i a totes les dones vivint en sintonia amb la carta que els va escriure el papa Joan Pau II. Aquest any, la imatge amfitriona de la Romeria va ser la de Nostra Senyora de Baldós, que es venera a Montañana. La missa va ser molt participada i viscuda, presidida pel bisbe de la diòcesi, Ramon Malla, i concelebrada per divuit capellans.

BARCELONA

Festa pels 10 anys de la catequesi especial

C.C.

TERRASSA.— Uns dos-cents assistents, més de 50 nois i noies de Terrassa, Rubí, Viladecavallès, les Fonts i Badalona, acompanyats dels seus pares, van participar a la parròquia de Sant Cristòfol, el dissabte 7 d'octubre a l'eucaristia de celebració del X aniversari de la catequesi especial, adreçada a persones amb disminució. Va presidir-la Mn. Lluís Bonet i Armengol, que havia estat rector de la parròquia receptora de l'acte i van concelebrar-hi set capellans. Després, com que la celebració havia estat concebuda com una festa major, la gent va gaudir de les fires, del dinar de germanor i del ball.

50è aniversari de la parròquia de Sant Isidre

C.C.

HOSPITALET DEL LLOBREGAT.— El dia 9 d'octubre es va commemorar el cinquantè aniversari de la creació jurídica de la parròquia de Sant Isidre pel Dr. Gregorio Modrégo, el primer rector de la qual va ser Mn. Joan Bonet i Badia. Per aquest motiu, al llarg d'aquest curs s'han programat diversos actes, tal i com explica l'actual rector Mn. Felip-Juli, a més es publica un full extra mensual i, més endavant, un llibretó que recollirà la dimensió històrica de la parròquia i la dels barris de Santa Eulàlia de l'Hospitalet i de la Bordeta de Barcelona.

VIC

VII Trobada diocesana dels visitadors de malalts

C.C.

IGUALADA.— El diumenge 8 d'octubre a l'Escola Pia unes seixanta persones van participar a la VII Trobada diocesana de visitadors parroquials de malalts i gent gran, que enguany va presentar la realitat dels malalts mentals. L'objectiu era oferir pistes per a una pastoral adequada i donar a conèixer diverses experiències. La primera ponència va ser *Els malalts mentals, qui són, on estan, què necessiten*, a càrrec de Joaquim Erra, diplomà en infermeria de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu i la segona, *Com atendre pastoralment els malalts i llurs famílies* per Fernando Meloni, psicòleg. L'eucaristia va posar punt i final a l'encontre, presidida pel vicari-episcopal de la zona, Mn. Joan Torra.

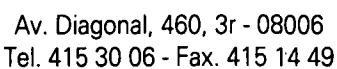
TARRAGONA

Actes de cloenda del VIII centenari de la cartoixa d'Escaladei

Joan Boronat

LA MORERA DE MONTSANT.— Recentment es va cloure la celebració del VIII centenari de la fundació de la cartoixa d'Escaladei. L'acte es va iniciar amb la lectura del manifest, davant de centenars de persones de tota la comarca del Priorat, així com de diverses autoritats. Es va celebrar una missa cantada, en la qual es van oferir flors als peus de la imatge de Santa Maria i també productes artesanals i fruits de la terra. Els monjos de la cartoixa de Montalegre de manera molt excepcional van assistir a aquest esdeveniment. També hi va haver ocasió de visitar l'exposició sobre el món cartoixà i es van presentar tres llibres didàctics, elaborats pel Centre de Recursos Pedagògics del Priorat, a més d'una guia pedagògica de la cartoixa.

BARCELONA

• **PARRÒQUIA DE SANT CARLES BORROMEU** (Car-rer de Sant Lluís, 89. Tel. 213 36

• **CONCERT DE CARILLÓ**
(Carilló del Palau de la Generalitat).— Dia **5 de novembre**, a les 12 h. per Anna Maria Reverté. Obres de Van den Gheyn, Melodies Catalanes, Straus, Clément, Debussy, Groenewoud, i J. Lennon-P. McCartney.

SOLSONA

TORTOSA

• **FUNDACIÓ MANYÀ.**— Dilluns, 13 de novembre a les 8.15 del vespre l'escriptor Carles Tor-

VIC

• **CURS BÀSIC DE PASTORAL A IGUALADA (I).**— La Vicaria de Pastoral del bisbat de Vic, i els Arxiprestats de l'Anoia-Segarra-(diòcesi de Vic) i de Piera-Capellades (Barcelona), conjuntament amb el Centre d'Estudis Pastorals (CEP) de les diòcesis catalanes organitzen aquest curs bàsic de pastoral. Els dies **24 i 31 d'octubre, 7 i 14 de novembre**: A càrrec del professor Josep Castanyer, sobre el tema *El nostre món*. Per a informació.

• CASA D'ESPIRITUALITAT DE LA GLEVA.— Situada al peu mateix del Santuari de la Mare de Déu de la Gleva, a 9 Km. de Vic i voltada d'amplis jardins, està atesa per una comunitat de Carmelites Vedrunes. Indicada per recessos, tandes d'exercicis, convivències, trobades d'estudi... La casa també organitza tandes d'exercicis per a sacerdots, religioses i seglars, que s'anuncia oportunament. Informació al (93) 857 04 54.

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca. 87-89 - 08029 Barcelona

100-500000 100-500000 100-500000 100-500000 100-500000 100-500000 100-500000 100-500000 100-500000 100-500000

CATALUNYA + CRISTIANA c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88 - Fax: 490 20 35

Mirador

Oriol Camps

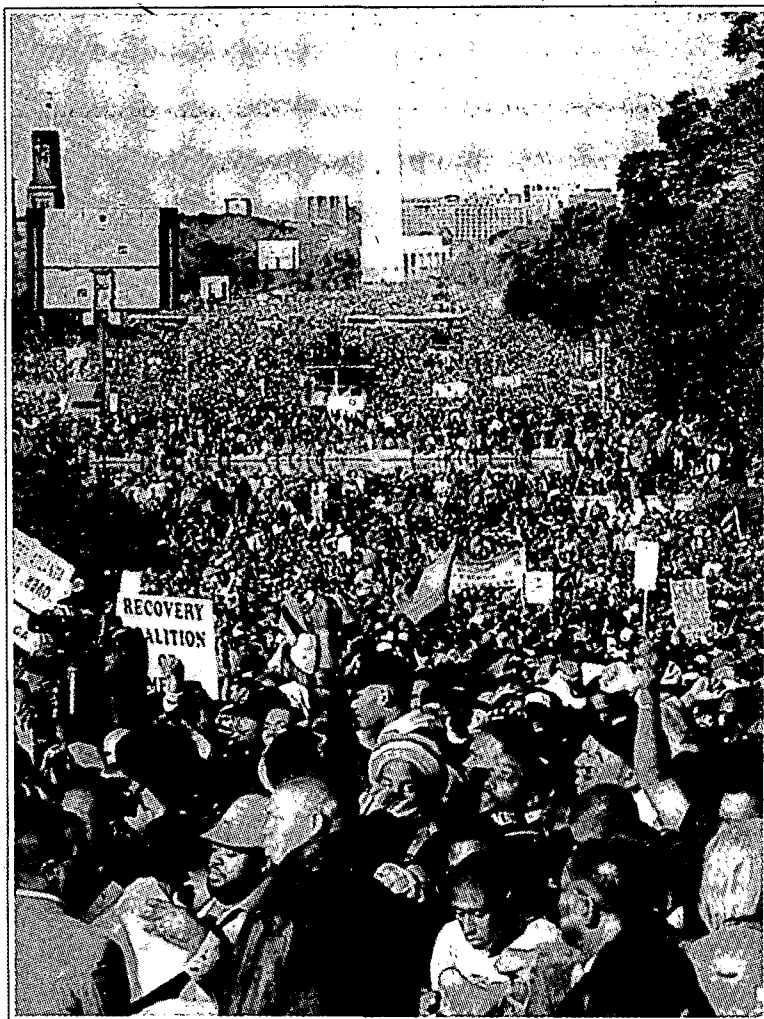
Altra vegada Saddam Hussein

Disposat a resistir sigui com sigui, malgrat les desercions familiars i no familiars que s'han produït en els darrers mesos, Saddam Hussein va convocar el seu poble a un referèndum que el justifiqués com a cabdill i opressor... I, naturalment, la resposta popular ha estat unànime, ja que el 99'99 per cent del poble iraquí li ha donat el seu sí... i pobre d'ell si no ho feia! I així ha disfressat de «democràcia» la seva dictadura i té el propòsit de mantenir-se en el poder fins que es mori. Per això de tots els desastres econòmics que com a conseqüència de la Guerra del Golf pateix el país, en fa responsables a la seva parentela desertora. Hi ha, però, el fet que Saddam havia perdut la confiança del partit i sap que, per sobreviure, li cal la seva lleialtat. El Baas (el partit) li serà fidel? És una qüestió de temps, i el temps no va pas gaire a favor de Saddam Hussein.

El terrorisme a França

Altra vegada una explosió al «metro» de París ha sembrat el pànic a la capital francesa. Vint-i-nou ferits, alguns de gravetat ha estat el resultat. I sembla que altra vegada han estat els franco-algerians captats pel fanatisme islàmic del Grup Islàmic Armat (GIA). Les descripcions del pànic produït al metro són horribles. Hauria pogut ser més gros. Però el problema de la presència i activitat d'aquests terroristes és molt greu. I no es veu pas la manera de resoldre'l, ja que els fanàtics no volen entendre cap altra raó que la mort indiscriminada. A més els atemptats a França no resoldran els problemes d'Algèria, on cada dia es fa més irrespirable la situació per molt que el govern d'Alger es proposi resoldre el conflicte. Ni quan vol fer-ho per la força armada, ni quan vol fer-ho diplomàticament. Els fonamentalistes s'han tancat a banda i no volen més raó que la seva. I hom es pregunta què esdevindrà si un dia es fan amb el poder. Com a mínim una burda imitació del que s'esdevingué a

La manifestació negra entre el Capitoli i la Casa Blanca de Washington, va aplegar, segons informacions força creïbles, més de mig milió de negres, no hi havia dones, que reclamaven justícia...

Uns ferits són atesos després de l'explosió ocorreguda al metro de París, obra, com les anteriors, del Moviment Islàmic Armat (GIA). Sembla que l'autor fou detingut immediatament

l'Iran. I com a resultat, el retrocés en el temps.

El racisme als Estats Units

Segons les agències informatives, centenars de milers de negres es concentraren entre els edificis del Parlament i la Casa Blanca, a Washington, per manifestar la seva exigència de dignitat. Fou, sens dubte, la manifestació negra més important de tota la història del país, i que, sens dubte, haurà de fer pensar als alts dirigents USA. Però el detall interessant és que el conjunt de l'aplec l'ha aconseguit Louis Farrakhan, clergue musulmà, que ha pintat de negre l'Alcorà, i amb la seva demagògia ha fet vibrar aquests centenars de milers de negres que amb el puny enlaire han reclamat sorollosament justícia. Altres veus més prudents reclamen, a blancs i a negres, pau, igualtat i responsabilitat. Tant de bo que aquestes veus assenyades s'imposin. Per altra banda, al mateix temps, el president Clinton durant el seu viatge per Califòrnia (on la tensió racial és candent) va dir que els EE UU són una família indivisible i que «ni el divorci ni

la separació» són opcions possibles. «Quan un nen és tirotejat en un carrer del Bronx, és igual de quina raça sigui: és un nen americà... Clinton va fer una crida urgent a tots els ciutadans dels Estats Units a «netejar la cara de racisme». El que fa pensar més sobre la concentració negra, és el caràcter islamista que ha volgut donar-li el líder Farrakhan, una posició difícilment acceptable a Nord-amèrica, que tantes vegades s'ha proclamat capdavantera de la llibertat.

Cimera iberoamericana

Aquest aplec de caps d'Estat i de govern celebrat a la localitat argentina de Bariloche, en el seu document de declaració final ha mostrat la seva preocupació per l'enduriment de l'embargament a Cuba per part dels Estats Units, segons un projecte de llei que s'està discutint al Congrés USA, i l'ha condemnat explícitament. En faran cas a Estats Units? Malgrat les tossaderies i absurditats de Fidel Castro, més que tenir-lo en compte a ell, potser caldria pensar amb els milions de cubans que en paguen les conseqüències.

El talismà polític de Turquia

Miquel Àngel Codina

D'ençà que el juny del 1993 el Partit de la Justa Via va nomenar-la primera ministra de Turquia, Tansu Çiller, una brillant economista educada als Estats Units, ha esdevingut el talismà polític que calia al país més estratègic de la Mediterrània oriental. Sota el mandat de Çiller, la primera dona que assumeix la presidència del Govern a Turquia, s'han donat els passos pertinents per assolir la definitiva europeïtzació del país, alhora que es reformava la Constitució, fent-la més democràtica. L'agreujament de la qüestió kurda, que des de fa anys sacseja el sud-est del territori turc,

i l'esverador ascens del braç polític del fonamentalisme han estat els dos principals problemes que ha hagut de combatre.

El govern minoritari de Tansu Çiller, format el 5 d'octubre, va ser rebutjat recentment per l'Assemblea Nacional, que no li va atorgar la seva confiança per 230 vots contra 191. D'aquesta manera, es refermava una crisi governamental a Turquia que es perllonga des del passat 20 de setembre quan la primera ministra va haver de dimitir arran de la retirada del soci de la coalició que dirigia. L'endemà mateix va ser designada pel president Suleyman Demirel per compondre un nou executiu. Després d'una temptativa infructuosa amb el Partit de la Mare Pàtria, Çiller va optar

per un gabinet de minoria.

En no obtenir el vot de confiança del Parlament —a causa d'un fort conflicte social, d'una banda, i d'una fissura al si de la seva formació política, de l'altra—, la primera ministra dimissionària va apel·lar a la celebració, el desembre, d'eleccions legislatives anticipades. Per tal de no convocar-les, atès que s'havia mostrat refractària al seu avançament aduint que dificultaria la posta en marxa de la unió duanera de Turquia amb la Unió Europea el proper 1 de gener, va aconseguir un acord per restaurar la coalició de govern del seu Partit de la Justa Via (conservador) amb el fins ara aliat Partit Republicà del Poble (socialdemòcrata). El president Demirel va encarregar-li la setmana passada la constitució d'un nou executiu. Tansu Çiller ha estat un altre cop la taula de salvació per a la vida política de Turquia.

Josep M. Ballarín i Maur Boix, guardonats amb la Creu de Sant Jordi

Tomàs Puntí

El Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat presentava l'aspecte de les grans celebracions, aplegant nombroses persones que s'amuntegaven en un espai tan ampli. Era la cita anual en què es concedeix un guardó tan preuat com la Creu de Sant Jordi, distinció que vol premiar els serveis prestats a Catalunya per persones i entitats en la defensa de la seva identitat, més generalment, en el pla cívic i cultural. El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va presidir l'acte, que ya comptar amb l'assistència del president del Parlament, Joaquim Xicoy, diversos consellers del Govern català i altres autoritats.

El premi s'ha concedit enguany a 29 persones i entitats. Entre els guardonats, volem destacar la presència de mossèn Josep M. Ballarín i Monset i del monjo de Montserrat, Maur M. Boix i Selva. En el cas de Josep M. Ballarín s'ha destacat la seva contribució a una Església catalana, renovada i arrelada, des del santuari de Queralt (1958-1993), a Berga. I també per la difusió de la cultura i de l'espiritualitat contemporànies per mitjà dels seus llibres i dels seus singulars escrits periodístics. La distinció al monjo de l'abadia de

Montserrat, Maur M. Boix i Selva, es justifica per la seva llarga trajectòria al servei de l'espiritualitat benedictina a Catalunya i de la cultura i com a director durant més de trenta anys i en els anys més difícils de la revista *Serra d'Or*. No ens volem oblidar tampoc de l'escriptor i teòleg, Jaume Lorés, conegut per l'agudesia dels seus articles i pels seus posicionaments eclesials crítics.

D'altres personalitats que han rebut la Creu són l'alcalde de Perpinyà, Joan Pau Alduy; l'escriptor Eduard Mendoza; l'ex-ministre de Cultura i escriptor, Jorge Semprún; el dibuixant Francesc Vila «Cesc»; o la geòloga Carme Virgili. Pel que fa a les entitats, esmentarem el Col·legi de Periodistes de Catalunya, l'Obra del Ballet Popular, la Societat Musical La Lira Ampostina o l'Institut Guttmann.

L'acte va transcórrer amb aquell punt de sobrietat i discreció de la majoria d'actes institucionals d'aquestes característiques. Va començar amb la intervenció de la secretaria general adjunta a la Presidència, Glòria Riera, que va llegir el decret de concessió. Els guardonats varen recollir la distinció i la Carmina Virgili, en representació seva, va afirmar que no rebien

la Creu com a premi a uns possibles mèrits, sinó com un compromís de treball amb Catalunya. La Creu, va dir, ens recorda el que va dir sant Jordi i la seva lluita per la llibertat i per la justícia, la fidelitat al seu poble i a tots els oprimits.

Pel seu cantó, el president Pujol va assenyalar que els guardonats són representants eximis de la força serena i constructiva present a

Catalunya, que dona importància a la feina ben feta.

Va encoratjar els assistents a ser fidels a aquesta mentalitat i manera de fer les coses, que ha permès el progrés de Catalunya, i alhora va demanar que bandejéssim la frustració, la barroeria, la superficialitat, l'agressivitat o la violència física o verbal.

Fotos: Miquel González

Mn. Ballarín, a la foto de dalt, i el pare Boix, en el moment de rebre la Creu de Sant Jordi de mans del president Pujol

CPL - Novetats

- **Per llegir (i reflexionar) un text fonamental de l'Evangeli:**

Hilari Raguer

EL SERMÓ DE LA MUNTANYA

76 pàgs., 575 ptes. Col·lecció Emaús. Editat també en castellà.

A partir d'una exegesi seriosa, una guia que ens situa en la nostra vida. Què ens diu Jesús? Un llibre fruit dels cursets que el monjo (biblista i historiador) ha dirigit tant a laics com a monges de clausura.

- **Per revisar la nostra vivència de la Missa:**

Xavier Basurko

L'EUCARISTIA, ENS EDUCA EN LA FE?

76 pàgs., 575 ptes. Col·lecció Emaús. Editat també en castellà.

L'Eucaristia —diu el professor de la Facultat de Teologia de Vitòria— ens hauria d'educar en la nostra pregària. I en tota la vida cristiana. Perquè, sovint, no és així? Què li manca o què ens manca?

Un compact disc permetrà recaptar fons per a Bòsnia

E.P.

El passat 26 d'octubre es va posar a la venda un compact disc que sota el títol *Fent Costat* recaptarà fons per comprar material sanitari, mèdic i quirúrgic per a Bòsnia. Concretament, aquest material es destinarà a l'Hospital Suhodol, situat a 33 quilòmetres al sud-est de Sarajevo.

L'organització catalana Acció Solidària per als Pobles-Ciemen

ha estat l'encarregada d'editar aquest CD i ha comptat amb la col·laboració de grups i cantants com Joan Manel Serrat, La Salseta del Poble Sec, Els Pets, Laura Simó, Lax'n Busto, Maria del Mar Bonet, Marina Rossell, Max Sunyeri Sau, entre d'altres.

L'Hospital de Suhodol

Abans de l'inici de la guerra a l'ex-Iugoslàvia, l'Hospital de Suhodol era un centre per a persones que patien tuberculosi, tot i

que s'ha hagut d'adaptar com a hospital general després de la destrucció dels altres centres sanitaris de la seva mateixa zona.

Actualment, l'Hospital de Suhodol atén una població potencial de 30.000 persones a part dels ferits del cercle exterior de Sarajevo. Segons l'associació Solidària per als Pobles, aquest centre sanitari està mancat de tots els instruments bàsics imprescindibles per poder atendre les persones que ho necessiten.

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneyra, 6, 7
Tel: 302 22 35 - Fax: 318 42 18
08002 Barcelona

Miquel Alberdi, intèrpret de conferència

«Som un vehicle de comunicació»

Pot ser que alguna vegada ens hagi cridat l'atenció saber com funciona el món de la interpretació simultània. Anem a una conferència, ens donen uns auriculars, programem un número i escoltem les explicacions del ponent, siguin en francès, anglès, alemany o xinès, per citar alguns exemples, en la nostra llengua materna. Sembla senzill i

Núria Oriol Palarea

Per descobrir una mica més aquest camp, parlem amb Miquel Alberdi, intèrpret professional, que ha estudiat magisteri, filologia anglo-germànica i interpretació a diverses escoles de Dublín i Perpinyà. A partir de la seva trajectòria personal, una història de superació constant i de perfeccionament, va esbossant el món que envolta a la interpretació de les conferències internacionals. Crida l'atenció que hi ha diversos tipus d'interpretació simultània, cada una d'elles amb unes característiques determinades.

—Realment és així —respon amb un somriure—. Existeixen en línies generals la interpretació simultània, la consecutiva i la de cau d'orella, coneguda com a *chuchotage* (del francès, xiuxiueig). Aquestes tres són considerades les mestres. Però també hi ha la interpretació d'acompanyant, d'acompanyant comercial, la bilateral... que són considerades unes variants de les anteriors.

—Podries explicar en què consisteix cada una d'elles?

—La interpretació simultània consisteix a traduir a la llengua mare (en el meu cas el català i el castellà) una llengua estrangera. En teoria has d'escoltar per una orella el que explica el ponent i per l'altra, el que tu tradueixes. S'ha d'anar sempre una mica endarrera del que parla, una o dues frases, perquè si es va massa a prop et pots trobar que perds el sentit de la frase i no tens temps de donar-li la volta. L'intèrpret ha de desenvolupar fonamentalment una memòria a curt termini, —immediata— li cal un alt nivell de concentració, ha de rebre el missatge de la llengua estrangera, l'ha de descodificar, fer-lo seu i tornar a codificar en una altra llengua, sent fidel a la mentalitat d'aquesta llengua. Un missatge no ha de ser la traducció literal del que s'està dient, sinó l'expressió del contingut en la forma pròpia de l'idioma del públic receptor. En definitiva un

intèrpret és un vehicle de comunicació.

L'altra modalitat, la interpretació consecutiva, consisteix en el fet que una persona parla i es pren nota del que diu. Quan acaba, l'intèrpret pren el seu lloc i es dirigeix en una altra llengua a tot l'auditori. En aquest cas, l'intèrpret ha d'apuntar el missatge del conferenciant, però no amb la tècnica taquigràfica, sinó emprant uns signes visuals universals que l'ajuden a recordar i a interpretar el missatge. És a dir, si hem refereix a un home, jo dibuixo una mena de ninot —i mentre ho explica agafa un paper i dibuixa el símbol de l'home—, perquè si poso només una lletra inicial, després em podria confondre. Per això ens servim d'uns signes universals, sigui per traduir a la llengua que sigui.

Finalment, la interpretació a cau d'orella és una simultània, però adreçada únicament a una sola persona.

S'empra molt quan els caps d'Estat o personalitat importants visiten un país, la traducció és individual. A partir d'aquí, les altres són variants menors, per exemple es pot necessitar un intèrpret quan

màgic, però al darrera hi ha una tècnica determinada per saber-ho fer. No es tracta només de conèixer diversos idiomes, es tracta de saber descodificar un missatge en una llengua i codificar-lo en una altra. S'ha de tenir una aptitud inicial i també es pot aprendre en diverses escoles que preparen per aquesta professió.

niques determinades, quines qualitats ha de tenir una persona que es vulgui dedicar a aquesta professió?

—Aquesta professió té uns aspectes molt positius i uns altres que no ho són tant. Per començar s'ha de tenir fusta per a ser intèrpret, s'ha de ser una persona que accepti habitualment el canvi de plans, ja que et poden contractar per mig dia, per un dia o per una

tit de mena, saber emprar tots els teus recursos a cada moment, perquè quan treballes estàs tu sol davant de l'auditori. Si tens alguna errada o et falla la concentració has de saber donar-li la volta de seguida. Has de tenir flexibilitat mental per acostumar-te a descodificar i codificar ràpidament i saber transmetre el missatge. És important que es parlin bé els idiomes, però més important és sa-

ber transmetre el contingut del que es diu. Fins i tot diria més —afegeix amb èmfasi— a vegades s'ha d'adaptar el nivell del llenguatge a la comprensió de l'auditori, si aquest no coneix prou bé la llengua de traducció, sense fer-ho malament, però sí s'ha de baixar el registre perquè sigui més assequible.

D'igual manera diria que un intèrpret ha de ser curiós de mena, li han d'interessar tants temes como pugui, perquè pot anar a una conferència sobre el desenvolupament, una altra sobre medicina o dret o periodisme, per citar uns pocs exemples. Aquesta professió et permet accedir a moltíssima informació, i t'ajuda a tenir una àmplia cultura general. Potser no saps molt de cada àrea, tanmateix saps el suficient com per entendre-la i sempre pots ampliar amb altres estudis.

A més et permet viatjar molt, i a mi m'encanta. És una feina apassionant... La contrapartida és la incertesa que comporta, que pot resultar difícil de compaginar amb la vida familiar i l'estrès... És molt estressant, no sols perquè et pots passar llargues temporades treballant sense poder descansar, sinó perquè, encara que tinguis dies baixos, has de mantenir un alt nivell en la teva feina. Com a

Miquel Alberdi és un apassionat de la seva feina, ja que li permet accedir a molta informació i viatjar

norma assenyalaria que un intèrpret és tan bo com la seva darrera interpretació i, diria més, com la seva pitjor interpretació.

—Realment, assistint a tantes conferències de temes actuals i en les quals intervien personalitats del món de la política, la cultura, l'economia, la religió, la filosofia, l'ecologia, entre d'altres, podeu accedir a una informació privilegiada.

—Certament és així. En alguns casos accedeixes a informació privada i la professionalitat també consisteix a saber guardar la informació. Qualsevol intèrpret que la vengui està condemnat a l'ostracisme. Hi ha un codi ètic no escrit, on queden implícites la discreció i l'honestat. I sobretot la discreció és molt respectada, perquè en el fons, amb la indiscreció no guanya ningú...

Amb tot, la informació que rebem a vegades és molt impactant, per exemple, en la darrera Conferència sobre la Pobresa a Copenhaguen (Dinamarca), el representant de Burundi ja va advertir de tot el que passaria al seu país si no es prenen unes mesures determinades. Tot el que va dir s'ha acomplert i ara és notícia als diaris.

—La professió d'intèrpret està estesa a tot el món. Però quan es realitzen conferències o congressos importants, com el que acabes de citar sobre la Pobresa a Dinamarca o el més recent de la Dona a Pequín, suposo que es contracten professionals també de fora del país amfitrió de l'acte?

—Hi ha molts països que no tenen traductors simultanis, preferentment són països subdesenvolupats. En el cas de conferències internacionals d'alt nivell i amb un nombre molt elevat de participants, generalment, calen molts traductors. Sense exagerar, a Dinamarca en calien uns dos-cents.

Acabada l'entrevista, Miquel Alberdi explica que un intèrpret és responsable d'acceptar o no les propostes de treball que li ofereixen. «Mira, si et contracta una secta, que pot passar, i tu no estàs d'acord amb el que transmet, és preferible que declinis la invitació i no hi assisteixis, que no, una vegada allà, facis malament la teva feina. L'intèrpret és un professional lliure, si sent uns prejudicis envers algú o alguna cosa en concret, més val que no hi vagi».

Accedim a informació privilegiada, però hem de ser discrets i honestos. El qui no ho és, està condemnat a l'ostracisme.

dues parts volen tancar un negoci, aleshores aquesta modalitat s'anomena d'acompanyament comercial, etc.

—A més de conèixer diverses llengües i d'aprendre unes tèc-

setmana, en canvi en la temporada baixa pots passar-te temporades en què et contractin poc o no et contractin i això s'ha de saber portar. És una professió una mica incerta, que demana ser extrover-

SIGNUM®

Treu el millor so a les campanyes!

INGENYERIA PRÒPIA
Tel.(93) 318 19 59 / 821 00 36
Pgde. Madoz, 1. 08002 BARCELONA

Un testimoniatge de fe cristiana al servei dels sords

Recordant la Inés Polo

Elena Mateu i Sangés

Associació de Sords de Sabadell

Estimada Inés: Ja fa uns dies que vas enlairar el vol a la Casa del Pare i, encara que la teva partença des de feia temps es preveia, en perdre't físicament, ens ha deixat un gran buit difícil de superar.

Ens has dit adéu, amb pau, fortlesa, silenci i sense soroll, com tu et preparaves i estic segura que desitjaves. De totes maneres, això ha motivat el disgust i pena d'alguns amics íntims els qui la rapidesa de l'agreujament de la malaltia no els ha donat temps de veure't en vida.

Ara, més assossegada i serena, perquè et vull sentir a prop, fent-me costat com sempre, parlant detingudament com ens agradava, t'escric aquesta carta per recordar el que em vingui a la memòria de tot allò bo que vam compartir, que ens va fer felices perquè era fruit del treball, entrega, il·lusió, entusiasme i amor amb què vivíem l'Associació de Sords de Sabadell, en la qual tant suport i amor hi vas emprar.

El nostre primer contacte fou el 29 de març de 1962, quan vas visitar per primera vegada el nostre antic estatge social del carrer de l'Estrella... Com passa el temps! Més de 33 anys d'afecte i d'amistat sinceres, que solament la mort ha pogut trencar.

Durant aquests anys... quantes coses em vénen a la memòria! Unes petites com grans de sorra, altres com llambordes de sòlida pedra... Tot plegat, i pas a pas, per assolir la realització personal de molts sords, la sensibilització de la societat, l'eliminació de

Inés Polo Merino

barreres a la comunicació...

Per aconseguir tot això, puc dir-te que mai no baixares la guàrdia i que en tot moment estaves disposada per qualsevol tasca a fi de promoure la participació del col·lectiu sord. I així vam poder gaudir d'una trajectòria d'activitats adients a les necessitats existents i a la superació del nivell general de formació. Tot plegat elogiat i admirat per tothom.

A grans trets, vull fer-te memòria de coses importants, com l'organització de certàmens nacionals de pintura, escultura i fotografia, Festival de la cançó i poesia silen-

cioses, Certamen Nacional de Cinema, cicles nadalencs, concursos i exposicions de tot tipus.

Cal recordar els cursos de Llençatge de Signes, que va impartir a la Creu Roja i al Centre de Formació Ocupacional Vapor Llonch i que foren pioners a Catalunya en aquells moments. El teu gran suport en la preparació del material dels cursos, que després fou adaptat als projectes de la Federació de Sords de Catalunya; el curs de guia-intèrpret de sords-cecs realitzat a Madrid i el teu treball amb aquestes persones, col·laborant amb

l'audiòloga americana Brenda Lacosse.

I si penso en el teatre que escrivies, interpretaves o adaptaves, recordo *L'herència* (guanyadora en el Festival d'Albacete), *Los nietos de Doña Ana*, representada i guardonada a Albacete i Alacant; quadres de revistes musicals i d'humor, poesies, cançons i tantes facetes artístiques que desenvolupaves, interpretaves i assessoraves sempre que calia. I el que és més important, sense cap afany de protagonisme, sinó que buscaves el protagonisme dels sords i oferir una bona imatge de l'Associació.

No em passa per alt l'obra *Cyrano de Bergerac*, que tanta feina de tot tipus va portar i que tants èxits va aconseguir en la Setmana Nacional de Teatre celebrada aquell any a Madrid, en la qual tu vas interpretar dos papers tan diferents com el de Ragueneau i l'Abadessa, però t'hi vas moure amb la desimboltura d'una gran professional.

Les teves participacions a l'exterior sempre van ser exitoses, valorades i estimades, encara que t'emportessis sempre els primers premis d'interpretació i d'auto- ra, i no t'importava regalar-los després si veies que a algú li feia il·lusió... Barcelona, Madrid, Logroño, Almansa, Jerez de la Frontera, Pamplona, Móstoles i tantes altres poblacions van tenir la satisfacció de comptar amb participacions teves, de les quals guarden un record inesborrable.

En altres terrenys recordo també el suport que durant algun estiu donares a alguns sords, alumnes d'EGB o FP, per tal de preparar-los per les recuperacions de setembre.

La catequesi per als infants sords, la preparació per la Primera Comunió a petició d'alguns pares i del Centre de Reeducació

Auditiva, la incorporació a l'equip de la Pastoral del Sord i tantes coses més que em vénen a la memòria i que farien d'aquesta carta una llista interminable.

Tot això és una part del treball que vam compartir amb molt de goig i alegria, sense que estigués exempt de dificultats i sacrificis que no val la pena enumerar, doncs ja estan passats, no es cert?

També et vull agrair tot el que em vas estimar durant aquests 33

Mai no baixares la guàrdia i en tot moment estaves disposada per a qualsevol tasca a fi de promoure la participació del sord

anys d'amistat i afecte, els poemes publicats o inèdits que, junt amb altres escrits teus, m'has dedicat i que guardaré com a la millor herència teva. Tots ells m'ajudaran a sentir-te a prop i a tenir el teu suport en la tasca de l'Associació que ara acusa la teva absència, però que ha de continuar desenvolupant els objectius per la qual fou fundada.

Ara que ja et trobes plenament en una altra vida millor, on gaudiràs dels sons més perfectes i on

El seu objectiu fou assolir la realització personal de molts sords, sensibilitzar la societat i eliminar les barreres de comunicació

les teves rialles, poemes i cançons trobaran un ressò perfecte, a veure si ens dones un cop de mà perquè les diferències generacionals que avui pateix la societat, i de les que la nostra família no n'està exclosa, trobin en la via de la comprensió, el respecte i la bona voluntat, el camí per a superar-les.

Inés, amb la incondicional amistat i afecte de sempre, rep una abraçada de l'Elena i el més bon record i estima de tota la família de sords de l'Associació de Sords de Sabadell.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret S.A	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfrent n. 31)	08023	Barcelona
Kiosko Baldini Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosko Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona

Reserva el teu exemplar, ara!

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalscentcies. Poques places.
Tel. 427 44 53.

Ciència

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya

Els elements que componen el cosmos

50. El magnesi entre el beril·li i el calci

Dèiem la setmana passada que la descoberta del brom havia refermat una de les triades de Döbereiner, la dels tres halògens coneguts aleshores. Doncs bé, poc després la troballa del magnesi havia de destruir-ne una altra, és a dir fer que ja no fos una tria, perquè es mostrà de propietats químiques molt semblants a les del calci, que amb l'estrónci i el bari constituïa una de les triades establertes per aquell químic alemany. Més encara, es veié que era intermedi entre beril·li i calci. Així s'arriba a un grup de cinc! Això ocorregué el 1830, quatre anys després d'haver-se aïllat el brom. També, doncs, ha estat el magnesi un element que ha trigat a descobrir-se, i no pas perquè n'hi hagi poc a la Terra, ja que forma el 2,07% de la superfície terrestre. Això vol dir que ocupa el vuitè lloc en la llista per ordre d'abundor. Els primers, com vam dir, són l'oxigen i el silici, i segueixen alumini, ferro, calci, sodi i potassi, i a continuació ja el magnesi. És el que trobem a l'escorça terrestre, però si ens endinséssim en la crosta basàltica de sota el fons dels oceans trobaríem que cada vegada serien més els silicats de magnesi, que acabarien guanyant els d'alumini. Per això el geòleg vienès Edward Suess (1831-1914) va donar els noms de SIAL (contracció de silicats d'alumini) i SIMA (de silicats de magnesi) respectivament a la capa superficial i a la següent en profunditat del nostre planeta; noms que encara es fan servir. Doncs bé, aquesta abundància del magnesi va trigar a descobrir-se:

Una història més aviat llarga

El 1830 fou aïllat i se'n analitzaren les propietats, no molt diferents de les del calci, però la història comença molt temps abans. L'any 1695 un metge londinenc, **Nehemias Grew** (1628-1711) va aconseguir, tot investigant les sals contingudes en l'aigua mineral d'Epsom, extreure'n una, desconeguda fins aleshores, que anomenà *sal amarga*, coneguda després per sal d'Epsom (sabem ara que era sulfat de magnesi) i ja va suggerir que potser contenia un element nou. També hi havia a aquesta època, i des de feia temps, un mineral conegut amb el nom de *magnèsia*, denominació que li venia de la regió del mateix nom a la Tessàlia, de l'antiga Grècia. Ja vam explicar, quan parlàrem del clor i del manganès, que l'estudi de la magnèsia aquesta a primers del segle XVIII demostrà que n'hi havia de dues menes: la *magnèsia alba* (que avui sabem que és carbonat de magnesi) i la *magnèsia negra*, que acabà anomenant-se manganesa (diòxid de manganès), que va ser el mineral que en mans de Scheele originà la descoberta del clor, i que després Gahn trobà que era un compost d'un element nou, el manganès. Ara bé l'èxit de Gahn del 1774 va estimular l'estudi de la *magnèsia alba*, però infructuosament de moment. Algú suggerí, i amb raó, que l'element que contenia podia ser el mateix enclòs en la sal d'Epsom. Faltava comprovar-ho. Calcinant la magnèsia s'obtenia un òxid, però no es passava d'aquí. Va ser l'incansable **Humphry Davy** (1778-1829) qui, amb els seus mètodes electrolítics, el 1808, va aconseguir, com ho havia fet amb la calç per obtenir el calci, d'aïllar el metall contingut en l'òxid. Però no hi va reeixir del tot: el va obtenir tan impur i en tan poca quantitat que no va ser pas possible dir com era ni quines propietats químiques tenia. Per això en aquest cas Davy no és considerat encara per molts com l'autèntic descobridor del magnesi. De totes maneres ell ja el batejà amb el nom de *magnium*, que no ha perdurat. Encara haurem d'esperar 22 anys per poder veure'l tal com és. Va ser un químic francès, **Antoine Alexandre Bussy** (1794-1882) el primer que va saber obtenir-lo pur, no pas a partir de l'òxid sinó del clorur. I va canviar el nom posat per Davy en *magnesium* (cat. magnesi) que és el que ha prevalgut.

Importància del magnesi

Com que el magnesi s'oxida ràpidament si es posa en contacte amb l'aire, tot sol no té gaires utilitats. Una, però, molt curiosa se li trobà a principis del segle present per a l'art fotogràfic: polvoritzat i barrejat amb clorat potàssic origina una mescla explosiva lluminosa que amb el seu esclat de llum anava la mar de bé per obtenir instantànies fotogràfiques.

*Que en són de variades, Senyor, les
vostres obres, i totes les heu fetes amb
saviesa. La terra és plena de les
vostres criatures.*

(Salm 103,24)

Avui dia les làmpades de *flash* han substituït del tot el sistema. Però encara es fa servir magnesi en pirotècnia, en la fabricació de bombes incendiàries i en l'obtenció dels compostos de Grignard.

Es en el camp dels aliatges on el magnesi s'ha revelat de gran utilitat. Com que només té 1,7 de densitat (l'alumini la té de 2,7) és utilíssim en aeronàutica: amb l'alumini fa uns aliatges extralleugers per a certes parts dels avions, que no arriben a 2 de pes específic. Però ja formen una llista llarga els aliatges que ara es fan del magnesi amb molts altres metalls. No cal que ara els exposem.

Dels compostos citem-ne tres: el clorur forma part dels extintors d'incendis i en medicina és un laxant, el sulfat es fa servir en la fabricació d'aïllants tèrmics i com a purgant, i l'òxid és un excel·lent refractari i un antiàcid per a l'estómac.

Afegim-hi aquí que el magnesi és un element indispensable per a la vida. El nostre cos n'ha d'asimilar de 0,2 a 0,5 grams diaris. És imprescindible en la fisiologia muscular; no podríem pas moure els músculs si el magnesi no intervingués en l'excitació dels nervis. També el necessitem en el procés de formació dels ossos. Sempre que mengem verdura ja n'entra al nostre cos, perquè n'hi ha en la clorofil·la de les plantes, però com que els vegetals l'han de treure de la terra; no creixerien amb prou ufana si no n'hi trobessin. I ja hi ha científics que han fet una crida sobre aquest punt: és un fet que hi ha persones avui dia que tenen dèficit de magnesi al seu cos, i això produeix trastorns notables: artrosi, tremolor senil, reuma,... a més de predisposar a certes malalties microbianes, perquè la manca de magnesi origina la baixa de certes defenses contra virus i bacteris infecciosos. Quina ha estat la raó que hi hagi insuficiència d'aquest element en tantes persones? S'han senyalat tres causes (i n'hi poden haver d'altres): que la sal de la cuina ara es refina tant que la deixen sense magnesi, cosa que abans no passava i el magnesi que s'ingeria amb la sal ara ja no ens arriba. Que mengem poc pa i encara pa blanc; l'antic pa de pagès contenia més magnesi perquè és en els embolcalls del gra de blat on més n'hi ha, i ara això es treu per aconseguir més blancor. I que encara no s'ha pensat prou amb adobs de magnesi per al camp; els adobs nitrogenats i fosfatats se'n porten la palma i a còpia de collites i collites els camps s'han empobrit de magnesi i això fa que els vegetals que hi cultiven no en tinguin amb tanta riquesa. Tant de magnesi que hi ha al món i tant que se'n fa servir per a la indústria i bona seria ara que emmalaltíssim per no tenir-ne prou al cos!

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 17 anys i; malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi; sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça

Població D.P. Província Tel

☐

Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.
semestral (26 números) de 4.940 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐

domiciliació bancària
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐

xec nominatiu que adjunto

Data

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència

Adreça

Senyors.

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

☐

Entitat

☐

Oficina

☐

DC

☐

Compte

Data

Signatura del titular del compte/llibreta

Llibres

Codi deontològic al voltant de la salut

F.A.

S'acaba de publicar per iniciativa del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Agents Sanitaris, aquesta *Carta als Agents de la Salut*, posada al dia amb la incorporació de textos de l'Encíclica *Evangelium vitae*, de 25-III-95.

La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha aprovat i confirmat en la seva totalitat el text d'aquesta Carta. Així es reconeix plena validesa i autoritat segura.

Múltiples motius recomanen l'estudi, el coneixement, la difusió i l'aplicació de la directiva

continguda en aquest *Codi Deontològic* dels Agents de la Salut. La seva publicació ve realment a cobrir una llacuna fortament advertida aquests darrers anys.

Els extraordinaris progressos de la ciència i de la tècnica en la vast camp de la sanitat i de la salut, ha convertit en disciplina específica a aquella que actualment s'anomena *bioètica* o *ètica de la vida*. Això explica el per què el magisteri de l'Església ha intervingut amb atenció, ferma i explícitament sobre tots els complexos problemes implicats en la inseparable relació que hi ha entre medicina i moral.

Cap d'aquests problemes es pot considerar actualment terreny neutre quan es confronten l'ètica hipocràtica i la moral cristiana.

Aquesta *Carta dels Agents de la Salut* ofereix una síntesi orgànica i exhaustiva de la posició de l'Església sobre tot allò que pertany a l'afirmació, en el camp de la salut, del valor primari i absolut de la vida: de tota la vida i de la vida de cada ésser humà.

Després de presentar en la introducció la figura i deures essencials dels Agents de la Salut, aquesta *Carta* concentra les seves directrius al voltant del triple tema del

generar, del viure i del morir.

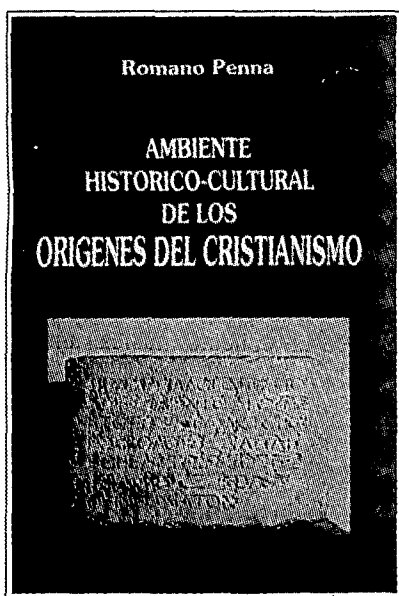
I amb el fi que la interpretació opinable no prevalgui sobre la validesa objectiva dels continguts, en la redacció d'aquest document s'ha preferit, gairebé sempre, cedir directament la paraula a les intervencions dels últims Papes o dels textos autoritzats publicats pels Dicasteris de la Cúria romana. Intervencions que demostren fins a l'evidència com la posició de l'Església sobre els problemes fonamentals de la bioètica, mantenint fermes els límits insuperables de la promoció de la vida,

Carta de los Agentes de la Salud. Ediciones Palabra.

és altament constructiva i oberta al veritable progrés de la ciència i de la tècnica, quan aquest s'uneix amb el de la civilització.

L'entorn social del cristianisme en els seus orígens

Romano Penna. Ambiente histórico-cultural de los orígenes del cristianismo. Editorial Desclée de Brouwer

C.C.

Ningú no pot dir que coneix a fons el cristianisme en la seva dimensió transcendent si no intenta conèixer també quelcom de l'ambient humà, terrenal, en el qual va néixer i del qual sempre ha estat profundament marcat en les seves múltiples variants històriques.

Aquest llibre pretén oferir, per això, complerta documentació de textos originals sobre l'ambient socio-cultural dels orígens del cristianisme, facilitant al lector un coneixement directe d'aquest ambient en les seves més diverses vessants (política, filosofia, ritus, costums, religió, etc.) i un contrast personal i directe amb els escrits cristians, que se suposen ja coneguts. L'arc temporal que s'intenta abastar va des del segle IV a.C. fins el segle II de C. S'addueixen documents originals de l'àmbit jueu en la seva vessant político-social, del culte, del rabinisme, dels apòcrifs palestinosos, de Qumram i del judaisme helenístic. De l'àmbit greco-romà, per la seva banda, s'ofereixen aquí: relats de miracles, escoles filosòfiques, la religió tradicional i les religions místiques, el culte imperial, etc. i s'ofereixen alguns exemples d'inculturació en els grans

gèneres literaris de l'època, com la historiografia, l'epistolografia i l'apocalíptica.

Veiem així com el cristianisme es mostra crític amb l'entorn pagà en el qual va creixent. I també com va assumint i compartint moltes coses d'aquest mateix marc. El resultat és una positiva i contínua tensió dialèctica entre l'originari missatge ideal i les seves formes concretes històriques. Una manera nova i suggerent, doncs, d'estudiar els orígens cristians, sobre la base d'una documentació nova, que estimula la investigació i provoca una actitud d'incessant creativitat.

Representacions evangèliques per a nens i joves

E.S.

Aquest és un llibret del gènere dramàtic. Una sèrie d'escenes de l'Evangeli on la fantasia s'uneix a la més estricta fidelitat a la Paraula de Déu.

No es tracta d'una Vida de Jesús, però té els elements necessaris per entrar—des de la catequesi, la classe, el grup juvenil—, en el Misteri de Crist i el seu missatge.

Aquestes escenes es poden representar-se per separat. O bé, poden agrupar-se dos o tres més afins. També es pot fer un tot, una obra completa, amb totes elles.

S'ha evitat, en el possible, la complicació dels recursos d'escenografia—que queden a l'arbitri dels mestres, catequistes, monitors, etc.—, ja que el seu objectiu no és altre que el de fer estimar els textos evangèlics i familiaritzar-s'hi.

Hi ha algunes escenes més adequades per a nois i més intel·ligibles per a ells. Altres, per a adolescents i algunes, fins i tot, per a joves.

També poden servir com a preparació per a certs moments del cicle litúrgic que el nen o el jove entendreà millor a partir d'una senzilla representació.

I, sempre de la mà dels educadors, poden ser un auxiliar de la catequesi basat en els textos més rics, suggerents i vitals de la nostra vida cristiana: els Evangelis.

M.ª Victoria Molins. Escenas evangélicas. Ediciones STJ.

Premis «Josep Breu»

C.C.

La revista *Foc Nou* i el Memorial Josep Breu convoquen per a 1995 els Premis Josep Breu d'articles d'assaig sobre algun aspecte del Tercer i Quart Món i les respostes de les comunitats cristianes. Josep Breu, nascut a Cervera el 1929 i ordenat prevere a Barcelona el 1962, va destacar per la tasca desenvolupada a favor dels pobres. Les obres

presentades s'han d'ajustar a les bases següents:

1. L'extensió dels treballs serà de tres a set fulls holandesos a doble espai o equivalent. Hi podran concórrer textos inèdits o publicats, escrits en qualsevol de les llengües hispàniques. Els publicats ho hauran d'haver estat durant l'any 1995. El jurat podrà prendre també en consideració articles que s'ajustin a les bases del premi,

encara que no hagin estat presentats a concursos pels seus autors.

2. Els treballs caldrà que siguin enviats per quintuplicat a: *Foc Nou*, Calvet, 56-08021 Barcelona. Cal fer constar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor. Si és amb pseudònim cal fer constar el nom en un sobre a part.

3. Els premis estan dotats amb 100.000 ptes. cadascun. Un s'atorgarà a un d'escrit en català i l'altre en una de les llengües de l'Estat.

4. El termini de recepció d'originals finalitzarà el 31 de desembre de 1995.

5. La composició del jurat es donarà a conèixer al mateix temps que el veredict del premi, el febrer de 1996.

6. La revista no retornarà els originals presentats i es reserva el dret de publicar els treballs que cregui interessants, retribuint-los com una col·laboració i fent-ho avinent als seus autors abans de la publicació.

7. No es mantindrà correspondència amb els concursants. La participació en aquest concurs suposa l'acceptació de les seves bases.

8. La concessió dels dos premis es farà el mes de març de 1996.

El llibre de la setmana

Milan Kundera, la batalla contra el temps

Cristóbal Sarrias

L'obra del txec Milan Kundera és ja extensa. Els lectors espanyols hem pogut anar recorrent les diferents etapes de la seva vida a través de les seves novel·les, en les quals reflectia sense cap reticència les inquietuds i els desencanys que van anar conformant no sols la seva evolució política, sinó també la seva vocació d'escriptor.

Des de *El libro de la risa y del olvido*, *La despedida*, *La broma* o *El libro de los amores ridículos*, passant per *La insoportable levedad del ser*, hem pogut seguir la trajectòria d'un escriptor que ha assumit com a pròpia la lluita aferrissada contra el seu propi temps, el qual li tocava viure en concret, condicionat per circumstàncies, ideologies, ambicions alienes i sarcasmes propis.

Kundera és un home que fins ara no ha deixat que se li escapi res del que és l'home d'avui, observat des de l'angle del qui s'estima per damunt dels vaivens socio-polítics, estètics i especialment literaris. Vol sentir-se lliure de qualsevol condicionament que li impedeixi pensar com ell vol, i necessita trencar qualsevol esclavatge que pogués encadenar-lo a un sistema concret, decebut pels règims que ha hagut de viure i en denuncia les incongruències. I assumeix els riscos que comporta la seva actitud.

És innecessari descobrir el Kundera bon escriptor —i ben traduït al castellà—, perquè en totes les seves novel·les apareix la qualitat i agilitat del seu estil que ens fa penetrar en els personatges i en les situacions sense ensurts, amb l'aparent facilitat d'una ironia que voreja sempre el sarcasme o el ridícul, però que enfonsa l'estilet de la seva capacitat crítica fins a l'empunyadura. No és un autor que deixa escapar els seus protagonistes sense transformar-los en marionetes que confirmen la seva visió de la vida, la seva capacitat de crítica; la seva voluntat de posar a la picota tot allò que l'envolta i, malgrat que viu d'això, li repugna.

Però la societat en què ha viscut deixa hi deixa la seva empremta.

Si interessa per la seva capacitat de ficció en aquestes obres, esgarifa per la seva fredor interior i per la seva dificultat gairebé insalvable d'acceptar els reptes d'un Absolut, al qual gira massa vegades l'esquena, perquè segurament li han ensenyat a prescindir-ne. Hi ha moments, en les seves obres, que apareix a l'horitzó aquell Déu que feia exclamar a Ortega «Déu a

MILAN KUNDERA
La lentitud

Milan Kundera,
La lentitud, Edicions
Destino, Barcelona 1995

la vista!». Però ell prefereix que la llunyana costa de la divinitat continuï essent verge per a ell, i tórce el rumb vers uns altres mars sense Transcendència.

La lentitud, la seva darrera obra, és breu. No té l'abast de les anteriors, i li manca altura literària. Està embrancada en immediateses, idóna la impressió que l'autor txec no desitja res més que acarnissar-se amb algun personatge poc important —o que ell creu així— que li molesta en la vida real. No ajuda a conèixer millor a Kundera, però confirma en la percepció de les seves obsessions, dels seu tarannà i de la seva tenacitat literària. És estranyament aliena als seu procés literari ascendent, i sembla més una obra d'encàrrec que una narració nascuda de l'exigència literària.

Potser, com el seu títol indica, és una mostra de la seva lluita personal contra el temps, que el condiciona amb el seu fluir irreparable, i que ell accepta difícilment des del seu escepticisme i el seu desassossec vital.

El secret dels Déus

Jaume Reixach

Ara mateix m'agradaria saber si allà dalt —a les altures— el Déu cristià té alguna relació amb Buda. M'agradaria saber si es relaciona amb les divinitats hinduïstes. Amb Ganesh, per exemple, o amb el seu pare Shiva, déu de la destrucció, les imatges dels quals han començat a engolir grans quantitats de llet. Al revés de la deessa Chamunda, símbol de l'Índia maternal, que ofereix els seus pits flàccids a un eixam de criatures famèliques. No sé si la tristesa de Chamunda —impotent davant la misèria que flagel·la els seus fills— té alguna cosa a veure amb les llàgrimes d'aquesta Verge que plora en algun racó d'Itàlia. No sé, d'altra banda, si la Verge plora pel mateix motiu que Chamunda: per la misèria dels seus fills, una misèria espiritual, que no neix de la fam sinó de l'opulència.

En fi, m'agradaria saber si els déus viuen sols i enemistats, com nosaltres, o si, tot el contrari, mengen en el mateix plat. És molt probable —a mi la idea m'agrada— que visquin sota el mateix sostre com una gran família. Però com que nosaltres això no ho sabem, ens continuem barallant en defensa —cadascú— del propi déu.

Acabo de llegir l'última novel·la de l'escriptor

japonès Shusaku Endo, *Río profundo*, editada per PPC. És una bona lliçó d'ecumenisme. Tres homes i una dona arriben per diversos camins a la mateixa cita: al Ganges, el riu sagrat de l'Índia. Cadascú espera resoldre allà la seva crisi personal, diversa en cada cas, però espiritual en tots ells. El Ganges és presentat com una metàfora de l'amor. Les aigües d'aquest riu sagrat no deixen mai de fluir. Acullen pietosament els morts i purifiquen els vius.

L'únic personatge catòlic de tota la novel·la és un capellà japonès —Otsu— que ha estat refusat pels seus superiors jeràrquics a causa de les seves idees herètiques, neopanteïstes. L'inefable Otsu —primet i desgarnat— està convençut que el seu Déu no respira únicament en el cristianisme, sinó que també en l'hinduisme i el budisme. A tot arreu on es desplegui una doctrina i una praxis de l'amor. Per això el trobem a Benarès, traginant pàries moribunds, ajudant-los a arribar al Ganges; igual que fa la mare Teresa de Calcuta. Igual que el bon samarità de l'evangeli.

Nosaltres no sabem com són els déus: què fan, com viuen, si es relacionen ells amb ells. Però el secret dels déus —i la seva superioritat— és que ells reconeixen els seus fills en el gest d'estimar. Mai no s'equivoquen.

La sardana i la dansa

Premi per a músics joves

Josep Ventura

La Comissió «Recull festiu», promoguda per l'Agrupació Sardanista de Taradell, ha convocat un Premi de composició musical amb l'objectiu d'incentivar la creació de noves sardanes entre els músics joves i, alhora, promocionar-los mitjançant l'edició discogràfica de les seves obres. El certamen musical de Taradell està obert a tots els compositors de fins a 35 anys d'edat que vulguin escriure sardanes dedicades al 50è Aplec de la Sardana, que se celebrarà a Taradell l'any 1996. El premi d'aquesta convocatòria és de 100.000 pessetes, que no podrà declarar-se desert ni donar-se *ex aequo*. Complementàriament a l'esmentat premi en metàl·lic, s'ha previst enregistrar en disc compacte i en cassette les sis millors sardanes presentades a aquest concurs, seleccionades pel jurat. El termini d'admissió d'obres finalitzarà el dia 31 de gener de 1996. Fins a l'esmentada data, els concursants poden trametre les seves obres personalment o per correu certificat al registre de l'Ajuntament de Taradell (carrer de la Vila, núm. 45 - 08552 Taradell), fent constar al sobre: Premi de Composició de Sardanes Taradell, Cinquantè Aplec, 1996. L'atorgament del premi es decidirà per votació del jurat, en un concert de presentació de les sardanes finalistes, que se celebrarà a Taradell el dia 15 de juny de 1996.

Per altra part, la Penya Barcelonista de Lleida i Comarques convoca un concurs musical amb l'objectiu de crear el seu himne oficial per a una veu solista, amb acompanyament de cobla i timbales. Els compositors que vulguin participar hauran d'adaptar les seves composicions al poema de Jordi Pàmies i Grau titulat *Colors d'estiu*. Els interessats poden demanar les bases i la lletra de l'himne a la Penya Barcelonista de Lleida i Comarques, Apartat de Correus 290 de Lleida (codi postal 25080). El termini de presentació de composicions finalitzarà el dia 15 de febrer de 1996 i el premi establert és de 150.000 pessetes i un trofeu. Aquest certamen s'inscriu en el conjunt d'activitats promogudes enguany amb motiu de commemorar-se el vint-i-cinquè aniversari de la Penya Barcelonista de Lleida i Comarques.

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Cinema

La flor de mi secreto

Director: Pedro Almodóvar. Intèrprets: Marisa Paredes, Juan Echanove, Imanol Arias

José Luis Barrera

col·laborador de «Iglesia en Valencia»

Ara, doncs, arriba Almodóvar amb *La flor de mi secreto* i ens sorprèn: perquè la moderació, l'equilibri i, fins i tot, l'harmonia semblen sorgir per primera vegada en la seva obra. Serà que potser ja ha entrat en aquest període on tot home arriba tard o d'hora que és la maduresa, posar seny? El que és cert és que aquesta última pel·lícula sembla tocada per la ponderació, per la integració en la moral establerta, per la crida al retorn de certs valors, pel desnonament de l'elogi dels detalls de la vida urbana entre d'altres pel·lícules seves.

La flor de mi secreto és un melodrama molt ponderat. Aquest secret és la soledat humana, el desamor, la incomprensió i la incomunicació que s'allotja en tants cors anònims de l'home/dona urbans. Som com *vaques sense esquella* —una frase que es repeteix en la pel·lícula moltes vegades— que vaguem perduts buscant les nostres arrels i l'única relació que ens fa veritablement humans: l'amor i la convivència senzilla amb els altres.

Així, Leo, la protagonista (Marisa Paredes) i el coprotagonista (Juan Echanove), l'editor del suplement cultural, han d'escriure amb pseudònims, ocultant la veritat de les seves vides, la seva fam de ser ells mateixos, de crear

els seus propis destins. Al final només queda el refugi de la mare i de la llar que ens va veure néixer a la infància, com a únic nord de la nostra vida.

Tot això, Pedro Almodóvar ho explica sense anar a l'astracan o als exabruptes o a crues sortides de to. Potser a la protagonista li sobri quelcom de victimisme, encara que Marisa Paredes a nivell d'interpretació, està supèrbia. Chus Lampreave, en el seu paper de mare perduda a la ciutat que no arriba a entendre del tot allò que passa i que decideix tornar al poble, està graciosament magnífica, així com també Rossy de Palma, que fa un treball molt contingut. En canvi, no ho fan els dos personatges folklòrics —el posturer ballarí Joaquín Cortes i Manuela Vargas— que semblen haver estat escollits de cara a l'explotació —*typical spanish*— de la pel·lícula. Però qui brilla amb llum pròpia per la seva contenció i tendresa és Juan Echanove, que és en el fons el personatge més humà de tota la pel·lícula: sembla l'altra cara —oculta pel seu folklorisme— del propi Almodóvar.

Li sobra a *La flor de mi secreto*, a més a més, d'alguns subratllats melodramàtics, aquest look que sembla la firma del director manxec: colors brillants, vestuari rebuscat, composicions postmodernes.

Crònica televisiva

La llàntia meravellosa

Miquel Àngel Codina

Aladí, el jove protagonista d'una de les històries més populars que configuren el llegendari relat de *Les mil i una nits*, fregava un xic la llàntia meravellosa per tal que sorgís el geni i demanar-li tot allò que desitjava. Una plaent fantasia. Nogensmenys, quelcom semblant succeeix avui dia amb la mainada.

Un cop els infants surten de l'escola i arriben a casa, un dels seus primers moviments —abans, fins i tot, de rentar-se les mans, preparar el berenar o donar un cop d'ull a l'agenda escolar per organitzar els deures que han de portar fets l'endemà— és engegar la televisió. Aquesta llàntia meravellosa del nostre temps, tan poderosa i influent, els ofereix tot un ventall de sorprenents imatges multicolors que els hipnotitza —els adults tampoc hi som immunes— amb el seu encanteri. Cal, per tant, capacitar els televidents, especialment els més joves, per a un correcte i crític ús d'aquest mitjà. Si no ho fem, si ens quedem indiferents, aquesta passivitat malmetrà la nostra llibertat personal. Així com el geni era l'esclau de la llàntia, nosaltres ens convertirem en els esclaus de la televisió. Cal, doncs, saber-la valorar, prendre i deixar.

Cada vegada són més nombroses les veus que s'aixequen arreu de l'Estat espanyol en defensa d'una programació televisiva que protegeixi els drets del menor. La televisió pot esdevenir un instrument pedagògicament vàlid però es converteix en una eina perniciososa quan emet programes —de contingut violent, sexista, racista o barroc— que poden afectar el desenvolupament psicològic dels infants.

La petita pantalla és, sens dubte, una arma de doble tall. D'una banda, pot ajudar les famílies a construir una força de renovació moral i social, promoure la solidaritat entre els seus membres i envers el proïsme, i augmentar no tan sols el coneixement general dels individus sinó també el religiós, facilitant l'escolta de la Paraula de Déu. Per altra banda, la *caixa tonta* pot perjudicar la vida familiar en ser utilitzada pels pares com una mena de mainadera electrònica alhora que desatenen la seva missió d'educadors dels fills i en difondre models de comportament degradant.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 03.15 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

11.00 *La Missa*: amb la participació de la Coral Harmonia de l'Escola Pia de Sarrià (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Juanjo Grande; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

Dilluns 16.30 *Pueblo de Dios*.

CANAL 33

Dissabte 11.00 *Signes dels Temps*: el programa proposa la descoberta setmanal de diverses parròquies dels vuit bisbats catalans. Aquesta setmana visitarem la parròquia de Santa Maria Cardedeu (Barcelona).

—Presentació i conversa amb el diaca de la parròquia.
—Els joves de la JARC, Moviment de Joves de Pobles i Comarques.
—Serveis al poble: l'Esplai, Càritas...
—L'aplec de l'ermita de Sant Hilari.
—La catequesi a la parròquia.
—El Consell d'economia.
—Comentari i presentació de l'Evangeli del diumenge.
(Director: Josep-Maria Pont).

Diumenge 00.30 *Signes dels Temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 27/10 20.30 *Creure avui*: Taula rodona: La dona a l'Església; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 30/10 13.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 3/11 20.30 *Creure avui*: Tema d'avui: Les sectes. Parlem amb M. Rosa Bolàderes, presidenta d'AIS (Assessorament i Informació sobre Sectes). Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:
de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*

00.00 *Punt i Coma.*

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics.*

01.05 *Ràdio Vaticana.*

01.25 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel.*

22.30 *Diàleg d'Església.*

23.00 *Panorama de cinema.*

00.03 *In Corpore sano.*

00.30 *Cova de clàssics.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor.*

23.00 *Temps d'acció.*

00.03 *Versió original.*

03.30 *Perfil.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dimecres

22.05 *Sons i Resson.*

22.30 *Converses amb la*

ciència.

23.00 *Panorama Cultural.*

00.03 *Els veïns de l'escala.*

00.30 *Nit d'Estels.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dijous

22.05 *Més enllà del temps.*

22.30 *Tal dia com aquell.*

23.00 *En família.*

00.03 *Temps de paraula.*

00.30 *De persona a persona.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*

23.00 *Encantats de*

conèixer-ho!

00.03 *Calaix de sastre.*

00.30 *Fila 7.*

01.30 *Paraules de música.*

Dissabte

22.05 *Pedra angular.*

23.00 *Cova de Jazz.*

00.03 *Negra nit.*

00.30 *Les novetats a cau*

d'orella.

01.30 *Paraules de música.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

21.55 *Raons per viure.*

22.03 *Mosaic.*

23.00 *La Gran Via.*

23.30 *Blue Velvet.*

00.03 *Amb molt de gust.*

00.30 *Estel de colors.*

01.30 *Dietari de música i*

músics.

01.35 *Ràdio Vaticana.*

01.55 *Espurna d'alba.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Anthems i Serveis. Awake, and with attention hear, Z 181; In thee, O Lord, do I put my trust, Z 16; Rejoice in the Lord alway, Z 49; Early, O Lord my fainting soul, Z 132. O all ye people, clap your hands, Z 138, de Purcell.*

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe. (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home:* programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: el Dr. Joan Guiteras i Vilanova, delegat diocesà de Catequesi, director de l'Institut de Teologia, director de la revista *Teologia actual*, i canonge de la catedral de Barcelona; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 104.4)

Diumenge

09.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns; a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (dimecres 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiario.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h).

Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h.) Ràdio Begur (per determinar).

Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h).

El mar

El «profe» va explicar-nos que la vida començà en les profunditats marines.

Déu ser per això que, des de petits, ens agrada jugar amb l'aigua. (La mare m'explica que de xicarró, xipollejant l'aigua, havia mullat i remullat qui-sap-lo coses i persones.)

La mar que n'és de bonica, oi? Veus, els rius no m'agraden tant, perquè, o bé baixen esverats que sembla s'ho hagin d'endur tot aigua avall, o bé passen arrossegant-se silenciosament d'una manera que em fa por.

La mar és alegre, immensa, juganera. Quan seré gran em sembla que m'agradarà molt fer un viatge ben llarg amb un vaixell d'aquells tan grans i bonics. I anar-me'n mar endins, fins que només hi hagi mar i cel.

L'avi, quan en parlem, sempre em diu que no ho faria per res del món. Diu: «Massa suc per tant poc tall»; no veus que un vaixell, per gran que sigui, quan és a alta mar, és com esclòfia de nou?

L'altra dia vàrem anar a una vila de la costa. Hi havia una competició nàutica. Renoi, si haguéssiu vist quina munió d'embarcacions amb les seves veles blanques lliscant sobre el blau del mar i sota el blau del cel... Era bonic de debò. Bonic escoltar la cançó de l'aigua, mirar el dibuix de les ones i el vol de les gavines...

Pensava en aquest meravellós Univers d'universos que l'amor i el poder de Déu va crear per a nosaltres. I li'n donava gràcies. La mare sempre em diu que és bonic saber dir gràcies. I té raó.

L'Eixerit

La farigola

Vet aquí que una vegada hi havia una noia tan pobra tan pobra que vivia d'anar a fer llenya al bosc, i com que tenia el pare, la mare, els avis i molts germans, per a poder-los mantenir tots, cada dia havia de fer un quintar de llenya. Havia de treballar molt, molt, i tallar molts arbres, fins que un dia ja no quedava en tot el bosc més que una farigola, que ella mai no n'havia volgut arrencar, però aquell dia va haver de fer-ho per completar el quintar de llenya. Però heus ací que aquella farigola tenia unes arrels fondíssimes que va haver d'estirar molt per fer-les seguir i, quan la va tenir arrencada, va quedar a la terra un forat, gros, ombriu i pregon com un pou. La llenyataire va pensar:

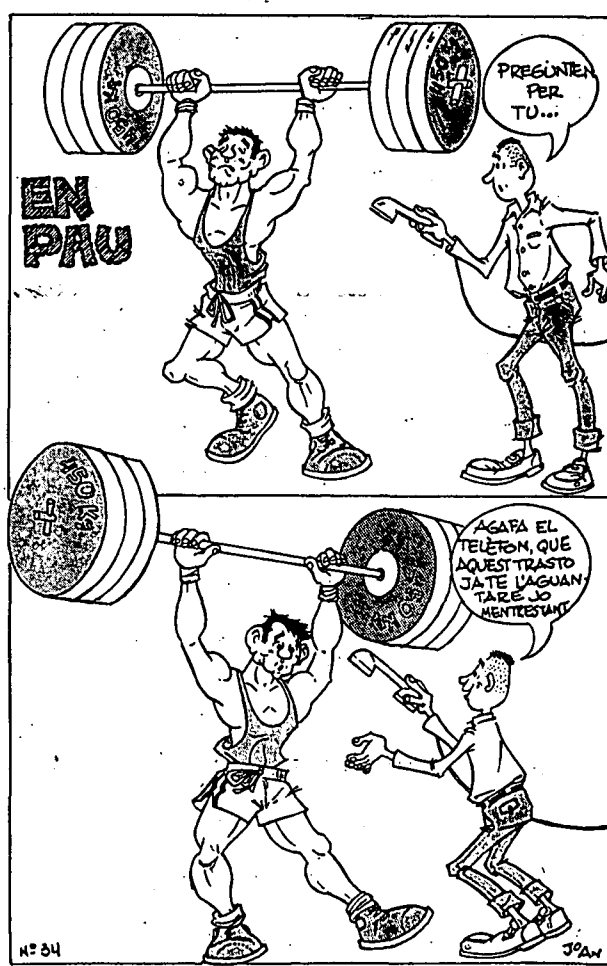
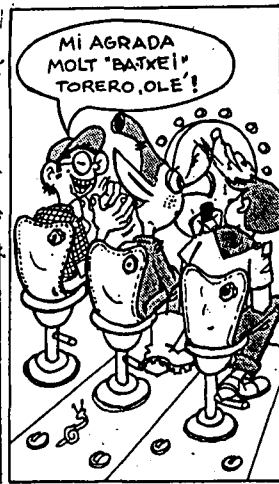
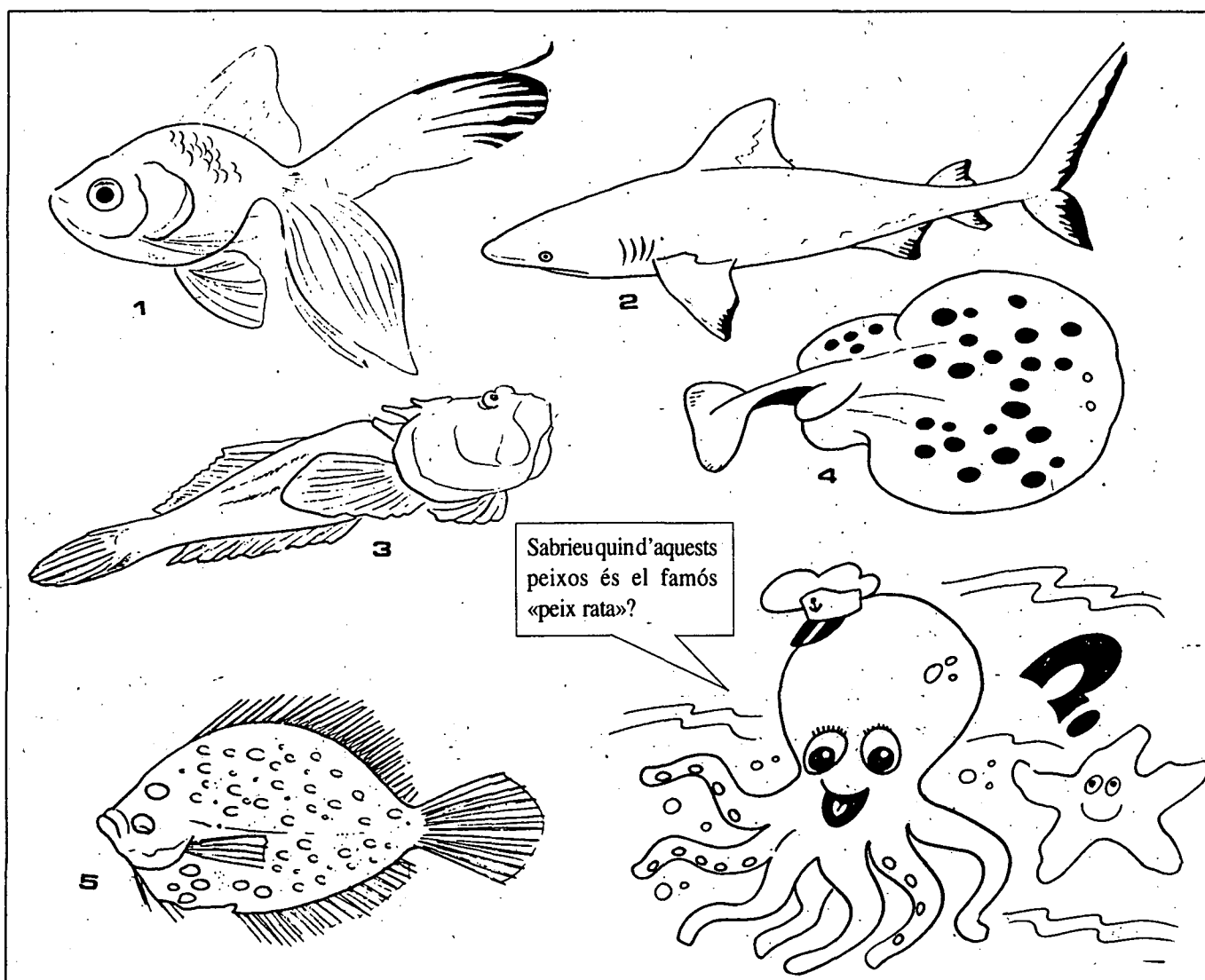
—Què hi deu haver dins d'aquest forat?

Va entrar-hi i, camina que caminaràs, camina que caminaràs, va arribar a un gran palau amb una porta que brillava com el sol. Hi va entrar i va trobar un gentil minyó bonic i jove que li va dir:

—Jo estava aquí com encantat i no podia sortir del meu encantament fins que una bona ànima vingues a veure'm a casa meva. Si vols ens casarem. Tu seràs la senyora d'aquest palau, tindràs les riqueses més grans que mai hagin pogut desitjar, podràs fer el que voldràs menys obrir una caixeta que hi ha a la cambra al costat de la cuina.

Davant de tota aquella riquesa i de viure en aquell palau tan gran i tan bonic, la llenyataire ja ni es va recordar dels seus pares ni dels seus germans i es casà amb el senyor d'aquell palau. Van viure molt temps en santa pau i tranquil·litat, cor què vols cor què desitges; però la llenyataire no passava dia que no pensés:

(continuarà)

Petits anuncis

VARIS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

RESIDÈNCIA D'ÀVIES: intenció resoldre les seves necessitats en qualsevol situació, sanitària, social o econòmica. 20 anys d'experiència. Tel. 203 97 40 Isabel.

COMPRO segells, monedes, postals i objcs. antics. Tel. 357 83 94.

TINC CURA d'infants i faig feines. T. 359 80 12.

DISA us ofereix servei assistencial a domicili, 3a. edat, 24 h. al dia, 7 dies a la setmana. Te. 454 63 00. Urgències: 908 94 20 89.

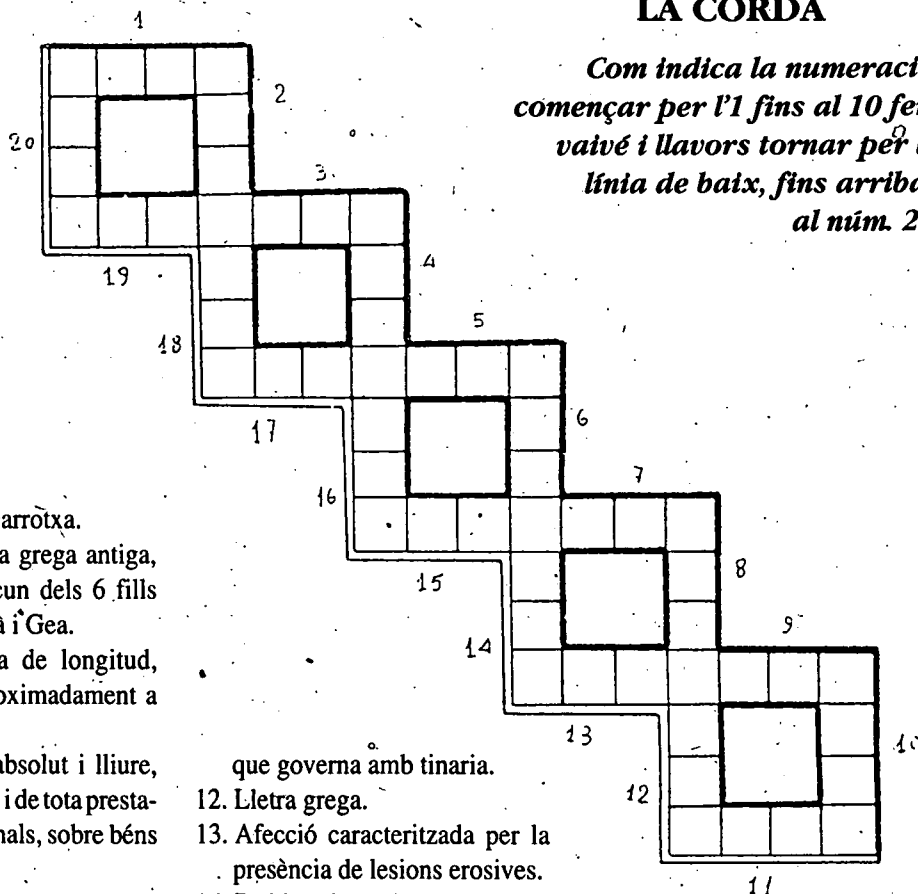
TINC CURA d'avis, faig feines casa. Tel. 311 83 34.

ENCREUATS

per Rosa Collé

LA CORDA

Com indica la numeració, començar per l'1 fins al 10 fent vatvé i llavors tornar per la línia de baix, fins arribar al núm. 20.

- Capital de la Garròtxa.
- En la mitologia grega antiga, nom de cadascun dels 6 fills mascles d'Urbà i Gea.
- Antiga mesura de longitud, equivalent aproximadament a mig metre.
- Domini ple i absolut i lliure, franc de serveis i de tota prestació real i personals, sobre béns immobles.
- Fer servir.
- Mig diàmetre de la circumferència.
- Natural de l'Índia.
- Membre de la família règia dels inques.
- Nom de l'àvia de Jesús.
- La nit passada.
- Dominador, príncep absolut

- que governa amb tinària.
- Lletra grega.
- Afecció caracteritzada per la presència de lesions erosives.
- Pati interior voltat de pòrtics.
- Nota d'afront.
- Habitatge esquimal.
- Acció d'unir o unir-se.
- Sentit pel qual hom percep els sons.
- Acció d'abusar.
- Conjunt de pell dels cereals, especialment del blat.

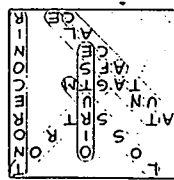
Solució:

1. Olot. 2. Tità. 3. Alina. 4. Alou. 5. Usar. 6. Radi. 7. Índia. 8. Inca. 9. Anna. 10. Anit. 11. Tirà. 12. Alfa. 13. Alfa. 14. Anit. 15. INRI. 16. Iglia. 17. Unió. 18. Orida. 19. Abus. 20. Segó.

SOPA DE LLETRES
per Montserrat Albert

AVUI HAS DE BUSCAR EL
NOM DE 6 ANIMALS QUE
PODEN ARRIBAR A VIURE
MÉS DE 50 ANYS

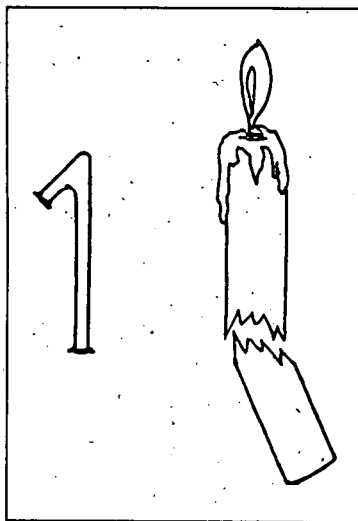
ALLUISOCIT
YIOLIOMAON
IOPSOIERCO
ATEOSRTMAR
TUNLIUHERE
ONTAGTMNIC
ITIAFSOIDO
VEGACEINAN
OSESIALCDI
ILLUDSCEIR

Elefant, de 80 a 100 anys. Tortuga gegant, 100. Rinoceront, 50. Esturó, 100. Mussol, 64. Cacatua, 55.

JEROGLÍFIC
per Núria Albert

ELL SEMPRESURT...

Solució al 839

És una SU, per estrella
És una super estrella

FILATÈLIA
per Enric GrauperaOSCAR HONEGGER,
compositor

Segell alemany de l'any 1992. Honegger, músic compositor suís, va néixer a L'Havre el 1892 i morí a París el 1955. Estudià música i lliçons de violí i harmonia a la seva ciutat, després passà al Conservatori de Zurich i al 1911 a París. Al 1924 composà un oratori que li valgué ser consagrat com a un dels compositors més eminents de la seva generació. Va començar una Passió sobre el text de Cèsar von Arx, però la seva mort l'impedí poder acabar-la.

MOU-TE
CONTRA
L'ATUR

AJUDA'NS

ACCIÓ SOLIDÀRIA CONTRA L'ATUR

FUNDACIÓ

Riera St. Miquel, 1, bis. 3er. 2a.
Telèfon 217 41 08
08006 BARCELONA

INFORMEU-VOS DEMANANT EL FULLETÓ

ESCACS

per Jaume Mora

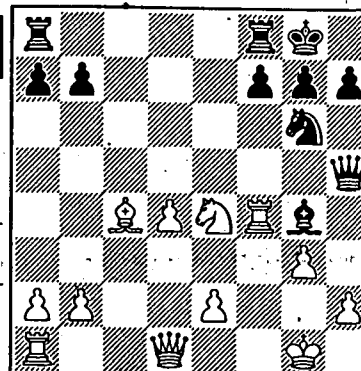
Diagrama 609

Blanques juguen

Tot convergeix a la mítica 7AR.

Solució al diagrama 608

1 TxP+ RxT, 2 T1CR+ R1T, 3 D4A T13C, 4 D6T, 4 D6T D1CR, 5 TxD+ RxT, 6 AxP 1-0

UNA REALITAT QUE NO TROBARÀS ALS DIARIS

CATALUNYA + CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

9 · Març · 95

Any XVI • Núm. 807 • 200 ptes.

Exclusiva amb Mn. Antoni M. Oriol, relator del
tercer tema del Concili Tarraconense

«L'Església,
evangelitzant»

LA VIDA I EL POLS DE LA COMUNITAT CRISTIANA A CATALUNYA

Per veure la realitat del que passa al teu voltant, a l'Església i al món,
per poder-hi reflexionar i aprofundir en el missatge de l'Evangelí.
Llegeix el setmanari que t'ho dirà tot de la vida dels cristians.

Fes-te'n subscriptor

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5-7, 08014 Barcelona - Tel. (93) 4905988

afinant

Llindar

Pregar pels difunts, un deure cristià

Manuel Valls i Serra
director

La proximitat del dia 2 de novembre, commemoració de tots els fidels difunts, és cada any una ocasió per preguntarnos sobre el nostre comportament respecte a ells i sobre la nostra sol·licitud i atenció per aquells que pateixen i ploren la seva pèrdua. La cada vegada més gran concentració de les exèquies en els anomenats *tanatoris* i la introducció paulatina per part dels serveis municipals d'una cultura funerària que es preocupa abans de tot de «donar a la vida una digna conclusió», contribueix sens dubte a l'afebliment de la visió cristiana de la vida i de la mort. Aquesta és presentada més com un dramàtic accident, una fatalitat, un crim perpetrat sobre una víctima, un alliberament després d'una llarga malaltia, que no com el moment més decisiu de la pròpia vida. En definitiva, un pessimisme sense futur, un final sense esperança.

¿No hauríem de corregir aquesta tendència a la baixa amb un acompanyament pastoral més decidit i clar? Quan els pastors, i la comunitat cristiana, ens fem més propers en aquests moments, preocupant-nos per oferir un desenvolupament personal i participat dels ritus exequials, una predicació que obri el cor dels oients a

l'esperança i a la vida, sense litúrgies impersonals o enduts per la rutina, estem complint amb un deure cristià i humà, i el més important, estem donant testimoni que som persones *pasquals*.

Tanmateix, temo que molt sovint aquest sentit pasqual es presta a una greu confusió. Moltes homilies exequials confonen el sentit pasqual amb la ràpida i precipitada asseveració que aquell difunt ja gaudeix de la benaurança eterna i es desaprofita l'ocasió per proposar una reflexió sobre el propi destí, sobre la salvació eterna, sobre la conversió personal i sobre la necessitat de l'oració

pels difunts. El rebuig de la mort i dels morts, ¿no és, potser, un empobriment de la vida, i darrerament un rebuig de Déu? El *memento mori* —recorda que has de morir— no fa sentir avui la seva veu a les nostres assemblees ni a la nostra pròpia consciència.

Si ja situem tan ràpidament entre els benaurats els nostres difunts, aleshores, ¿per què, doncs, resar per ells? No podem oblidar que en la trobada amb Déu a l'hora de la seva mort, es realitza per a tota persona el judici de la seva vida: es revela definitivament a l'home si ha guanyat o perdut la seva vida. Encara

que no haguem d'abusar ni atemorir ningú amb aquesta idea del judici diví, no podem ocultar en la nostra predicació que la condició de salvació o de no salvació de la vida al més enllà és en relació amb la vida terrena de l'home i amb l'ús, bo o dolent, de la seva llibertat davant Déu. En tot cas, haurem d'apel·lar sempre a la seva infinita misericòrdia, perquè només Ell coneix el que hi ha a l'interior de cada home.

Fa un temps, vaig llegir en un missal francès aquesta pedagògica explicació del que anomenem *purgatori*. Si la mort significa un nou naixement, als nostres difunts els passa allò que als infants nouats, que no hi veuen de seguida sinó que necessiten un temps perquè els seus ulls s'aclimatin a la llum. Quan, amb la mort, l'home va a l'encontre de Déu, tampoc no està aclimatat ni el seu cor totalment purificat com per veure el rostre de Déu sense que sigui encegat per la seva bondat. Passar dels pocs graus del nostre tebi amor a la foguera ardent de l'amor de Déu no es fa tot seguit: la nostra purificació interior no és completa. Cal aquest «temps» d'acclimatació, de purificació que l'Esperit Sant obra a cada ànima.

D'aquí arrenca el sentit de la nostra pregària pels fidels difunts. És un exercici de solidaritat i de comunió. És un deure cristià.

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

La violència juvenil i nosaltres (1)

La violència juvenil no és pas l'única que inquieta la nostra societat. N'hi ha d'altres de gravíssimes, amb les quals res no té a veure la joventut... És el cas, però, que la dels joves crida particularment la nostra atenció, perquè hi veiem un mal presagi per al futur. Els qui la protagonitzen, a més, no tenen encara consolidada la seva personalitat i fàcilment són víctimes d'interessos amagats.

Darrerament s'ha produït una certa alarma social a propòsit de les anomenades tribus urbanes que han sembrat el pànic a les ciutats. A Madrid, per exemple, acaba de morir un jove a mans dels seus companys. Barcelona, per la seva banda, apareix com un dels llocs on aquest tipus de joves té una incidència més gran. Les autoritats han relativitzat l'impacte d'algunes estadístiques, però la realitat del problema continua preocupant.

Els anomenats *caps rapats* són una mostra ben curiosa del que sembla un estil compatible amb diversos referents més o menys ideològics. En podem trobar defensant un club de

...cal no deixar-se afalagar per la simpatia envers allò que en un moment donat els «caps rapats» semblen defensar, sempre superficialment, sense coneixement de causa ni coherència

futbol o el seu rival, portant una bandera o exhibint-ne una altra, alterant el carrer l'onze de setembre o el dotze d'octubre... Sempre, això sí, amb el tret comú d'una violència altiva, ostentosa. Aquesta característica ha d'obrir els ulls de tothom: cal no deixar-se afalagar per la simpatia envers allò que en un moment donat semblen defensar, sempre superficialment, sense coneixement de causa ni coherència. El factor violent és el determinant, la referència ideològica és el pretext, sempre versàtil.

Els analistes d'aquests fenòmens ens adverteixen d'algunes de les causes que els originen, com l'abús de l'alcohol, especialment a les discoteques, el consum de drogues i la lenta inoculació de models violents que duu a terme la televisió. Una cosa, però, és evident: els qui mantenen, estimulen i exploten a profit seu aquestes causes no són els joves. Aquests en són només els consumidors, és a dir, els qui cauen en les trampes que els ha parat una societat adulta que, després, hipòcritament els condemna. Convé, doncs, no errar el tret: alguns dels anomenats mals de la joventut actual no s'arreglaran actuant només sobre els joves, sinó sobre alguns negocis de la gent gran.

Per la part dels joves, el més preocupant és la buidor, la manca de sentit i de projecte personal de vida. Això els fa clients segurs d'aquelles trampes. Ve't aquí la qüestió decisiva que interpel·la la família, l'escola i també l'Església. Hi ha una resposta pastoral a la violència juvenil?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Una constatació important

Heus aquí una constatació: sol ser rar que es parli, en el si de la família, de la nostra adhesió a Crist. No fa molt uns pares confessaven a uns altres: «No gosem tractar les qüestions de la fe amb els nostres fills, tenim por de topar-hi i disgustar-los». Llàstima! No sé com argumentarien aquests progenitors les qüestions religioses. Tanmateix hi ha maneres intel·ligents i no intel·ligents de fer-ho. Cal escollir les primeres.

La postura d'aquests pares resulta al·lucinant i increïble. Tenen la càrrega de ser educadors! Han de ser, per això mateix, imatges de la revelació de la paternitat-maternitat divines! No senten el deure i el dret de dir el que els encoratja i els fa viure interiorment? Alerta amb una tolerància malentesa i amb una indiferència dictatorial oposades a la vertadera llibertat de l'Evangeli! Cal rendir-se, fins i tot en família?

Crec que, simplement, hom s'ha de sentir feliç de seguir el Crist ressuscitat i dir-ho sense avergonyir-se'n i amb goig. Tal com expressem altres vivències que ens omplen el cor i ens fan feliços. Deia un home ple de bon humor: «no cal esperar el final del món per posar-nos a treballar». El Senyor vol que tinguem «ara» un esperit ardent, lluny de la fredor o de la tebior.

En aquest aspecte, encara vull recordar als pares el dret i el deure de demanar per als seus fills la classe de religió. I l'obligació d'inscriure'ls diligentment (amorosament) a la catequesi.

Impromptu

Oriol Camps

Les dones ho demanen...

Des d'inicis de l'actual legislatura, el Govern central té programada l'ampliació de la llei sobre l'avortament amb un nou supòsit que, de fet, el fa lliure.

Per les causes que es vulgui la cosa s'ha anat retardant, i ara, a la vista de properes eleccions torna aparèixer la qüestió que resulta, si més no, un esquer electoral inqualificable, i es defensa amb una certa mena d'histerisme que no deixa gaire ben parats als propugnadors. Perquè, i això va cridar-me l'atenció, un dels responsables de l'actual majoria parlamentària deia, davant els micròfons de la televisió, «que les dones ho demanaven»...

Immediatament, hom es pregunta: Quines dones ho demanen? Perquè no són pas totes les dones les que reclamen la llibertat d'avortament... Han comptat els propugnadors amb les que no en són partidàries? Han pensat alguna vegada en un referèndum sobre el cas en el qual només poguessin votar les dones? Tinc la impressió que en sortirien malparats, millor dit, desbancats.

Són moltes, moltíssimes més, les dones que senten la responsabilitat de ser-ne, i de defensar a ultrança la seva dignitat, el seu amor a la vida, que les que es rendeixen a l'egoisme i al pobre orgull de defensar un dret que, en lloc d'enaltir-les les fa esclaves del caprici i de la inconsciència.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Cal un patró pels advocats, fiscals i jutges

Darrerament, l'administració de la justícia, els advocats, fiscals i jutges no tenen bona premsa. Per això seria benvinguda la beatificació i canonització d'un magistrat, sigui advocat defensor, fiscal o jutge.

A Agrigento, al sud de Sicília (Itàlia), s'ha incoat el Procés canònic diocesà de canonització del jutge, Rosario Livatino, 32 anys, que fou crivellat pels sectaris de la màfia. El 21 de setembre de 1990, mentre Rosario Livatino anava amb cotxe de Cannicatti a Agrigento, sis mafiosos sortiren a la carretera i li dispararen quatre trets, que li ocasionaren la mort instantània.

Al poble camperol de Cannicatti encara viu la mare del jutge assassinat. «Si el meu fill el fan sant —ha dit— tindria una gran alegria, sobretot pel bé que pot fer als altres, en particular els joves. El meu fill creia en la força de l'oració i cada matí, abans de començar el treball al seu despatx, es recollia uns moments a la capella del Palau de Justícia de Agrigento».

La mare recorda que a la taula del despatx del

seu fill, hi presidia sempre un Sant Crist i el llibre del Nou Testament. «Mare, llegeixi els Evangelis i veurà la força que en rep», li digué el fill quan ella li va manifestar que tenia por que li passés qual-sevol cosa.

Els pares de Livatino foren rebuts pel Papa en audiència privada durant la visita que Joan Pau II féu a Agrigento el 9 de maig de 1993. L'encontre va durar vint minuts, durant els quals el Sant Pare va encaixar una bona estona les seves mans amb les dels dos ancians, pares del jove magistrat assassinat. I fou justament a Agrigento, on Joan Pau II improvisava unes paraules al seu discurs i recriminava la màfia com a «cultura de la mort». Llançà també aquell cèlebre anatema als mafiosos: «Recordeu que un dia us arribarà el judici de Déu».

Si fós canonitzat Rosario Livatino, un magistrat honest, els advocats, jutges i fiscals podrien invocar-lo com a patró i model perquè la justícia funcionés més bé arreu del món i en particular al nostre país.

ANTONIO MONTERO

Arquebisbe de
Mèrida-Badajoz

Ni escandalitzar ni escandalitzar-se

Tot i tenir un bon davallant, hi ha situacions en la vida de la societat —com ara la nostra— davant les quals qualsevol ciutadà amb ulls a la cara i bon sentit en la seva visió de les coses, per força ha d'exclamar: —Ja n'hi ha prou! O, És suficient! El fenomen asfixiant de la corrupció, de les conductes perverses, de la immoralitat a dojo, ha passat de ser angoixós a resultar avorrit, a còpia de repetir-se per dalt i per baix, per activa i per passiva. Tot això acaba per no cridar l'atenció, i fins a considerar gairebé naturals les corrupcions i els desfalcs, el desvergonyiment i els paranys a raig fet.

Confesso que escriure sobre això em produeix una certa desgana per dos motius: el primer, l'al·lèrgia davant les lamentacions d'aquells a qui Joan XXIII anomenava «profetes de calamitats»: —«Si això continua així, on anirem a parar? Ja està bé! Des que el món és món mai no s'han presenciat tants desvergonyiments, tants fraus, tants abusos, tantes immoralitats, tantes males passades». Sempre hi ha hagut persones que s'esquincen les vestidures pels mals del seu temps i enyoren les beatífiques èpoques anteriors. Consideren, deia sant Agustí, molt feliços aquells temps, perquè no van ser els seus.

El meu segon i més fort malestar és que ara aquests senyors tenen raó i no tinc més remei que anar jo també al mur de les lamentacions. Espanta exercir de Jeremies, avergonyeix clamar contra els altres, ja siguin els de dalt o els de baix, como si res del que succeix anés amb tu. Diguem que hom té por d'escandalitzar-se massa, gairebé, quasi tant com té por d'escandalitzar. Em decideixo, no obstant, a il·luminar la meua consciència i la vostra sobre l'abast de l'escàndol actiu i passiu, des de l'Evangeli de Jesús i l'ètica cristiana.

L'atracció del mal

Allò que, en el llenguatge més usual, entenem per

escàndol, va ser definit, amb tota precisió, no cal dir!, per sant Tomàs: «Una cosa dita, un fet o una omisió pecaminosa, que brinda als altres ocasió de ruïna espiritual» (1,2ae,q.43,a.1). Això succeeix, per la nostra naturalesa caiguda amb la seva clara inclinació cap al mal, que

llisca davant qualsevol estímul, que no necessita gaire per contagiar-se. Amb la mateixa veritat, però major facilitat, amb la qual els testimonis de vida ens imanten cap al bé, el mateix els escàndols —que ara anomenem amb encert contrasignes, antitestimonis— generen en nosaltres una obscura inclinació a reproduir-los.

L'escandalitzat pot ser un nen que perd la innocència, un home recte que es veu temptat a deixar de ser-ho, i molts d'altres que, per tanta vergonya, perden l'estima pels éssers humans, fins a pensar i dir que tot és mentida i que els honrats fan el beneït. Sense arribar a passar-nos al costat dels qui escandalitzen, confessem sovint: A mi això m'ha fet mal. Quan de mal provoquen aquest programa, aquesta revista, aquest professor, aquella artista! Pitjor, si això s'afirma dels governants; horrorós, si s'adjudica a persones d'Església, més o menys significades en la comunitat cristiana.

Ai de qui escandalitza!

No hi ha cap dubte que, en les democràcies liberals i no sols en les dictadures; que als països de tradició i rostre cristians, com el nostre, sobreabunden els escàndols! Tràfic d'armes i de drogues, tràfic de blanques, perversió de menors, explotacions sagnants dels pobres pels poderosos, pornografia tèrbola i abundant. I no he anomenat les corrupcions polítiques.

Es comprenen molt bé les severes advertències de Jesús contra els escàndols de gran envergadura. Singularment els que recauen sobre els nens o en persones d'escasses defenses intel·lectuals i morals. Ai del món, on tants fan caure en pecat! Això no es pot evitar, però ai dels qui fan que els altres caiguin en pecat! (Mt. 18). Allà apareix allò de tallar-se la mà o el peu, si qualsevol d'aquests membres és per a nosaltres motiu d'escàndol.

Els tractadistes de moral dediquen paràgrafs i paràgrafs a definir amb rigor els gèneres i les espècies d'escàndol: amb paraules, obres o omissions; per lleugeresa, inconsciència, irresponsabilitat; per malícia conscient o perversitat cínica. Que de tot hi ha a la vinya del Dimoni. Anant a l'essència de l'assumpte, descobrim que tots ens debem a tots, per al bé i per al mal. No condueix a res de bo això de funcionar cadascú al seu aire, diguin el que diguin els altres! També s'escandalitza amb accions, lícites, però que desconcerten, pertorben, fan mal a d'altres que, sense cap culpa, no les comprenen. —A mi és que m'agrada provocar. —Doncs em fa vostè una mica de pena.

L'escàndol de l'Evangeli

Del que ve ara no cal escandalitzar-se, tot i que soni una mica a això: *Déu ens escandalitza, Crist és pedra d'escàndol*. Per entendre-ho caldria començar per dir que som més aviat nosaltres els qui ens escandalitzem de Déu, de Jesús, de l'Evangeli, i no ells els que ens escandalitzen a nosaltres. Qui s'escandalitza de l'Evangeli, de la creu o de la persona de Crist, són —som?— els fariseus de sempre, els que no suporten que la paraula profètica, o el testimoni evangèlic, els desmuntin els seus esquemes, i revelen així la inconsistència dels seus hàbits religiosos o morals.

Simeó va dir a Maria que el seu fill seria «signe de contradicció», causa de divisions, motiu en definitiva d'escàndol. El rebuig que va rebre entre els seus es justificava perquè era veí de Natzaret, perquè guaria en dissabte, perquè menjava amb pecadors, perquè va perdonar l'adúltera. Parlar seriosament de les benaurances i sobretot viure-les, anunciar el misteri eucarístic i, no diguem!, negar-se a si mateix i prendre la creu; tot això ens cau fatal i suscita en no pocs, reaccions escandalitzades. «Prediquem, deia Pau, a Crist crucificat, escàndol per als jueus, bogeria per als gentils» (I C 23). «I feliç aquell qui no em rebutjarà» (Lc 7,23). Per tant, ni escandalitzar, ni escandalitzar-se. Allò primer multiplica els mals; allò segon pot acabar amb el bé que practiquem.

—Però, com actuar davant els poca-vergonyes, amb els corruptors? Doncs, és savi i encertat no deixar que ens facin mal. No envejar-los mai, ni imitar-los, no minorar la nostra fe en els valors, la nostra aposta pel bé. No m'escandalitzaran, no em corrompran. M'ha impressionat fa pocs dies la lectura d'un acudit de Máximo:

—Però, que hem fet els espanyols per merèixer tot això?

—Res. Per això ens ho mereixem.

Ni l'escàndol dels dèbils davant el mal, ni el dels fariseus davant el bé. Allò nostre, com de costum, és allò de sant Pau: «No et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé» (Rm 12,21).

Respir

Miquel Estradé

Cuits o crus?

Ens hem de situar segles enrere i lluny de casa: a la vora del Nil, en temps dels grans anacoretes, d'aquells que ho deixaven tot i se n'anaven al desert a viure una vida solitària de pregària, de treball, de servei als germans. Sovint ens hem fet una idea estranya d'aquesta mena de gent, com si fossin eixuts, aspres, durs i un xic beneïts. N'hi devia haver així, com n'hi ha pertot. Però la majoria no ho eren: ni eixuts, ni aspres; i de beneïts, res! Calia trencar una closca, com cal trencar-la per a entendre's amb qualsevol; però un cop arribaves al seu nivell profund de vida, hi descobries una tendresa inimaginable. Tot això per presentar una sentència d'un d'ells, de nom Orsíesi, que deia als seus deixebles: «Uns maons crus posats com a fonament d'una casa a tocar d'un riu, no s'hi aguantaran ni un dia; però, si són cuits, duraran com pedres». No cal pensar molt per entendre què vol dir *coure maons*!

Acudit

«Volem ser signes transparents de la transcendència de Déu»

El Congrés de Vida Religiosa de Catalunya ha representat per als religiosos i religioses una profunda experiència de comunió per refermar i valorar de manera positiva el camí de renovació iniciat amb el Concili Vaticà II i també per plantejar els desafiaments de la nostra època. Publiquem, d'una manera sintetitzada, el document final.

I. Identitat, comunió, missió

Ha arribat l'hora, en acabar el Congrés de Vida Religiosa de Catalunya, de recollir els anhels i els desigs que els religiosos i les religioses ens hem expressat mútuament al llarg d'aquest esdeveniment de l'Esperit.

El Congrés, en les seves diverses etapes, ens ha fet adonar de les necessitats més urgents i dels reptes més importants que ha d'afrontar la vida religiosa a casa nostra.

Ens han ajudat en aquest procés els debats i les propostes del Sínode episcopal sobre la Vida Consagrada i, dins el marc de les nostres esglésies locals i de la nostra societat, els treballs del Concili Provincial Tarraconense.

a) A les fonts de la nostra identitat

En aquests moments de canvi de perspectives i de nous plantejaments, ens sentim moguts a posar-nos en camí vers les fonts de la nostra vocació comuna, a la recerca de llum, de força i de sentit. Ens trobem, de fet, davant un canvi d'època que afecta de ple la mateixa vida religiosa i la convida a adreçar una mirada crítica sobre ella mateixa. [És un moment dolorós, tant-pel fort descens del nombre de religioses i religiosos i per la gran manca de vocacions, com per la dificultat que experimenta la vida religiosa per connectar amb la societat actual. Però és alhora un temps de gràcia, que volem viure de manera serena i responsable].

Som invitats a apropar-nos a la font d'aigua viva, aquella que, sense estroncar-se, raja fins a l'eternitat, i on tothom pot saciar la seva set. Aquesta font que sempre brolla dintre nostre per a donar-nos la vida eterna (Jn 4, 14) és el mateix Déu U i Tri.

b) Viure la comunió, al servei de la comunió

Al llarg del nostre camí s'ha anat confirmant que totes i cada una de les famílies religioses, amb el seu carisma propi i amb les seves característiques peculiars, són un do, ple de vitalitat i riquesa, que Déu fa, per mitjà de l'Esperit, a l'Església, i que expressa la seva unitat i la seva diversitat.

Tot i les nostres opacitats i resistències, ens volem deixar modelar per l'Esperit per tal que les nostres fraternitats, com a fruit de l'escola de la Paraula, esdevinguin fonts d'aigua viva d'on brolli cada dia l'aigua del perdó, de la reconciliació, de la mútua estimació.

No oblidem, però, que el camí cap a la plenitud i l'alliberament interior passa per la pobresa, el despullament, l'austeritat, la renúncia a tota forma de poder i de domini.

Cridats a viure, en el si de les nostres comunitats, l'experiència humana de la comunió a la llum de les Benaurances, sabem prou bé que això comporta sofriment i fins i tot fracassos, tensions i conflictes, i que ens demana una gran capacitat de diàleg i de realisme.

c) Desplaçament cap a la frontera

Enmig d'una societat secularitzada, les religioses i els religiosos ens sentim fortament cridats a ser signes transparents de la transcendència de Déu, a comunicar el seu amor ple de tendresa als més pobres i necessitats.

Allí on s'estronca la font de tot allò que és humà, allí on no arriba la veu de l'Evangelí, allí on la gent és víctima de la injustícia, de la por, del materialisme que asseca els cors, hi trobem l'Esperit de Jesús, la font d'aigua viva que regenera el cor humà.

En la frontera humana on tants i tants pateixen la injustícia d'unes estructures opressores i deshumanitzadores; en la frontera mateixa de la vida on tantes persones sofreixen situacions de guerra, de violència i de marginació social, on viuen mancades de valors i cerquen el sentit de la vida i la resposta als seus interrogants, les religioses i els religiosos ens sentim aplegats a fer-nos-hi més presents i solidaris.

II. De les nostres conviccions als nostres compromisos

En el llarg itinerari que ens ha permès reflexionar sobre la nostra realitat han anat emergint les nostres conviccions més profundes en relació a la nostra vida i compromisos. Volem recollir de forma succinta els més destacats, perquè després cada comunitat o família religiosa pugui aplicar-los a la seva realitat.

a) Per viure la identitat en les nostres comunitats

Des de l'experiència de Déu, de la pregària viscuda i fonamentada en la Paraula de Déu i en la vida litúrgica i els sagraments, especialment l'eucaristia, volem ser homes i dones plens de fe i d'esperança que saben percebre la presència de Déu en cada persona i en cada esdeveniment.

La vivència de la diversitat és una gran

«Volem oferir espais de pregària, de silenci, de reflexió i diàleg, on persones que truquin a la nostra porta es vegin acceptades, valorades i estimades» (Document final del Congrés)

riquesa que a partir d'un diàleg profund i respectuós, de la mútua acceptació i del perdó sense reserves, enforteix entre nosaltres els lligams d'una autèntica comunió.

Veiem l'autoritat com un servei que afavoreix la corresponsabilitat i és un vincle d'unió entre els membres de la comunitat.

Anhelem un mestratge espiritual i un acompanyament que ajudi el nostre creixement interior.

De manera coordinada, volem vetllar per la formació permanent de les germanes i dels germans. No hem d'estalviar esforços per tal de mantenir i assolir una formació integral, humana i espiritual, professional i teològica.

Les nostres comunitats volen estar obertes a tothom, i oferir espais de pregària, de silenci, de reflexió, de diàleg, on qualsevol persona que truqui a la nostra porta es vegi acceptada, valorada i estimada.

b) Per créixer en col·laboració i en comunicació entre les famílies religioses

Donem gràcies a Déu perquè a hores d'ara, tot superant antics recels i distanciaments, s'ha enfortit la col·laboració i l'amistat entre les famílies religioses presents a casa nostra. És un signe de comunió en l'Esperit que, des del més delicat respecte pel carisma de cadascú, volem treballar i aprofundir més encara.

Valorem molt positivament la tasca que duen a terme les institucions que nosaltres mateixos ens hem donat en favor de la vida

religiosa de Catalunya. Tant de bo que puguin augmentar i potenciar els seus serveis gràcies a la participació de totes les religioses i els religiosos. En especial, s'ha expressat el desig que en els organismes i serveis d'URC hi siguin presents les comunitats i nàstiques i contemplatives femenines. La seva absència ens empobreix a tots.

Les religioses i els religiosos joves són llevats de renovació en les nostres comunitats i han de poder viure la seva vocació d'acord amb els signes dels temps, que componen nous reptes.

c) Per viure la comunió a l'interior de la comunitat eclesial

La vida religiosa és una part important de l'Església local, i un signe visible de la comunió eclesial.

Voldríem, però, que fos reconeguda pel que és que no pas pel que fa o pugui amb tot, també se li demana que la comunitat —inserció— amb l'Església local sigui significativa, que hi hagi una major presència i participació en els organismes i consells diocesans, arxiprestals i parroquials.

En l'Església hi ha d'haver, com un autèntic signe de la unitat i la diversitat eclesials, un major equilibri i complementarietat entre homes i dones. Les dones en general, i d'una manera especial les religioses, han de tenir lloc que els correspon a l'hora de prendre decisions i d'assumir responsabilitats. Volem afavorir una participació més intensa

laics en els diversos carismes de la vida religiosa i avançar plegats, cadascú des de la seva pròpia identitat, vers una corresponsabilitat cada cop més plena.

d) Per viure la missió en el si del nostre món

Des de la vivència dia a dia de la nostra

consagració, volem ajudar a descobrir la presència alliberadora de Déu en la nostra realitat humana, i ens sentim empesos a establir un diàleg franc i obert amb la cultura contemporània, tot acollint els valors que ens ofereix: el sentit de la justícia, la solidaritat, l'alliberament de la dona, l'ecologisme... i oferint els valors propis de la nostra vida: la proximitat entranyable de Déu, l'acolliment, el silenci, el

saber escoltar, el servei gratuït, la senzillesa...

Conscients de la universalitat de la nostra vocació, que no té límits ni fronteres, constatem i agraïm l'esforç que s'està fent per part de les comunitats religioses per tal de conèixer la llengua i la cultura catalanes i d'arrelar-se en els costums i tradicions del país, i ens proposem de continuar en aquest camí evangèlic d'inculturació. Aquest mateix esperit

ens ha de moure a fer-nos presents, de manera activa i solidària, en les diferents realitats socials del nostre entorn, de manera especial en el món dels joves.

Fidels al camí emprès, som convidats a viure, amb una actitud ben fraternal i respectuosa, la nostra comunió amb els més pobres i marginats. A l'estil de Jesús, desitgem solidaritzar-nos amb els seus problemes reals.

III. Els nostres compromisos col·lectius

Les conviccions anteriors han d'enfortir i dinamitzar la nostra vida com a seguidors i seguidors del Crist. Cadascú de nosaltres, cada comunitat i cada família religiosa mirarà de traduir-los en iniciatives concretes. Al mateix temps, però, i com a fruit visible del Congrés, ens hem proposat alguns compromisos col·lectius que expressen la nostra voluntat de treballar conjuntament al servei de l'Evangeli.

1. Dinamització de la Unió de Religiosos de Catalunya

L'Assemblea General de la URC, a partir d'una proposta presentada per la Comissió Permanent, estudiarà la forma d'organització de la URC per tal de millorar la seva eficàcia de funcionament i respondre de manera més adequada a les seves finalitats.

Aquest estudi es realitzarà, conjuntament amb el que es demana a les tres propostes següents, abans d'octubre de 1996.

1.1 Creació d'un servei de Coordinació de Pastoral de la Marginació

La Comissió Permanent de la URC promourà la creació d'un servei de coordinació de Pastoral de la Marginació, amb les finalitats principals de coordinar esforços, facilitar l'intercanvi i impulsar pro-

jectes intercongregacionals.

1.2 Creació d'una vocalia de religiosos i religioses grans

La Comissió Permanent de la URC promourà la creació d'una Vocalia de Religiosos i Religioses grans per tal de dur a terme un projecte conjunt d'atenció, d'activitats i de formació per a aquestes persones.

1.3 Participació de comunitats monàstiques i contemplatives femenines a la URC

La Comissió Permanent de la URC farà els tràmits pertinents per tal que les comunitats monàstiques i contemplatives femenines que ho desitgin puguin ser rebudes al si de la URC.

2. Fòrum de religiosos i religioses

La Comissió Permanent de la URC, a través del CeVRE (Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat), estudiarà i proposarà a l'Assemblea General, abans d'octubre de 1996, la realització periòdica d'un Fòrum de religiosos i religioses amb l'objectiu de continuar revitalitzant la nostra vida religiosa, a l'escolta de les crides que ens arriben des del nostre context eclesial i social, i de traslladar conclusions i propostes a l'Assemblea de la URC. La meto-

dologia podria combinar la reflexió i el diàleg amb el compartir i la pregària, de manera similar a com ho ha fet el Congrés de Vida Religiosa.

3. Creació d'una Fundació privada per a projectes intercongregacionals

La Comissió Permanent de la URC, a través d'una Comissió Gestora, promou la creació d'una Fundació privada, abans de gener de 1996, de la qual podran ser membres les famílies religioses que ho desitgin, amb la finalitat de donar marc legal i suport a realitzacions intercongregacionals similars al projecte d'intervenció educativa al barri del Raval de Barcelona, promogut per més de deu famílies religioses.

4. Creació d'un fons de solidaritat intercongregacional

La Comissió Permanent de la URC encomanarà a una comissió adequada l'estudi de la creació d'un Fons de Solidaritat Intercongregacional per tal de coordinar de forma permanent el coneixement de necessitats i l'articulació d'ajuts entre les famílies religioses.

La proposta d'aquesta comissió haurà de presentar-se a l'aprovació de l'Assemblea General de

la URC abans d'octubre de 1997.

5. Disponibilitat dels espais pertanyents a les diverses famílies religioses

La Comissió Permanent de la URC encomanarà a una comissió adequada que, d'acord amb els superiors i superiores majors, elabori un inventari dels edificis, pisos i altres espais pertanyents a instituts, congregacions religioses, monestirs... que actualment són infrautilitzats i podrien acollir activitats i serveis eclesials o socials.

Aquest inventari, juntament amb una proposta quant a la forma pràctica de coordinar les ofertes d'espais i les demandes que puguin arribar des de diferents sectors, seran presentats per al seu estudi a l'Assemblea de la URC, abans d'octubre de 1996.

6. Potenciació del CEVRE (Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat)

El Consell Directiu del CeVRE estudiarà com potenciar aquest organisme perquè pugui ser un millor mitjà de formació comuna, inicial i permanent, inclosa la possibilitat de convertir-se, en un futur, en un Institut de Vida Religiosa i Espiritualitat. Presentarà les seves propostes a l'Assemblea de la URC abans d'octubre de 1996.

7. Col·laboració en la formació inicial per a la vida religiosa

El CeVRE proposarà a l'estudi de l'Assemblea de la URC, abans d'octubre de 1996, la situació de la formació inicial en les diferents famílies religioses i la recerca de camins per treballar conjuntament en aquest camp.

8. «Mapa» de les presències de la vida religiosa a Catalunya

La Comissió Permanent de la URC encomanarà a una comissió adequada que, a partir de les dades de què disposa la Secretaria General de la URC i a la llum del Cens elaborat per la Fundació «Vidal i Barraquer», completi, abans d'octubre de 1996, l'estudi de les presències actuals de les comunitats de religiosos i religioses amb unes conclusions que permetin orientar la reorganització d'aquestes presències.

9. Estudi de la vida religiosa

La Comissió Permanent de la URC, a través del SIRBIR (Secretariat Interdiocesà per a les Relacions de Bisbes i Religiosos), vetllarà perquè l'estudi de la vida religiosa formi part dels plans d'estudis teològics, com un mitjà perquè el carisma de la vida religiosa sigui més conegut i valorat en les esglésies diocesanes.

IV. Conclusió

Germanes i germans en el seguiment radical de Jesucrist, en arribar al terme d'aquest document que pretén recollir les nostres inquietuds i també els nostres anhels i la nostra esperança, donem gràcies a Déu que ens ha permès de viure aquest esdeveniment de l'Esperit.

Necessitàvem aquesta profunda experiència de comunió per valorar de manera positiva el camí de renovació emprès per la vida religiosa del Concili Vaticà II ençà; també, per tal de refer les nostres forces i conviccions, desgastades o bé posades a prova pel róssec dels anys, per les crisis i pels grans canvis que ha experimentat l'Església i la mateixa societat; però, de manera molt especial, calia que la féssim per tal de poder veure fins a quin punt som capaços d'assumir de manera conscient i responsable, i amb un gran alè de fe i d'esperança, els greus desafiaments que en aquests moments té plantejats la vida religiosa a casa nostra.

Treballem ja des d'ara per una vida religiosa renovada i transformada, capaç de dir amb sentit i coherència una paraula evangèlica als nous temps.

Ho encomanem a la Mare de Natzaret, Verge del Magnificat, per tal que, tot veient el món des de la perspectiva de les persones empobrides i marginades, visquem com ella, en solidaritat amb tots els germans i germanes d'arreu del món, i compartim les seves angoixes i esperances, les seves lluites per un món més humà i més just. Amén.

Sant Cugat del Vallès, 5 d'octubre de 1995

«Les religioses i religiosos joves, llevat de renovació en les nostres comunitats, han de poder viure la seva vocació d'acord amb els signes dels temps, que comporten nous reptes»
(Document final del Congrés)

Cartes

◆ La dona a Huairou

Sr. Director,

He tingut ocasió de participar al Fòrum d'Organitzacions No Governamentals celebrat a la ciutat de Huairou, a 50 quilòmetres de Pequín, capital de la Xina, on va tenir lloc la IV Conferència Mundial sobre la Dona al mes de setembre.

El desenvolupament del Fòrum no va ser accidentat, encara que alguns mitjans de comunicació ho van assenyalar. És cert que nosaltres estàvem lluny del lloc on es desenvolupava la Conferència, però ja teníem prou feina en participar en alguns dels més de tres mil tallers que hi havia al recinte de Huairou.

Sembla que les autoritats xineses havien intentat posar dificultats a les ganes d'expressió que tenien algunes organitzacions més crítiques i esverades, però de fet, no va ser així.

Tothom va poder donar les seves opinions i manifestar-se lliurement en aquella mena de vil·la olímpica que per a nosaltres representaven aquells edificis i espais a l'aire lliure, en un nombre proper al centenar.

El més important de tot però, va ser l'esperit de solidaritat que regnava entre totes les participants, de races i ètnies tan diverses, que ens movia a escoltar els parers més diversos i que ens enriquia a totes.

La trobada al Fòrum va ser una experiència molt positiva que ens va permetre conèixer una mica la vida i la realitat de la dona a la Xina, però sobretot tenir notícia de les innombrables ONG's d'arreu del món, interessades en la promoció de la dona, i en el reconeixement de la igualtat de drets entre home i dona.

Ja sabem que hi ha una Declaració Universal dels Drets de l'Home del 1948, i una Convenció per a l'eliminació de tota forma de discriminació contra la dona del 1979; però aquesta Convenció ha estat signada per 133 Estats, i en canvi a la Conferència n'hi havia 189.

Tant de bo que un dels resultats del Fòrum i de la Conferència fos la signatura, per part de la resta d'Estats, de la Convenció Internacional del 1979, sense reserves. D'aquesta manera s'assoliria una millora en l'educació de les nenes, una millora dels serveis primaris de salut que tan necessaris

són per a tots, el reconeixement legal igualitari dels drets de les dones a l'herència.

Tot això seria un principi de la igualtat tan desitjada, ja que sabem que hi ha milions de persones que necessiten alimentació, educació, aigua potable a l'abast de la llar, serveis d'atenció primària de salut, etc.

Alguns governs mantenen les dones en l'opressió amb fins polítics i econòmics. Sabem que el 70% dels desvalguts són dones; que hi ha 750 milions d'analfabets, que les dones pateixen violència a la família, al treball, a la societat.

Esperem que, al lliurar de l'any 2000 puguem tenir l'esperança que les coses canviïn, i la igualtat dona-home sigui un fet, perquè els rols de l'una i de l'altra vagin en la mateixa direcció.

MARIA MONTSERRAT
SERRALLONGA i SIVILLA
Advocada
Barcelona

◆ L'elecció de bisbes

Sr. Director,

Oriol Camps a *Catalunya Cristiana* va publicar el passat 28 de setembre, una virulenta censura de l'article escrit per Jaume Lorés a l'*Avui*, 9 dies abans.

Comprenc que hi ha persones per a les quals compta més la submissa obediència a la voluntat dels superiors institucionals que la lliure crítica i la franca correcció fraternal, però no hem d'oblidar que ja al segle XIV (no podem invocar doncs el desvergonyiment i secularització de la vida moderna); Caterina de Siena, va escriure violentes diatribes contra el papa Gregori XI, i després l'Església l'ha proclamat santa per a exemple dels cristians.

Comprenc també que Oriol Camps no parli del principal argument de Lorés per qüestionar el recent nomenament del bisbe de Bilbao, perquè és incontrovertible. Diu Lorés, que la polèmica sobre el nomena-

ment de bisbes, si s'han d'escoltar les opinions ciutadanes o seglars o si ha de ser sols potestat vaticana, no existiria, si els bisbes fossin elegits pels fidels de cada diòcesi.

Jo afegiré que això no és cap impossible, ni cap utopia, ja que així es feia a l'Església primitiva, quan encara es conservava, per tradició oral, la paraula de Jesús i els seus primers deixebles, i quan els postconstantinisme no havia fet caure la Cúpula Eclesial en les dues grans temptacions que va formular Jesús: el poder i la riquesa. I afegiré més, que encara aquesta forma original i pròpia del cristianisme, la democràcia, es conserva en algunes diòcesis molt geloses de les seves tradicions i del prísti concepte cristià, com és ara la de Basilea (veure *Catalunya Cristiana* del 27 de gener de 1994) i personalitats com el cardenal Lorscheider demanen públicament que aquesta pràctica es torni a restablir a tot el món cristià.

He afirmat que la democràcia és la forma original i pròpia del cristianisme i ho vaig a argumentar. És la veu generalitzada que la democràcia la van introduir els grecs, però entre ells era molt limitada, ja que sols votaven els homes lliures. Allò que modernament anomenem Sufragi Universal (o catòlic que és sinònim) és el cristià, doncs ja sant Pau va dir que per als cristians no hi ha home ni dona, ni jueu ni gentil, ni esclau ni lliure. I quan va néixer aquesta pràctica cristiana, no va ser influïda ni va ser còpia de les estructures civils; perquè llavors tant Israel, com Grècia, com Roma, estaven governats pel cesarisme de l'imperi romà.

En canvi, amb el nou cesarisme renaixentista, és quan l'Església catòlica pren la seva estructura absolutista, copiant-la de l'estat. Per tant, demanar la democratització de l'Església no és seguir ni copiar la societat civil actual, sinó tornar a l'original i primigènia essència de l'Església dels apòstols i fer-la sortir de la còpia que va fer del cesarisme.

J.M. FERRANDO i BOTET
Barcelona

CPL - Novetats

No és fàcil iniciar en l'oració els infants o els nois i noies que enfilen l'adolescència. Per ajudar-hi, el CPL acaba de publicar:

- **PREGÀRIES PER COMENÇAR.**
Per ajudar els infants a pregar.
- **PREGÀRIES PER ANAR ENDAVANT.**
Per enfilar l'adolescència.

Dos llibrets de la col·lecció *Celebrar*. De 52 i 48 pàgines. En paper i tinta de color. I dibuixos.

Preu de cada llibre: 330 ptes.

Propostes d'oracions properes a la seva edat i situació. Però, alhora, amb riquesa de contingut cristià i qualitat de llenguatge expressiu.

Pregàries per a les situacions habituals i també per a algunes d'especials.

Publicats també en castellà.

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneyra, 6, 7
Tel: 302 22 35 - Fax: 318 42 18
08002 Barcelona

Retalls

Iglesia de Sevilla-Semanario Diocesano (10-IX-95)

Aportacions més significatives de l'ensenyament religiós escolar

1. La Religió matriu cultural

La Religió és una clau essencial de comprensió de la nostra cultura.

La nostra història i la nostra cultura estan conformades per creences, símbols i valors del cristianisme. Conèixer-lo d'una manera sistemàtica i juntament amb altres coneixements, possibilita la comprensió i interpretació de l'art, la literatura, les festes i tradicions.

El patrimoni cultural d'Espa-

nya i d'Occident s'ha anat construint, al llarg dels segles, en diàleg permanent i recíproc amb la fe cristiana.

La ruptura entre l'Evangeli i la cultura és, sens dubte, el drama del nostre temps (Pau VI).

2. La Religió, oferta de sentit

Les preguntes i respostes sobre el sentit últim de la vida i de la història, exigides per una educació integral, formen part de l'àrea de Religió.

La Religió aporta una orientació sobre el principi i la fi de tot el que és humà, una capacitat d'anàlisi i valoració crítica, i un fonament per a la convivència en la pau, l'amor i la justícia.

La religió cristiana, en primer lloc, proposa un model humà de referència per a tots els homes i dones: Jesucrist.

Jesucrist és font de vida i capa-

cita la persona per a una humanitat més plena. L'ésser humà assolix la seva plenitud en la trobada amb Jesucrist per la fe.

3. La Religió, font de valors

La religió i moral a l'escola ofereix una manera de veure la vida i un sistema de valors per a la persona i per a la societat.

El missatge cristià revela el sentit de la dignitat absoluta de l'ésser humà i fonamenta els valors i actituds que serveixen per construir una societat més justa i més fraterna.

La moral cristiana revela l'ideal d'home nou que sorgeix de l'Evangeli.

La Religió contribueix des de la fe a promoure els valors de la convivència, del respecte mutu, del pluralisme, de la tolerància, que són la base ètica d'una societat pluralista.

Les tombes dels sants

Pere Tena

bisbe auxiliar de Barcelona

L'ambient dels primers dies de novembre ens porta vers el record dels nostres difunts. És un ambient entranyable, en el qual ens sentim immersos i agermanats àdhuc sense conèixer-nos. N'hi ha prou amb fer, aquests dies, una visita al cementiri, per copsar aquesta comunió entre les persones que, en gran nombre, són allí pregant, recordant, honorant la tomba dels que foren pròxims en vida, i que continuen ara objecte de la memòria i de l'amor.

No és sense sentit que la litúrgia ha unit, des de segles, la solemnitat de Tots Sants amb la Commemoració dels fidels difunts, si bé la primera ha precedit. I podem estar joiosos de la sintonia que mostraren els nostres avantpassats amb la vida litúrgica de l'Església, acostumant-se a visitar el cementiri i pregar pels difunts seguint el calendari litúrgic. Altres països, en canvi, observen aquestes pràctiques en altres dies, no pas sense significació, però no tan estrictament d'acord amb la litúrgia.

Les tombes estimades

Aquest gest que acabem de constatar té, en la tradició cristiana, una llarga experiència. Els fidels han mantingut, a través de la història, una fidelitat inalterable a aquesta

pràctica de visitar les tombes estimades en la fe. Començant per la tomba buida del Senyor, a Jerusalem, continuant per les tombes dels Apòstols Pere i Pau a Roma, i a l'època medieval el sepulcre de Santiago a Compostel·la. Juntament amb aquests tres grans centres tradicionals, tota una colla de llocs han esdevingut centre de pelegrinatge a causa d'una tomba venerada. Fem memòria, entre tants altres, de la tomba de sant Francesc, a Assís, i a la de santa Clara, a la mateixa ciutat. El gest continua essent el mateix que aquests dies experimentem, en els cementiris. I si volem una aproximació encara més directa, podríem pensar en la visita a les Catacumbes romanes, que és ni més ni menys que una visita a un cementiri, encara que en aquest cas pràcticament buit, però amb el record d'una presència de les primeres èpoques cristianes, i de la professió de la fe.

Quan visitem la tomba dels nostres familiars o amics, sorgeix en el nostre esperit el tracte que hem mantingut amb ells; és com si refèssim les converses tingudes, les mostres d'afecte que n'hem rebut o els hem ofert, els moments que hem passat junts i que han marcat la nostra existència. Quelcom d'això passa amb les tombes estimades en la fe. Una ciutat com Roma ofereix ocasions abundants per aquesta experiència, començant, evidentment, per sant Pere i sant Pau. Una de les sensacions més desconcertants d'entrada, en aquest aspecte, és que algú, davant la

tomba de sant Pere, preguntí què és «allò». I no es tracta pas de monjos budistes, sinó de persones batejades...

No cal ara accentuar aquest punt. Més val recordar les vegades que nosaltres mateixos hem visitat un d'aquests llocs. No és cert que, a la tomba de sant Pere, ens hem sentit en comunió amb la seva fe? I a la tomba de sant Pau, no hem experimentat la nostra petitesa davant del predicador de l'Evangeli, i li hem demanat poder imitar el seu coratge? I quan hem baixat les escales de la basílica de Sant Francesc, deixant enrera aquell prodigi artístic per arribar a la cripta despallada on el sepulcre del sant ho és tot, no hem sentit tal vegada la urgència i la benaurança de la pobresa i de la simplicitat evangèlica?

Sota l'altar

Amb molta freqüència les tombes dels sants estan situades sota un altar, sigui formant un cos amb ell; sigui en un recinte accessible sota l'altar. Són les criptes que coneixem a Sant Pere de Roma, a Assís, a la catedral de Barcelona amb el sepulcre de santa Eulàlia, i a tants altres llocs. A l'interior de la celebració de la dedicació d'un altar està previst un ritu de deposició de relíquies de sants sota l'altar; però això només quan aquesta relíquia té una importància notable.

Aquest fet prové de diversos motius. Sant Gregori el Gran, per exemple, fou el primer que va sentir la devoció de celebrar l'Eucaristia sobre la tomba de sant Pere i no simplement davant; la seva iniciativa es manté encara avui. Però hi ha altres motius, sobretot quan es tracta de tombes de màrtirs. Sant Ambrós ho explicava així, bellament: «Que les víctimes triomfants restin situades allà on el Crist s'ofereix com a víctima. Sobre l'altar, aquell que ha sofert per tots; sota, aquells que han estat rescatats per la seva passió». I la litúrgia de la dedicació de l'altar canta una antífona esplèndida: «Sota l'altar de Déu heu rebut el vostre lloc d'estada, sant de Déu! Intercediu per nosaltres...».

Aquesta unió local entre l'altar i la tomba d'un sant és profundament educativa i pedagògica per entrar en la comprensió d'allò que els sants representen per a la nostra vida cristiana. Un dels textos clàssics de la solemnitat de Tots Sants afirma que «Crist és corona de tots els sants». En altres termes: la santedat dels sants és participació de la de Crist, imitació i compliment del seu Evangeli, i —especialment en els màrtirs— realització personal de la Pasqua del Senyor. Un text de la memòria dels sants Cosme i Damià, màrtirs, diu: «Senyor, en celebrar la mort preciosa dels sants, us oferim aquest sacrifici que és font i origen de tot martiri». Quan un sant és venerat juntament amb l'altar és gairebé impossible dissociar-lo del misteri de Crist; i això és molt important per a una veneració justa dels sants.

Publicat a C.C. en el núm. 632

Lectures Bíbliques

Diumenge XXX de durant l'any

Lectura primera

Sir 35:12-14,16-18

El crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

Salm responsorial

33:2-3,16 i 18,19 i 23 (R.: 7a)

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

**R. Quan els pobres invoquen el Senyor,
ell els escolta**

Els ulls del Senyor vetllen pels justos,

escolta quan criden auxili.

Així que criden, el Senyor els escolta
i els treu de tots els perills. **R.**

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen,
salva els homes que se senten desfets.
El Senyor rescata de la mort els seus servents,
i no acusarà els qui es refugien en ell. **R.**

Lectura segona

2Tm 4:6-8,16-18

Ja tinc reservada la corona que m'he guanyat

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'Evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne

celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia

2C 5:19

Déu, en Crist, ha reconciliat el món amb ell mateix,
i a nosaltres ens confia el missatge de la reconciliació.

Evangeli

Lc 18:9-14

*Va ser el cobrador d'impostos i no el fariseu
el qui tornà a casa seva perdonat*

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar; un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter; ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos». Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador». Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

SETMANA XXX DE DURANT L'ANY

(Salteri: setmana 2)

OCTUBRE

29. Diumenge XXX de durant l'any.

Verd. Lectures: Eclesiàstic 35:15b-17.20-22a / Salm 33 / 2 Timoteu 4:6-8.16-18 / Lluç 18:9-14. GIRONA ciutat: *vermell*. Sant Narcís (S).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Maximilià, b. mr.; Zenobi, pvre. mr.; Sta. Eusebia, vg. mr.

Festa Major: a Girona.

30. Dilluns. Verd. Fèria. Lectures: Romans 8:12-17 / Salm 67 / Lluç 13:10-17.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Marcel, cent.; Claudi, Luperci i Victori, mrs.; Teonest, b. mr.; Lucà, mr.; Stes. Zenòbia i Eutròpia, mrs.

31. Dimarts. Verd. Fèria. Lectures: Romans 8:18-25 / Salm 125 / Lluç 13:18-21.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alfons Rodríguez, S.J.; Nemesi, diaca; Quintí, sen.; Ampliat, mr.; Wolfgang, b.; Sta. Lucil·la, vg.

NOVEMBRE

1. Dimecres. Tots Sants (S). Blanc. Lectures: Apocalipsi 7:2-4.9-14 / Salm 23 / 1 Joan 3:1-3 / Mateu 5:1-12a.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Vigor, Licini i Austremoni, bs.; Maturí, cf.; Sta. Cirenia, mr.

2. Dijous. Tots els Fideles Difunts. Morat. Lectures: Vegeu leccionari «de difunts». Per ex.: Job 19:1.23-27a / Salm 24 / Filipencs 3:20-21 / Marc 15:33-48.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Victori, b.; Acindini, Pegasi i Tobies, mrs.; Sta. Eustòquia, vg. mr.

3. Divendres. Fèria. Verd. Lectures: Romans 9:1-5 / Salm 147 / Lluç 14:1-6. Si es vol: *blanc*. Sant Martí de Porres (MLI); URGELL i SOLSONA: *Sant Pere Ermengol, bisbe* (Urgell, F / Solsona, MO). VIC: *vermell*. Sant Pere Almató (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Els Innombrables màrtirs de Saragossa, Sant Hubert, b.; Stes. Silvia, casada; Wenefrida, vg. mr. *Primer divendres de mes.*

4. Dissabte. Sant Carles Borromeu (MO). Blanc. Lectures: Romans 11:1-2a.11-12.25-29 / Salm 93 / Lluç 14:1.7-11.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Felix de Valois, fdr.; Vidal i Agrícola, mrs.; Nicandre, b. mr.; Emèric, princ.; Sta. Modesta, vg.

Festa Major: a Torreserona.

«El Senyor escolta la pregària dels oprimits»

(Sir 35:15b-17.20-22a — grec 12-14.16-18)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La perícopa

És en funció de la lectura de l'evangeli que el leccionari litúrgic ha escollit avui aquesta perícopa del llibre del Siràcida o Eclesiàstic. Forma part d'un recull de sentències sobre el vertader culte del Senyor (34:18-35:24), integrat, al seu torn, en una secció del llibre més àmplia sobre la providència de Déu. (32:14-42-14). Abans el siràcida ens ha parlat de la confiança en el Senyor. D'aquí en treu un advertiment sobre el perill del formalisme extern en les pràctiques religioses —el pur ritualisme— i la necessitat que tot acte de culte sigui mogut per un esperit d'honestat i coherent amb la pràctica de la justícia i de la pietat envers els desvalguts i oprimits. «Qui ofereix en sacrifici un bé adquirit injustament fa una ofrena que és una burla, perquè Déu no es complau en els dons dels malvats», ha dit a 34:21-23 —g. 18—. I a 35:14-15a —g. 11—, el verset que precedeix la nostra perícopa litúrgica, rebla el clau: «No provis de subornar Déu amb els teus presents, que no els acceptarà; no comptis d'oferir un bé adquirit injustament». La lliçó de la perícopa ens ajuda a entendre millor la moral de la paràbola del fariseu i el publicà que llegim en l'evangeli.

La pregària que el Senyor escolta

Quina és la pregària que el Senyor escolta? Els actes de culte que plauen a Déu? «El Senyor fa justícia» —altres versions diuen: «El Senyor és jutge»— (v. 15b —g. 12a—). No admet, doncs, indiscriminadament cap argument que no sigui segons justícia, ni es fixa en la categoria social del qui es presenta davant d'ell a retre-li culte: «No té consideracions pel prestigi dels homes» (v. 15c —g. 12b—). No l'enlluerna ningú amb el seu capteniment còltic ni amb les ofrenes presentades, sobretot si al darrere hi ha injustícia: «No es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres» (v. 16a —g. 13a—). La pregària que el Senyor acull amb benevolença és la dels oprimits i els indefensos, que no tenen ningú que els empari, exposats a tots els abusos dels poderosos. «Escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes» (v. 17 —g. 14—). La perícopa litúrgica omet els vv. 18-19 —g. 15—: «No és cert que les llàgrimes de la viuda corren galtes avall i que ella aixeca el seu clam contra qui la fa plorar?». El clam dels desemparats és com una

contra-pregària sorgida del sofriment de la injustícia de la qual el pobre és víctima i que anul·la l'ostentosa i falsa pregària de l'impietós prepotent. L'autor sagrat es fa ressò de la denúncia dels profetes que clamaven contra un culte purament formulista, molt escrupolós pel que fa als més insignificants ritualismes, però que no sols era buit de l'esperit d'autèntica pietat, sinó que procedia moltes vegades d'un cor ple d'injustícia i de menyspreu pels altres. Jesús recordarà aquesta lliçó quan, citant Os 6:6, recomanarà als fariseus: «Aneu a aprendre què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis» (Mt 9:13 i 12:7). Lliçó que també avui se'ns fa present a nosaltres perquè no l'oblidem a l'hora de la participació en els actes de culte.

Servir tal com Déu vol

«El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren» —la BCI tradueix: «El qui adora el Senyor tal com ell vol és ben acollit»; la versió de Montserrat diu: «El qui serveix de bon grat és ben acollit» «el clam d'aquests homes arribà al cel» (v. 20 —g. 16—). Honorar Déu, adorar-lo, servir-lo són expressions que manifesten una mateixa realitat. Afirmin el principi de la indefugible unitat que cal que hi hagi entre el sentiment interior i el capteniment extern. Honora Déu i l'adora en veritat el qui el serveix complint la seva voluntat, que no és altra que la salvació-realització plena de tothom. El text, insegur, tant es pot llegir com els qui honoren-adoren-serveixen el Senyor, com també el pobre i desemparat, mentre que el context deixa entendre que els qui són ben acollits en les seves pregàries són els pobres desvalguts: «El crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents» (v. 21 —g. 17-18—). Ells, els desvalguts, són els qui tenen prioritat en ser acollits i escoltats pel Senyor, la justícia del qual és l'únic consol que tenen en les seves penes. Per això el seu clam és insistent i sols amaina quan és atès i es fa justícia. «El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells». (v. 22a —g. 19—). En la perícopa litúrgica, aquest verset tanca la reflexió sobre com ha de ser la pregària del qui es presenta davant del Senyor, jutge just, que no admet insinceritats ni injustícies i no tolera les opressions dels desvalguts. El siràcida, però, porta aquesta reflexió del terreny general al particular de la situació que viu el seu poble sota el domini dels reis tirànics de Síria, els selèucides, probablement Antíoc III o Antíoc IV (vv. 22-26 —g. 19-24—) i acaba amb una encesa pregària per l'alliberament d'Israel (36:1-22 —g. 1-17—).

Retrats bíblics intencionats

barallar-se, jugar i conspirar, germanes de qui rebre dolcesa, tendresa i sensibilitat, família que li doni empara i seguretat. Pobres nens! Pobre Moisès! Estan tots condemnats a la ruïna? No, els homes poden claudicar de les seves responsabilitats, Déu no. Mai no haureu sentit dir que Déu sigui un irresponsable.

«La filla del Faraó havia abandonat del tot el nen, que ja era un noi. Moisès vagava pels camins d'Egipte, com un ésser estrany, fet defensor de debils i una mica amic de conflictes, un quixot petit, en una paraula. D'aquesta manera i després d'un ensurt, un dia va fugir al desert. Però no havia escarmentat, la primera actuació que li coneixem fou un acte de noblesa, defensar unes noies que amb els seus ramats s'havien apropiat a un pou. Vulgarment diem qui es posa a redemptor acaba crucificat, però no sempre és així. D'aquesta aventura de Moisès va sorgir el seu primer amor, el seu primer ofici i la seva primera família sense entrebancs. La seva muller s'anomenava Séfora, el seu sogre Jetró i el seu ofici era el més noble de tots els oficis, el del seus avantpassats, segons li havien contat. Es va fer pastor al desert.

El silenci i la immensitat del desert, la llunyania d'intrigues, persecucions i rivalitats, són el millor brou de cultiu per pastar una personalitat com la que els calia en aquell moment als descendents de Jacob.

Els pares d'avui dia envien els seus fills a Nord-amèrica o a Anglaterra perquè es preparin abans d'incorporar-se a la vida professional. A Déu li agrada més el desert i per això actualment sorgeixen personatges més importants d'aquests indrets que d'aquells països. Ho comprovarem en l'eternitat. Entre altres coses no ho podem saber, perquè al desert no donen certificats de *master*. Mentrestant, llegiu el principi del llibre de l'Èxode, i penseu-ho.

El Salvat de les aigües

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Aquella princesa filla del Faraó, que havia baixat a banyar-se, previnguda en manar inspeccionar el paratge i així estar segura d'alliberar-se de mirades indiscretes, havia adoptat el petit que havien trobat embolcallat, i brut de vasc i surant en la seva cistella de papir. S'anomenaria *el salvat de les aigües* que en aquells temps es pronunciava d'una manera molt més senzilla, n'hi havia prou amb la paraula *Moshe*. Va ser un gest espontani, com aquell que recull un gosset solitari que s'ha trobat al camp un dia a l'anar a buscar bolets.

Us recordeu d'aquella famosa actriu que un dia va decidir tenir un fill, va ser un caprici com qualsevol altre, i quan li van preguntar si el criaria, simplement va contestar: i per a què serveixen les mainaderes?

Sí, tenir un fill pot ser un caprici, més que una decisió responsable. És clar que les *canguros* i la llar d'infants primer, i el parvulari i el col·legi després, i el *cau* per als caps de setmana, alleugereixen les molèsties que causa la criatura que ha arribat a un pis de ciutat com a fruit d'una fantasia. Molts nens, actualment, com de qui estic parlant, creixen a estones amb la seva mare, que no coneix gaire la capacitat d'afecte i les ànsies d'amor que té el petit, a estones en institucions que van des de la despreocupació, fins a creure's que són escola de pares, germans, amics i jocs. Tots els àmbits volen, a vegades, envair-los. I així surten els nois.

I a molts nois com a Moisès els manquen després referències segures, parès que junts s'estimin i l'estimin, germans amb els quals

Una ciutat que la fem entre tots

Quan *Catalunya Cristiana* em va dir que, com a corresponsal del setmanari, m'havia de fer responsable d'aquestes vuit pàgines dedicades a Girona, mentiria si no us digués que —així, d'entrada— me'n vaig fer una muntanya: vuit pàgines!

Després de dir que sí, que quin remei!, vaig agafar el telèfon i vaig començar a trucar els amics. I aquí va venir la sorpresa: O tinc més amics dels que em mereixo, o el setmanari té més capacitat de convocatòria del que podria semblar a primera vista. El cas és que els amics —al conjur de parlar de Girona a *Catalunya Cristiana*— varen respondre a una, com si Girona fos Fuenteovejuna.

Però Girona —«formidable mina de somnis», segons Bertrana— deu ser força més important que Fuenteovejuna, dit sigui amb perdó, sense afany de greuges comparatius. Només cal llegir els articles d'aquest especial dedicat a la ciutat: no tenen pèrdua. Jo només demanava una col·la-

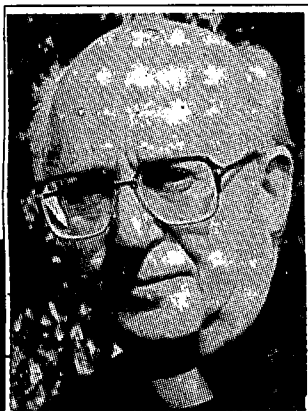
boració: no res, les trenta ratlles de consuetud, per quedar bé, cosa que des de petits vàrem aprendre que és important. Era una manera modesta —potser inhibida— de demanar ajuda per sortir del pas. Però val a dir que tots els amics han complert amb escreix. No pas que hagin escrit articles més llargs del compte, sinó que cap de les col·laboracions no és de circumstàncies. Cadascú ha dit la seva en el seu àmbit, amb autoritat i gràcia. De manera que no puc sinó sentir-me orgullós d'aquest *Especial Girona*. Llegiu-lo: des de la bona notícia-primícia que ens ofereix el bisbe Jaume fins a la pausa-silenci que s'imposa després de llegir l'últim vers del poema d'Antoni Puigverd, no perdereu el temps: Girona us serà més propera i entenedora, si no sou gironins, i més entranyable si en sou. Perquè Girona no és només la «formidable mina de somnis, d'esgarrifances, de majestat i de puresa...» de què ens parla Prudenci Bertrana. És tot això i molt més. És una ciutat «activa,

creativa i dinàmica», segons ens diu Joaquim Nadal, alcalde i presidenciable. I és també una ciutat oberta a tothom. Una ciutat que la fem entre tots, perquè aquí —aquestes pàgines ho demostren— tothom col·labora. Ningú no té un no.

Jaume Reixach
Capellà i escriptor
corresponsal de C.C. a
Girona

P.S. He decidit il·lustrar les pàgines de l'especial Girona amb fotografies d'arxiu que reflecteixen una Girona nostàlgica que tots duem al cor. La Girona d'ara, sempre la podem veure.

Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

Em plau dir que estem fent nostre el Concili. Fa poc que a la Diòcesi, s'ha obert un centre d'acollida per atendre persones afectades per la droga

Una de les propostes aprovades per l'Aula del Concili de la Tarraconense diu així: «Donar suport, amb voluntat i mitjans econòmics, al Centre Català de Solidaritat (CeCaS), per a la rehabilitació dels drogaddictes, com a institució comuna que és de l'Episcopat Català i de totes les Càritas Diocesanes dels Bisbats de Catalunya» (III, 21). Amb motiu de les Fires de Sant Narcís em plau dir que estem fent nostre el Concili.

Fa poc que a la Diòcesi, concretament, a la ciutat de Girona, s'ha obert un centre d'acollida per atendre persones afectades per la droga. Es tracta de la primera fase d'un procés de recuperació. Després segueix l'etapa de desin-

toxicació i acaba amb un temps de reinserció. Fa molt temps que anunciàvem l'obertura d'aquest centre. Finalment és un fet.

Si desfem el camí fins als seus orígens, trobem en les Actes del Consell Diocesà de Pastoral de l'any 1988, es tractà detingudament el tema del qual Càritas Diocesana n'assumí la conducció, sense voler competir, de cap manera, amb les institucions existents o que puguin venir. Tot el que es pugui fer en aquest camp és poc. Davant l'envergadura que prenia el projecte i amb un sentit d'agermanament amb els bisbats de la Tarraconense, es presentà a la Taula de Càritas de Catalunya i el gener del 1991 arribava a una reunió

Fent camí en la recepció del Concili

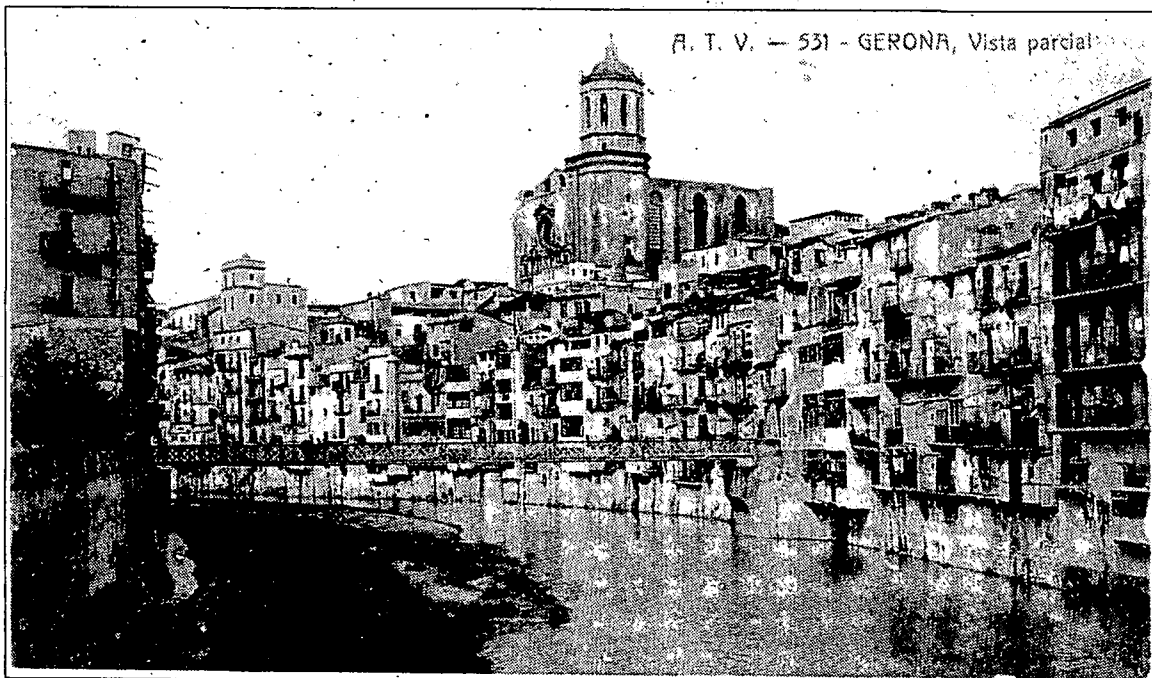
de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET). Els bisbes se'n sentiren responsables i pel febrer s'obria el primer centre d'acollida a Tàrragona. Successivament s'iniciaren les altres etapes de recuperació en les quals s'atenen també malalts de les altres diòcesis. Ara ha tocat a Girona.

S'explica de Josep Pla que sortint un dia de visitar la Catedral, situat al capdamunt de la majestuosa escalinata, digué als qui l'acompanya-

ven: «Encara dubtareu de qui mana a Girona?». Des d'aquell dia ha plogut molt. La societat ha donat molts tombs. L'Església ha estat sacsejada, i encara ho està. Tanmateix quan les crisis es viuen amb esforç per ser fidels a les opcions fonamentals, en lloc de debilitar purifiquen i ajuden a créixer.

I és així a casa nostra. No sé qui mana avui a Girona. Certament que l'Església, no. Però el que sí volem que *meni* l'Es-

glésia que fa camí a Girona és l'esperit de l'Evangeli. L'obertura del centre d'acollida de CeCaS n'és un signe modest però significatiu. I ens plau perquè, essent una institució dels bisbats de Catalunya, estem posant en pràctica el que diu una altra proposta de l'Aula Conciliar: «Que les vuit Esglésies que tenen la seva seu a Catalunya aconseguixin una comunió interdiocesana i una acció pastoral més coordinada» (IV, 18).

A. T. V. — 531 — GERONA, Vista parcial

Hospitals ahir i avui

Si un capitell del s. X despareix d'un museu, fa notícia. Si una investigació, que acabem de realitzar, descobreix que dins del bisbat de Girona van existir vuitanta hospitals, difícilment un diari ho donarà en titulars. Un capitell és un objecte cultural. Vuitanta hospitals potser són una memòria inútil. A qui interessarien?

Un dels vuitanta, l'hospital de Sant Jaume de Blanes, acaba de ser convertit en geriàtric. Torna a ser allò que fou al principi, un alberg de pobres; fer-se vell és tornar-se pobre. També l'hospital d'Olot és dedicat a sant Jaume, i ho fou el del raval gironí de Pedret. L'historiador Noguera Massa, ha cridat l'atenció, en un llibre recent, sobre aquest patronatge; molts hospitals, com a entitats religioses, tenien església annexa. I, quan aquesta església tenia per patró sant Jaume, les portes de l'alberg eren obertes als pelegrins de sant Jaume de Galícia.

Fundats amb deixes testamentàries de sacerdots i de seglars, servits per persones i grups religiosament caracteritzats, amb el suport de parròquies i inspeccionats pels bisbes, els hospitals foren fins als inicis del segle XIX obres d'Església i de caritat.

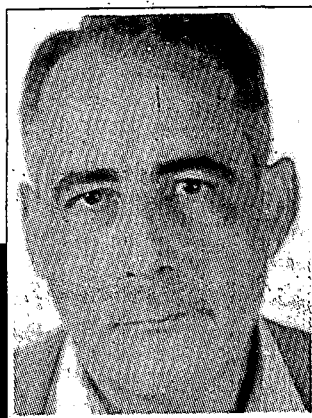
El més antic del que es té notícia és l'hospital de la catedral de Girona, que fundà un cert Llobató abans de l'any mil. El segle XIII ja hi havia hospitals a Banyoles, Cabanes, Castelló d'Empúries, Crespià, Fortià, Llers, Navata i Peralada. Alguns eren reservats a malalts infec-

ciosos, sobretot leprosos; n'hi hagué a Peralada, Besalú, Figueres i Girona, i eren situats als afores de les viles. A Girona existí un hospital, dit de na Clara, exclusiu per a dones.

Fou, però, durant els segles XIV-XV que es constituí la xarxa espessa que oferia sostre i alimentació per uns dies als vagabunds a moltes viles i llogarrets. Fins aleshores donaven hospitalitat només les poblacions grans i els monestirs, alguns dels quals, com el de Breda, hi despenien una part important dels seus recursos. L'augment de la mobilitat de la gent i el creixement del nombre de persones socialment marginades va desvetllar la compassió dels veïns de pobles petits. Construir un alberg —un refugi— de dos o

quatre cambres, tal vegada en el terreny sacre del cementiri que rodejava l'església parroquial, com es féu a Sant Climent Sasèbes, no era massa difícil, i menys, proveir-lo de llits, matalassos i llençols. Per alimentar els necessitats, alguns hospitals medievals comptaren amb fundacions importants; el d'Ordis fou dotat pel seu fundador, el mercader Jaume Beuda, amb un capital de 20.000 sous. D'altres no tenien recursos, i uns responsables passaven pel poble a captar a favor dels albergats, com es feia a Medinyà. L'administració la solia portar el rector i uns encarregats dels regidors.

Així es practicà l'obra de misericòrdia d'acollir els pelegrins, al nostre país. Durant el segle

Josep M. Marquès
Arxiver Diocesà

Les formes de pobresa canvien, i també les respostes que hi donen les comunitats cristianes. Que siguin notícia o no, és un altre afer

XVIII, llegats importants, com el de Mn. Miquel Costa, a Palamós, o el de Tomàs Rey, a Tossa, permeteren de fer ampliacions i de perfeccionar l'atenció sanitària. Pel que fa als hospitals de poblacions petites, el bisbe Lorenzana (1775-1796) reuní els seus capitals fundacionals a fi de dotar l'Hospici de Girona, creat per eradicar la mendicitat i formar pro-

fessionalment els pidolaires que n'eren capaços.

A Espanya, l'administració pública del segle XIX s'apropià de les institucions hospitalàries; avui és impensable entrè no saltres una parròquia titular d'un hospital de 400 llits, com la de Borbeck, que he visitat, prop d'Essen (Alemanya). Simultàniament neixien asils, com els de les Germanetes dels Pobres i dels Ancians, que, amb l'ajut econòmic del Poble de Déu i la prestació personal de religioses, continuaven el servei als necessitats.

Les formes de pobresa canvien, i també les respostes que hi donen les comunitats cristianes. Que siguin notícia o no, és un altre afer. Esperem aviat la notícia del pas de Càritas Diocesana a la casa propietat de l'Apostolat de l'Oració que hi ha vora l'església del Sagrat Cor de Girona, un edifici que s'està restaurant amb les almoines del poble cristià. Segurament que el Full Parroquial en donarà comptes, i la premsa se'n farà ressó. Amb la comunicació de béns i de notícies, l'Església va fent comunió, com la feia en època medieval en els hospitals.

**DISTRIBUÏDORA DE
MATERIALS ELÈCTRICS
CALEFACCIÓ I CLIMATITZACIÓ**

Industrial Ginés S.A.

**MATERIAL ELÈCTRIC • CALEFACCIÓ I CLIMATITZACIÓ •
INSTRUMENTACIÓ I AUTOMÀTICA • FRED COMERCIAL I HOSTELERIA**

Ctra. Barcelona, 202 - Tel. 21 86 00 - Fax 21 20 80 - **17003 GIRONA**
Ctra. La Canya, s/n - Tel. 27 12 20 - Fax 27 08 48 - **17800 OLOT**

Joaquim Nadal i Farreras
Alcalde de Girona

*No volem una ciutat aturada en el passat. Ens interessa més aviat una ciutat activa, creativa i dinàmica
La nostra ciutat té una profunda i arrelada tradició cristiana*

«Us convido a visitar, a conèixer i a estimar la ciutat»

«Girona —transcriu les paraules de Josep Pla— és una antiga i noble ciutat que presenta un dels conjunts monumentals més importants del país, si no el més important». Aquestes paraules serveixen per situar-nos davant d'una ciutat, construïda sobre les riberes del riu Onyar, sobre les aigües del qual s'ha format la imatge estimada, viva i dinàmica de la Girona actual. Una població d'origen romà, fortificada, situada en un punt estratègic en el pas entre els Pirineus i Barcelona. Es tracta d'un conjunt medieval de gran importància i interès on es combinen harmoniosament els carrers estrets i els monuments espectaculars. La Catedral i els seus Tresors simbolitzen el paper dominant de l'Església a l'Edat Mitjana, els Museus recullen importants col·leccions d'art i arqueologia, i el Call jueu recorda la força de l'antiga comunitat jueva de Girona.

Us convido a visitar-nos, a conèixer-nos, a estimar la nostra ciutat. Estic convençut que aquelles persones que encara no la coneixen, la trobaran atractiva i suggerent, plena d'un alt sentit de cultura i civilització. Les nostres arrels històriques són profundes i els nostres compromisos de futur molt actius.

No volem una ciutat aturada en el passat. Ens interessa més aviat una ciutat activa, creativa i dinàmica que sàpiga ponderar el pes de la història i plantejar una opció de futur oberta a tots els ciutadans. En aquest context, les Fires i Festes de Girona donen sentit a la nostra proposta de ciutat oberta, impulsora de noves iniciatives, creadora i amable.

La nostra ciutat té una profunda i arrelada tradició cristiana. Els convents i les esglésies, la Catedral, expressen físicament el pes real del cristianisme a la nostra ciutat. En el passat aquest pes tenia avantatges i inconvenients. Ara, l'Església gironina, despullada del seu poder material es disposa a contribuir i estendre el missatge del concili i el compromís amb el país, la justícia i la igualtat.

Tot és cultura

Res tan ambigu, rendible, apassionant, passional, sacre, profà com la definició de cultura. Podríem començar dient que hi ha un sentit etnològic de la paraula i un altre més restringit al camp de les humanitats. Tot plegat un bon caos, i això és magnífic, perquè en tot caos hi ha un plaer latent, que és el de retrobar l'ordre. En definitiva, bona part de l'obra de creació segueix aquestes dues vessants: restablir un ordre perdut o bé submergir-se en un espai caòtic per intentar aprehendre allò ocult.

Però els espavilats han descobert les infinites possibilitats que s'amaguen en un camp de maniobres tan ampli com és el cultural, i és que ben mirat, amb una mica de maquillatge aquí i un bon discurs allà, tot és cultura.

Des dels primers indicis de vida humana ensopeguem amb manifestacions culturals, que mostren una clara voluntat d'abastar allò intangible —què conjuren els bous pintats a les coves? quin significat té el ritual de la mort?— Quan les comunitats tribals s'assenten, llauen la terra i guarden un ramat, apareixen els primers vestigis de la paraula: cants relacionats amb el cicle de la vida o de la natura, el vers. Aquest suport cultural —la veu— no és únic, conviu amb d'altres i se n'incorporaran de nous: pedra, fusta, metall, argila, pell de xai, paper... fins arribar a la diversitat actual que permeten les noves tecnologies: raigs, suports magnètics, elèctrics... La manera d'emmagatzemar aquest saber ha variat també amb els segles, només cal pensar en l'evolució de la idea de biblioteca, per exemple. Els canals de transmissió cultural s'han anat modificant, desapareixent uns —cas dels trobadors— incorporant-se uns altres —cinema—. L'única cosa que roman és el pensament, la llavor de tota aquesta llarguissima història, i el que més amunt he definit com la voluntat d'abastar allò intangible, bona part d'això regit pel principi aristotèlic de la delectació i el coneixement.

Davant d'aquesta complexitat els pobles busquen el seu camí a través de la tradició —pròpia i universal— i la incorporació d'experiències, coneixements nous. En aquest sentit la recerca d'un passat és un acte d'afirmació projectat cap a un futur, perquè els medis en constant evolució ens permeten un aprofundiment científic molt més gran i ens afronten amb la necessitat d'incorporar diverses disciplines en una anàlisi o estudi per tal de fer-hi una reflexió molt més àmplia.

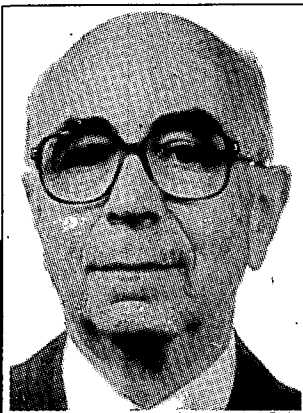
Sintetitzant, avui no es pot parlar de cultura sense una consciència interdisciplinària i plural capaç de valorar i interpretar un fet en diversos contextos, segons factors d'incidència diferents. Tanmateix, no ho oblidem, un poble que s'avergonyeix de les tradicions autòctones i viu esmaperdut en la perpètua recerca de la modernitat sepulta la seva essencialitat sota una disfressa banal. Una ximpleria.

Natàlia Molero
Delegada de Cultura de la Generalitat

Els espavilats han descobert les infinites possibilitats que s'amaguen en un camp de maniobres tan ampli com és el cultural

Enric Mirambell i Belloc
Cronista oficial de la ciutat de Girona

*Resseguir la ciutat és passejar-se
per la història*

Un passeig per la història

Girona, Fires i Festes de Sant Narcís. Celebració litúrgica, devoció popular, transaccions comercials, exposicions, espectacles, joia i gaubança arreu... Però també una ocasió per recórrer el recinte arqueològic de la ciutat vella.

Podem seguir uns itineraris sistemàtics, o simplement ens podem perdre per carrers i carrerons, places i escalinates, temples i jardins. Sempre amb l'atenció afinada, amb una expectació conscient, amb una mirada d'estudiós.

Resseguir la ciutat és passejar-se per la història. Els testimonis de dos mil·lennis de vida i d'activitat humana hi són presents per allisonar-nos.

Les restes de muralla romana ens evoquen la fundació de la ciutat i el llegat d'un pòsit de civilització que es manté en la base de la nostra llengua, del nostre pensament i de les nostres formes de vida.

Els sarcòfags paleocristians, incrustats a les parets del presbiteri de Sant Feliu, donen fe d'una comunitat primitiva, recentment evangelitzada. Una comunitat que sovint tingué problemes per practicar el seu culte i que omplí un martirologi en el qual destaquen els noms de Narcís i de Feliu.

Els claustres romànics ens parlen de la vida monàstica i de la canònica catedralícia, amb una espiritualitat compartida amb una intensa i profunda labor cultural; en convivència amb una societat cavalleresca i lluitadora, encastellada en el recinte murat que presideix la torre Gironella.

La grandiositat de la volta gòtica de la seu, la de la Col·legiata i la del convent de predicadors corresponen al despertar de la vida urbana, amb la instauració del govern municipal i l'aparició de la societat burgesa.

Els carrers que s'estenen entre la Força i l'Onyar acullen els habitatges i els establiments de mercaders i artesans. Al carrer de Ciutadans s'hi basteixen les grans cases senyorials. El nom del carrer de la Cort Reial descobreix que allí s'hi concentra l'administració pública.

La Girona medieval convivia amb una ciutat hebrea. Els carrers tortuosos i costeruts, que menen de la Força a la Catedral, testimonien, encara avui, l'existència del Call, habitat per uns gironins pertanyents a una altra ètnia i creients d'una diferent ortodòxia.

L'edifici de les Àligues, reconstruït per la reinstaurada Universitat, albergà l'Estudi General, dels segles XVI i XVII.

Deambular per la Girona vella és trepitjar l'escenari de molts segles de lluites i de tensions, d'estudi i de treball, d'espiritualitat i de devoció popular, de barbàrie i de civilització.

**Urbs parva quidem sed provincie
parve caput
(Ciutat petita, sí, capital d'una
província petita)**

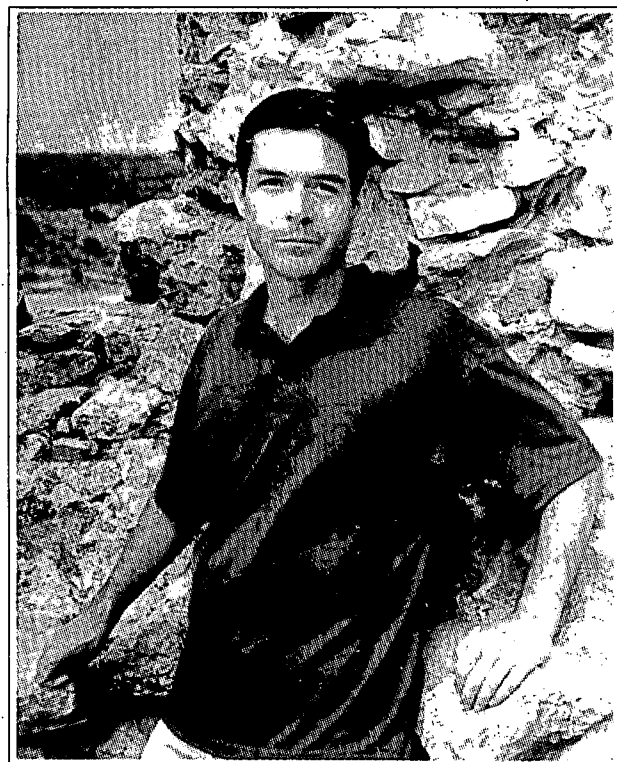
F. Petrarca, Senilium rerum libri, X, ii

Caramel de maduixa

*Avui ha fet calor, però ara es fon,
dolçíssima, darrera les muntanyes
mudes. Observo la ciutat: descansa
mentre la fosca avança a poc a poc
i el cel encara és blau, mig de texà,
mig de quaresma. Descansa, té un son
de caramel de mel i de maduixa:
aquí la vida és tranquil·la i les pedres,
somialen el tros gràcil de l'horror.
De la muralla estant, m'acosto als llavis
d'aquest vespre: procura, em dic, no veure
el rosa dilatat amb què es maquilla.*

Antoni Puigverd, 1995

*poeta i escriptor
Premi Carles Riba 1991*

Col·legi Dr. Masmitjà

La Comunitat Educativa de l'escola «Dr. Masmitjà» vol col·laborar decididament en la promoció del setmanari *Catalunya Cristiana*, des de l'escola, fent créixer tots els valors fonamentals que ens facin avançar en el pelegrinatge de la fe.

És el llegat del nostre fundador, **Joaquim Masmitjà**.

«EN LES OBRES DE DÉU CAL TEMPS I PACIÈNCIA»

C/. Joan Maragall, 56
Tel. 20 36 83
17002 GIRONA

Enguany, 10.000 estudiants a la Universitat

El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya acaba de donar el vist-i-plau als Estatuts de la Universitat de Girona que van ser aprovats el curs passat en les sessions del Claustre Constituent. D'aquesta manera, s'inicia l'últim tram de la normalització legal de la UdG. A partir d'ara, s'haurà d'escollir un nou Claustre, el qual serà l'encarregat d'elegir el rector de la universitat per als propers quatre anys. També es renovaran la resta d'instàncies de la UdG, es constituirà la Junta de Govern i s'instaurarà el Consell Social, òrgan que estableix el lligam entre la universitat i la societat que l'envolta.

A banda d'aquests processos legals, la Universitat de Girona afronta un curs decisiu en molts altres camps. S'arriba a la xifra de 10.000 estudiants, es consolida la política d'infraestructures i es comença a concretar un debat absolutament necessari per renovar la docència a partir d'estudis sobre el professorat i sobre la implantació dels nous plans docents. La Universitat de Girona té previst establir-se definitivament en dos campus, el del Barri Vell i el de Montilivi. En el primer, hi haurà (ja hi són) les dependències del Rectorat, la Facultat de Lletres i la Facultat de Ciències de

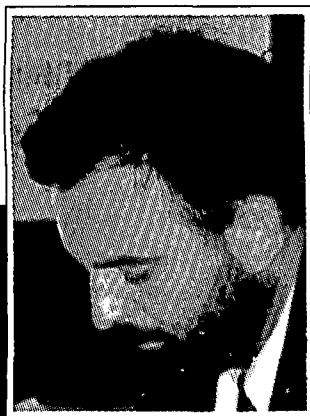
l'Educació. En el de Montilivi s'impartiran les titulacions de l'Escola Politècnica Superior, de la Facultat de Ciències (en un edifici que s'inaugurarà a finals d'aquest curs), de l'Escola d'Infermeria, i els estudis d'Empresarials (en un edifici que ja s'està construint) i de Dret (en projecte). Així, hi haurà dos grans pols d'atracció, amb tots els serveis d'atenció a l'estudiant, d'investigació i de suport logístic propis d'una universitat moderna.

La voluntat de la UdG és incidir progressivament en el replantejament de la seva missió bàsica: la docència. Volem analitzar les causes de les crisis universitàries, per a què serveix realment una universitat, què ens demana la societat i com serem capaços de respondre a les seves sol·licituds. Al mateix temps, implicats en els mecanismes de la societat gironina, donarem suport a la recerca per tal que el món universitari pugui aportar tot el seu saber al progrés científic i a la convivència entre els pobles.

Josep M. Nadal
Rector de la Universitat de Girona

Volem analitzar les causes de les crisis universitàries, per a què serveix realment una universitat, què ens demana la societat i com serem capaços de respondre a les seves sol·licituds

Josep M. Fonalleras
Escriptor

Al cap d'uns anys, n'hi ha que han consolidat la seva ambició amb uns resultats magnífics. D'altres, en canvi, s'han quedat en el món de les bones intencions

En el camp de la literatura, fa uns anys hi va haver a Girona una mena d'explosió incontrolada. Es va parlar del

«boom» dels escriptors que vivien o treballaven a Girona, de les seves causes i de les perspectives de futur. Entre les

causes més rellevants se citava la importància decisiva del premi de narració curta Just M. Casero, la implantació d'un diari en català —*el Punt*— que obria les possibilitats de comunicació d'aquells escriptors més o menys novells, i la voluntat de fer «carrera literària» per part d'uns quants dels integrants de la detonació escrita.

Al cap d'uns anys, n'hi ha que han consolidat la seva ambició amb uns resultats magnífics. Han arribat a la consideració més alta i han produït una obra vasta i prou interessant. D'altres, en canvi, s'han quedat en el món de les

bones intencions. Està per demostrar que puguin atènyer els objectius que aquella explosió va preveure.

D'altra banda, autors que aleshores encara no havien publicat s'han donat a conèixer com a poetes i prosistes de primera qualitat (és el cas d'Antoni Puigvert, per exemple). Hi ha, també, articulistes que ja havien guanyat premis literaris en

el món de l'assaig, però que encara no havien pogut demostrar (fins fa ben poc) la seva vàlua com a escriptors extremadament observadors, irònics, amb una llengua finíssima i una visió del món polida, britànica (parlo de l'excel·lent Miquel Berga).

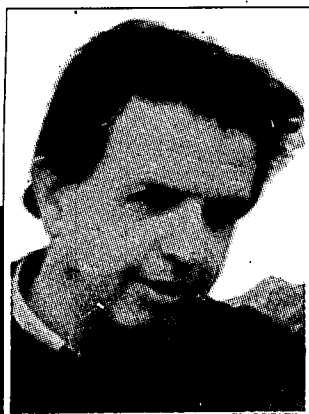
En tot aquest temps, hi ha hagut dos poetes, dels quals no cal cantar les excel·lències, que s'han distingit amb una obra intensa i variada (Narcís Comadira) i amb una novel·la en vers innovadora i tècnica-ment arriscadíssima (Salvador Oliva).

Per últim, m'agradaria destacar especialment la tasca acurada que, des de les planes del *Punt*, realitzen dos crítics literaris joves: Ponç Puigdevall i Vicenç Pagès. No és fàcil, la seva tasca. Amb una constància i un rigor exemplars, estan al nivell (i molt sovint el superen) de la crítica del país. Potser caldria —i aquest seria un bon final de capítol— que el diari es decidís a editar un suplement de lletres en què quedés constància del boom inicial i dels trossos de metralla que, ara, encara tenen ganes de brega.

Massot

ARGENTERIA. 16
TELF. 20 03 93 - GIRONA

Joan Ribas
Director de Proscénium

Pla i Montsalvatje somiaven ja fa vuitanta anys en una Ciutat oberta i dinàmica, però que no oblidés les seves tradicions ni les seves arrels. Aquell desig s'acompleix dia a dia, i es millora a ulls veients

Record de les Fires

«Terra de gestes i de beutat: Girona»

nous, allà a on tot eren camps de conreu i hortes fertillíssimes. I de tantes novetats que els anys han portat, potser la més transcendent ha estat la implantació de la Universitat de Girona. Amb tots els defectes i problemes que se li imputen, la creació d'una universitat a Girona ha creat expectatives abans inimaginables, s'han creat nombrosos llocs de treball, s'ha augmentat el nivell i l'exigència cultural i científica, i s'han proporcionat nous diplomats i llicenciats, capaços d'afrontar el repte del futur amb coneixements adequats a cada feina.

Girona ha crescut molt. Des-

prés d'uns anys de desordre urbanístic, finalment s'ha dominat el creixement, i s'ha racionalitzat, prioritzant els espais públics amplis. Ara mateix, qui vingui a Girona per Fires es trobarà amb tot un enorme maremàgnun a l'entrada per França. Allà s'hi fan obres per adequar la Ciutat a rebre dignament i sense problemes l'allau de vehicles que diàriament entren al seu entorn. És un pressupost de més de mil set-cents milions de pessetes, destinat a millorar la imatge de la Ciutat mil·lenària.

Sobretot s'ha creat una evident confiança de la gent en el seu futur, tant de treball com

de vida dintre de la Ciutat. Avui Girona ja no «cau al damunt» de ningú, perquè té una oferta àmplia, vàlida per a totes les edats i condicions. S'hi viu a gust, en una dimensió ni massa gran ni massa petita, situada en la mida mitjana que converteix en agradable la majoria de les coses.

Pla i Montsalvatje somiaven ja fa vuitanta anys en una Ciutat oberta i dinàmica, però que no oblidés les seves tradicions ni les seves arrels. Aquell desig s'acompleix dia a dia, i es millora a ulls veients. Malgrat els entrebanys que, com tota obra humana, solem trobar en el camí.

«Aquest aram que s'és posat a les fulles dels plàtans, aquesta boirina espessa que s'alça del riu, aquest primer estremiment dels freds propers, són helads avençats de les Fires de Girona. La Ciutat se'n sent tota estremida d'aquestes diades, i, com una noia pulcra, s'abillja per a aparèixer més bella. Botigues amb la façana repintada, lluenta i flairosa de vernís, aparadors sumptuosos en els quals la llum arruixa esplendorosament la riquesa de les robes; apar que arreu hi hagi passat un plomall enorme per a treure, curosament, la pols i l'abandó.»

Aquest fragment correspon a un curiós llibret editat l'any 1918 per Xavier Montsalvatge i Joaquim Pla Cargol: Imaginem als dos erudits gironins, que alguns hem conegut ja de molt grans, que llavors eren joves i plens d'il·lusions. Aquest mateix esperit es demostra amb el títol del llibre: *Terra de Gestes i de beutat: Girona*. Un propòsit per una època fortament influïda pels *Jocs Florals* i el seu doll de poesia florida i patriòtica.

Han passat gairebé vuitanta anys, i les Fires no han canviat tant, en el seu esperit més propi i genuí, malgrat que la Ciutat ha crescut i s'ha modernitzat a ulls veients. Per sant Narcís la gent continua visitant el sant i escoltant l bisbe en la seva homília; per Tots Sants la Ciutat s'inunda de foras-

ters que cerquen una mica d'il·lusió, i el dia de Difunts, al cementiri —ara se n'ha estrenat un de nou— les persones i famílies que tenen parents enterrats, van a fer-los-hi la visita anual.

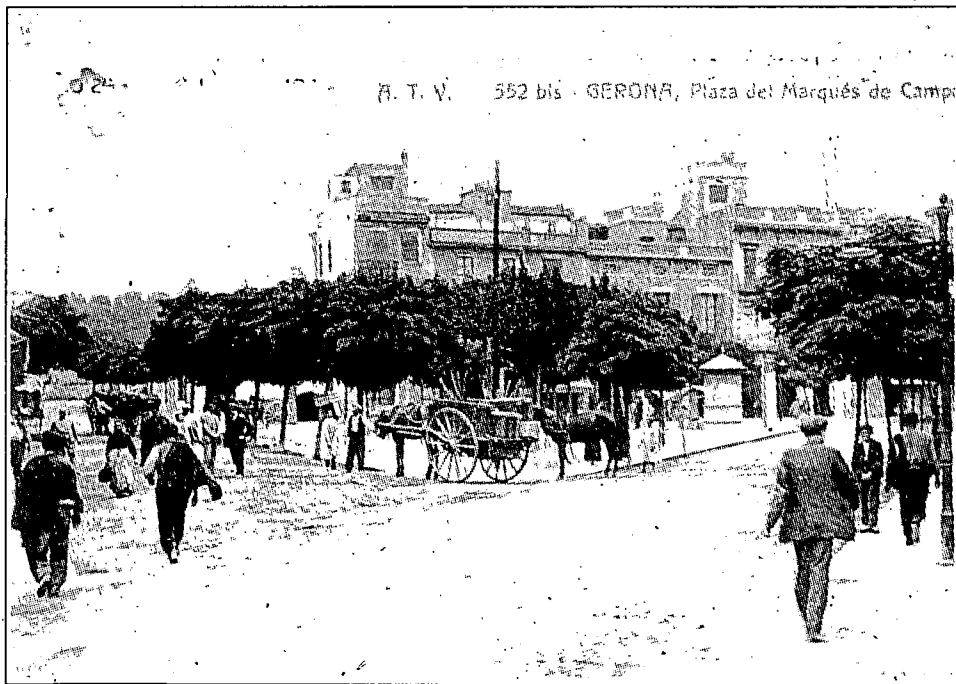
A l'entorn d'aquests actes tradicionals, tot un batibull d'atractius muntats pels firetares, dirigits a un públic que vol riure i emocionar-se per poc preu, i una vessant cultural marcada per representacions de teatre, de poesia, per la proclamació del premi *Just Maria Casero*. Fires de dibuix, d'antiquaris, de llibres, d'objectes de tota mena... La Ciutat surt al carrer, i molts aprofiten per vendre allò que normalment costa de treure.

Són dies que passen de pressa. Els gironins no fan una parada gaire llarga, sobretot aquest any, que sant Narcís s'escau en diumenge, i això sempre escurça el temps firal. Mercantilment, ara s'esdevé un esdeveniment extraordinari, com és la Fira Comercial. Per ella l'Ajuntament va muntar tot un Palau Firal a la Devesa, i la mostra que es presenta cada any es rica i variada. Els comerciants i fabricants intenten posar-se en contacte amb possibles compradors, amb força èxit pel que sembla, ja que cada vegada hi ha més sol·licituds per ocupar un espai a la Fira.

De 1918 ençà han caigut muralles, i s'han aixecat barris

A. Z. V. — 1601 - GERONA. Mercado de Ganado

A. T. V. 1852 bis - GERONA. Plaza del Marqués de Camp

COMPLEX CULTURAL ESPORTIU MONTESSORI—PALAU

Educació infantil, Primària i
Secundària, BUP i COU

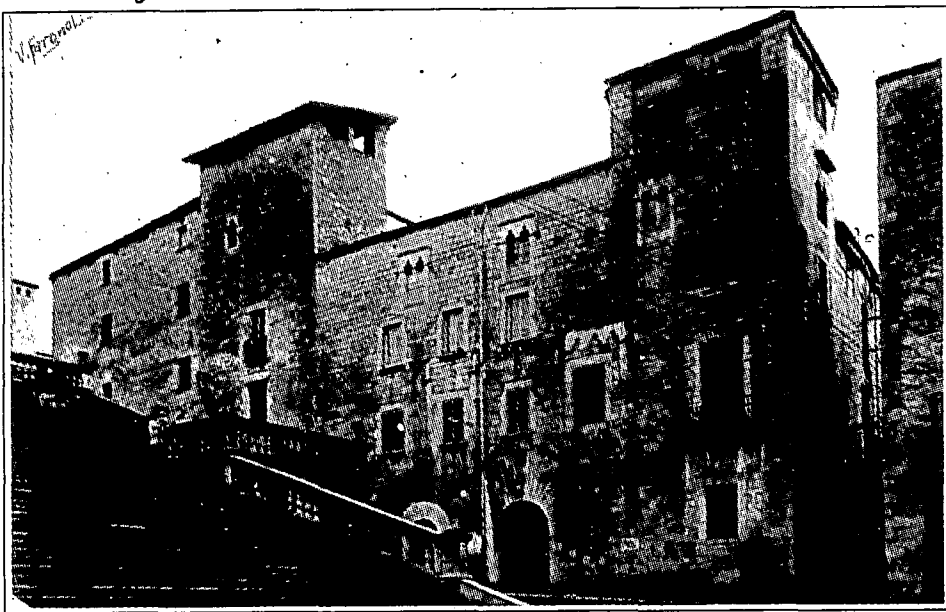
Urb. Torrès de Palau, s/n
Tel. 21 03 66 - 17003 GIRONA

L'Institut de Teologia

Aquest és el vuitè curs que l'Institut de Teologia funciona a la nostra Diòcesi. Gestionat pel Seminari Diocesà, l'Institut ofereix un estudi sistemàtic de la teologia, amb una durada de tres cursos, amb nivell i mètode universitaris, al final dels quals es concedeix el títol de «Diplomat en Teologia». Per mitjà d'una visió general de la Sagrada Escripura i dels principals tractats teològics, hom pot fer un aprofundiment dels continguts del cristianisme d'avui. L'Institut té un conveni amb la Facultat de Teologia de Catalunya per mitjà del qual els estudis del nostre Institut són reconeguts a nivell de la Facultat.

L'Institut de Teologia va dirigit a totes les persones interessades en l'aprofundiment dels continguts de la fe: religiosos i religioses, catequistes, responsables de grups, moviments o serveis de les parròquies o comunitats, professors de religió, i als mateixos preveres per tal de renovar o consolidar la formació rebuda en el Seminari.

A més de les assignatures pròpies del pla d'estudis, s'ofereixen també uns

Joan Planellas
Director de l'Institut de Teologia

L'Institut de Teologia va dirigit a totes les persones interessades en l'aprofundiment dels continguts de la fe

seminaris i cursos especials que es van renovant cada any. Pel primer quadrimestre d'enguany tenim programat un curs sobre l'espiritualitat franciscana i un seminari sobre la creu i la consciència moral a la literatura de N. Kazantzakis. Pel segon quadrimestre, presentem un curs sobre l'any litúrgic i un seminari sobre el tema de la mort.

L'Institut té una matrícula de més de 150 alumnes, comptant els qui assisteixen a totes les matèries, els qui només s'han inscrit a algunes assignatures i aquells que assisteixen exclusivament com a oients.

Un dels reptes fonamentals que té enguany l'Institut és el d'aconseguir el reconeixement com a Institut de Ciències Religioses. Aleshores, la diplomatura que atorga l'Institut, a més de tenir validesa eclesiàstica, tindria validesa civil, d'acord amb la nova normativa que va sortir a començaments d'aquest any. En aquest sentit, i de cara a fer els passos perquè sigui així, enguany ja hem començat a incorporar en el nostre pla d'estudis aquelles matèries que són necessàries per a l'obtenció d'aquesta diplomatura i que, a més, s'exigeixen també —de cara a la seva capacitat pedagògica i didàctica— a aquells que volen ensenyar l'assignatura de religió a ESO, Batxillerat i a Formació Professional de grau mitjà. Per aquest motiu, dins el pla de les assignatures del primer curs, s'hi han incorporat enguany les matèries de Psicologia i Sociologia religioses.

Miriam Díez i Bosch
Periodista

Secrets de Girona

Els joves de Girona no som diferents dels joves d'una altra ciutat. Però tenim quelcom que ens aglutina: una fe que fa tirar endavant

Girona deu tenir els joves que es mereix, ni més bons ni més dolents que els de Barcelona, Lleida o Tarragona. Tant o més incoherents, flexibles, tosuts, idealistes. Girona té joves que es comprometen i que negocien perquè la ciutat i la seva gent tirin endavant. Té joves que donen la seva vida pels altres, siguin missioners, capellans, o simplement joves que s'estimen i que treballen perquè les coses vagin cada

dia una mica més bé. Girona compta amb joves cristians que estan lluitant davant el militarisme, la desigualtat, la injustícia legítima. Girona és una ciutat extrema, de grisos malaltissos i de grocs llampants: els seus joves també són extremistes, molt vitals o desencisats, ara plètòrics i ara emmudits i murrís.

Els joves de Girona no són diferents dels joves d'una altra ciutat. Tenim segurament els mateixos alts i baixos, els mateixos anhels i utopies semblants. Però tenim quelcom que ens aglutina: una fe que fa tirar endavant, una alenada que ens convida a no claudicar mai, i que, moltes vegades he sospitat que ens ve de la catedral, d'aquesta nau que té les arrels en forma de creu i que ha abraçat i abraça tots els gironins per segles i segles.

A Girona costa entrar-hi però costa sortir-ne, perquè és una terra que encisa, com una sirena que captiva i reté. La

joventut cristiana de Girona es mou, potser desarticulada, poc estructurada, però es mou. I és que els joves som tal volta desarticulats, poc estructurats, desordenats, visceral... però ens estimem la nostra ciutat, la nostra gent. I com a joves i cristians, estem cridats a acollir tot aquell que vingui a raure a les nostres contrades. No sols acollir sinó estimar. «Jo porto al cor Girona», diu una enganxina. Els joves som el cor de Girona, i bateguem al seu ritme, pausat com l'Onyar i frenètic com un capítol de *Secrets de Família*.

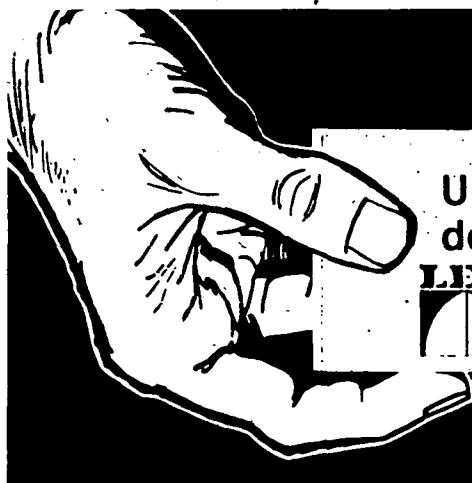

CERERIA

KARLA

DROGUERIA

Bollesteries, 22 - Tel. 20 59 14
GIRONA

Una llibreria amb ganes de servir-vos. Visiteu-nos!

LES VOLTES

Plaça del Vi, 2 -
Tel. 20 19 69
GIRONA

El «Full Parroquial» va sortir el 1919

La història de la premsa a les comarques gironines es va iniciar fa més de dos segles ja que l'any 1793 sortia la *Gazeta de Gerona*, un setmanari d'informació general. La premsa específicament religiosa va tardar un xic més. La primera publicació de la qual es té notícia és el *Boletín Oficial del Obispado*, aparegut el 1856. Trenta anys després (1886) sortia el *Boletín del Apostolado de la Oración*, editada per aquesta associació, i el 1906 apareixia *La Regeneración*, portaveu d'una embrionària Acció Catòlica.

L'abril de 1919 es publicava el primer número del *Full Dominical de la Diòcesi de Girona* que sis anys després es rebatejava amb el nom actual de *Fulla Parroquial del Bisbat de Girona*. Sembla que el motiu del canvi es troba en el fet que la parròquia de Vilallonga de Ter, llavors gironina, ja feia temps que editava el seu *Full Parroquial* i va ser el que va donar la idea d'aquesta mena de publicacions.

Més tard, el 1931 apareixia el mensual *La Salle*, portaveu dels alumnes d'aquest col·legi; el 1933 sortia el *Butlletí del Centre Cultural*, editat per la Congregació de la Immaculada; el 1934 la Junta d'Acció Catòlica publicava *Vida Catòlica* que es va mantenir fins el 1974; i el 1935 sortia *Alba*, portaveu de les nenes d'Acció Catòlica.

La Guerra Civil va interrompre aquesta activitat periodística, però a partir del 1939 es va reanudar amb més entusiasme encara. Així el mateix any va sortir *Alma*, portaveu de les Congregacions Marianes; el 1941 apareixia *Candor*, de les Benjamines d'A.C.; el 1945 el seminari publicava *Hacia el altar* que es va convertir en *Vocación* a partir del 1954. També les parròquies editaven revistes; *Vida Parroquial*, d'Arenys de Mar el 1944; *Llum i guia* de Cassà de la Selva el mateix any; *Estela* de Calella el 1946; *Misión* d'Olot el 1954; *Vida Parroquial* de Figueres el 1956; *Alimara* de la parròquia d'Olot el 1982; *Cric*, de la parròquia de Riudellots de la Selva el mateix any; *Revista de Banyoles*, de la parròquia de l'Estany el 1946; i alguna altra que no recordem. Tot plegat, un interessant ventall de premsa religiosa secular.

Pere Madrenys
Periodista

L'abril de 1919 es publicava el primer número del Full Dominical de la Diòcesi de Girona que sis anys després es rebatejava amb el nom actual de Full Parroquial del Bisbat de Girona

Un segle i mig de premsa religiosa a Girona

DOMUND 95:
"N'hi ha prou amb admirar-los!
Ajuda'ls!"

Missioners del Crist

Full Parroquial

envolguts,
Fa un mes varem tenir la visita, organitzada pel Secretariat de Justícia i Pau, de Mons. Julio Cabrera, bisbe del Quiché (Guatemala), acompanyat del seu Vicari General. Un dels objectius de la visita era sensibilitzar algunes institucions governamentals i no governamentals sobre l'esforç que s'està realitzant en aquell país de cara al reconeixement dels drets humans, especialment de la població indígena. S'organitzaren conferències en diferents indrets i parlarem a través de diverses emissores de ràdio. Vol dir que foren força les persones que es pogueren apropar de la seva estada aquí. A més de mantenir algunes converses privades amb ells, vaig assistir a una conferència. En el decurs de l'exposició el bisbe digué que en el seu esforç de promoció havien arribat a un moment en què alguns dels laics indígenes eren prou madurs i responsables per prendre el relleu dels bisbes en el paper d'interlocutors amb les autoritats civils i militars, de cara a l'ordenament pacífic d'aquella societat. D'aquesta manera, digué, els bisbes podem dedicar-nos al que és específic nostre: l'atenció pastoral. No ens desanemem de la situació dolorosa i complexa dels nostres germans «deia», però amb aquesta decisió ajudem el poble a créixer. Nosaltres, dedicant-nos a la labor més pastoral, treballam per arrencar el mal de fons que és l'egoisme, en definitiva el pecat. No és la reacció raonable de l'empresari que veient que l'empresa coixeja «en el nostre cas l'acció evangelitzadora», retalla el temps que de-

dicava a compromisos socials per centrar-se de ple al seu treball propi. Més aviat és com el metge «especialista» que sap que cultivant el seu camp específic beneficia la medicina general.

Diumenge que ve és el DOMUND: el Diumenge Mundial de les Missions. L'anterior reflexió pot ajudar a descobrir el sentit genuí de la diada. Últimament en parlar de les Missions potser hem insistit molt en l'ajuda que devem als missioners per promoure centres sanitaris, escoles, etc. Tot és necessari i valuos. Però fent això coincidim en l'objectiu tan meritori d'altres organismes com poden ser *Mans Unides*, *Matjes sense fronteres*, etc... Els missioners es fan solidaris del poble, però no poden ni volen oblidar que la missió que els ha portat allí és la de donar a conèixer la persona de Jesucrist. En definitiva "l'Evangeli és humanitzador".

"No hi ha veritable evangelització -diu Pau Vímembre- no s'anunci el nom, la doctrina, la vida, les promeses, el regne: el misteri de Jesús de Natzaret, el Fill de Déu".

El diumenge de les Missions és un dia fort per demanar-nos fins a quin punt ens sentim implicats en la missió de l'Església i per pregar al Senyor que infongui generositat i coratge als joves que Ell ha elegit per treballar a primera línia.

Ben vostre.

Jaume Puigador
Bisbe de Girona

ANY LXIX
Número 3.546
Església de Girona
15 d'octubre 1995

Bisbe i Màrtir, patró de la immortal ciutat i de la diòcesi de Girona

Goigs en alabança del gloriós Sant Narcís

(FRAGMENT)

Joaquim Pla i Dalmáu
és l'autor del gravat que reproduïm a la portada del nostre setmanari, i de la música d'aquests goigs

CHOR— Patró digníssim de casa nostra; tot Girona per Llum us vol. Pare amantíssim feu-nos de Guia; vós sou Vía Fe i Conçol.

SOLISTA— Dies que foren i fets que astoren feran futurès gestes d'encís.

CHOR— Siguéu divina font cristal·lina de ventures, Sant Narcís.

TERCET— Decidit, l'espant no et torça, nouvingut d'Augsburg llunyà, amb l'exemple i amb la força has vençut l'infernàl mà.

Lletra del Pare Sebastià Bartina i Gassiot. S.J.

Partitura per a Orgue del Mestre Salvador Dabau

Caixa de Girona